

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 31 / Hejmar 363 / Adar 2012

Kürt halkı son sözünü Newroz meydanlarında söyledi

Êdî bes e
An Azadî An Azadî







AKP'NİN İZLEDİĞİ YENİ STRATEJİ BAŞARISIZLIĞA UĞRATILMIŞTIR

● Hiç kimse PKK'yi demokratik yollardan çözüm aramıyor diye suçlayamaz. Defalarca en makul talepler çerçevesinde ateşkes ilan ettik, demokratik çözüme fırsat verdik. Eğer demokratik yollardan çözüm olmuyorsa, bu talepler karşılanmıyorsa hiç kimse PKK'ye silah bırakma çağrısı yapamaz. Yapması mümkün de değildir. Bunu sadece sömürgeci güçler yapabilir. Bir Kürt hareketi de sorun çözülmeden ya da sömürgeci güçler çözüm iradesine ulaşmadan 'silahlı mücadeleyi bırakın' ya da Türk devleti ezme politikasında ısrar ederken hiçbir anlamı olmayan 'ateşkesler yapın' biçiminde bir yaklaşım gösteremez. sayfa 2'de



2624. NEWROZ YILINI ÖNDER APO'YA ÖZGÜRLÜK YILI YAPALIM

● 2012 yılının daha şimdiden Kürt yılı olacağa benziyor. 2011 için Arap yılı dendi; öyle anlaşılıyor ki 2012 de Kürt devrim yılı olacak. Nasıl ki 2624 yıl önce, MÖ 612 yılında dönemin zulüm güçleri Dehaklar yenilerek Ortadoğu halkları özgür kılındıysa, 2012 yılında da günümüzün Dehakları, zulüm güçleri, faşist soykırımcı çevreler yenilgiye uğratılarak yine Kürdistan'dan bölgesel bir özgürleşme süreci geliştirileceğe benziyor. Fırsatları iyi değerlendirip 2012 yılını Kürt ve Ortadoğu halklarının özgürlük yılı haline getirecek bir mücadeleyi böyle bir yılda geliştirip, mutlaka kazanmayı bilmek gerekiyor. sayfa 7'de

AKP'NİN İZLEDİĞİ 'YENİ STRATEJİ!' BAŞARISIZLIĞA UĞRATILMIŞTIR

AKP iktidara geldiği zaman Kürt özgürlük hareketi tek taraflı ateşkes ilan ettiği, Kürt sorununun demokratik yoldan çözümünü beklediği için gerilim ve çatışma yoktu. AKP de bu ortamda Kürt sorununda herhangi bir politika ortaya koymadan iktidara geldi. AKP iktidara geldikten sonra Kürt özgürlük hareketi "böyle bir sorun var, bu sorunu çöz" dedi. Bu sorunun çözülmesi için defalarca çağrılar yaptı. Ancak AKP hükümetinin bir çözüm politikası olmadığı için Kürt özgürlük hareketinin bu çağrılarına cevap vermedi. O süreçte ABD'nin Irak'a müdahalesi vardı. ABD'nin Irak müdahalesini destekleyerek Kürt özgürlük hareketini etkisizleştireceğini düşünüyordu. Bu çerçevede PKK'nin içine el atıldı. PKK'nin içine el atılmasında, tasfiyenin dayatılmasında ABD'nin de, Güneyli güçlerinin de, AKP hükümetinin de, dolayısıyla Türk devletinin de payı vardı. Ama bu başarısız kaldı. Tasfiyeciliğin başarısızlığı aynı zamanda Kürt özgürlük hareketinin Türk devletinin ve AKP'nin çözümsüz politikalarına karşı yeni bir direniş yükseltmesi anlamına geliyordu. AKP ilk önce bu mücadele karşısında ne yapacağını bilemedi. Sonradan zorlanacağını gördüğü için hem Kürt hareketini hem de devleti idare eden bir politika izlemeye yöneldi. 2006 yılında birçok yoldan haberler göndererek ateşkes ilan edilmesini istedi. Ateşkes ilan edilirse adımlar atabileceğini söylüyordu. Gerçekleşen ateşkes ortamında Kürt halkında ve demokrasi güçlerinde sorunu çözeceği beklentisi yarattı. Kürt özgürlük hareketini etkisiz bıraktığı koşullarda klasik iktidar bloklarını idare ederek iktidarını sürdürme hesabı yaptı.

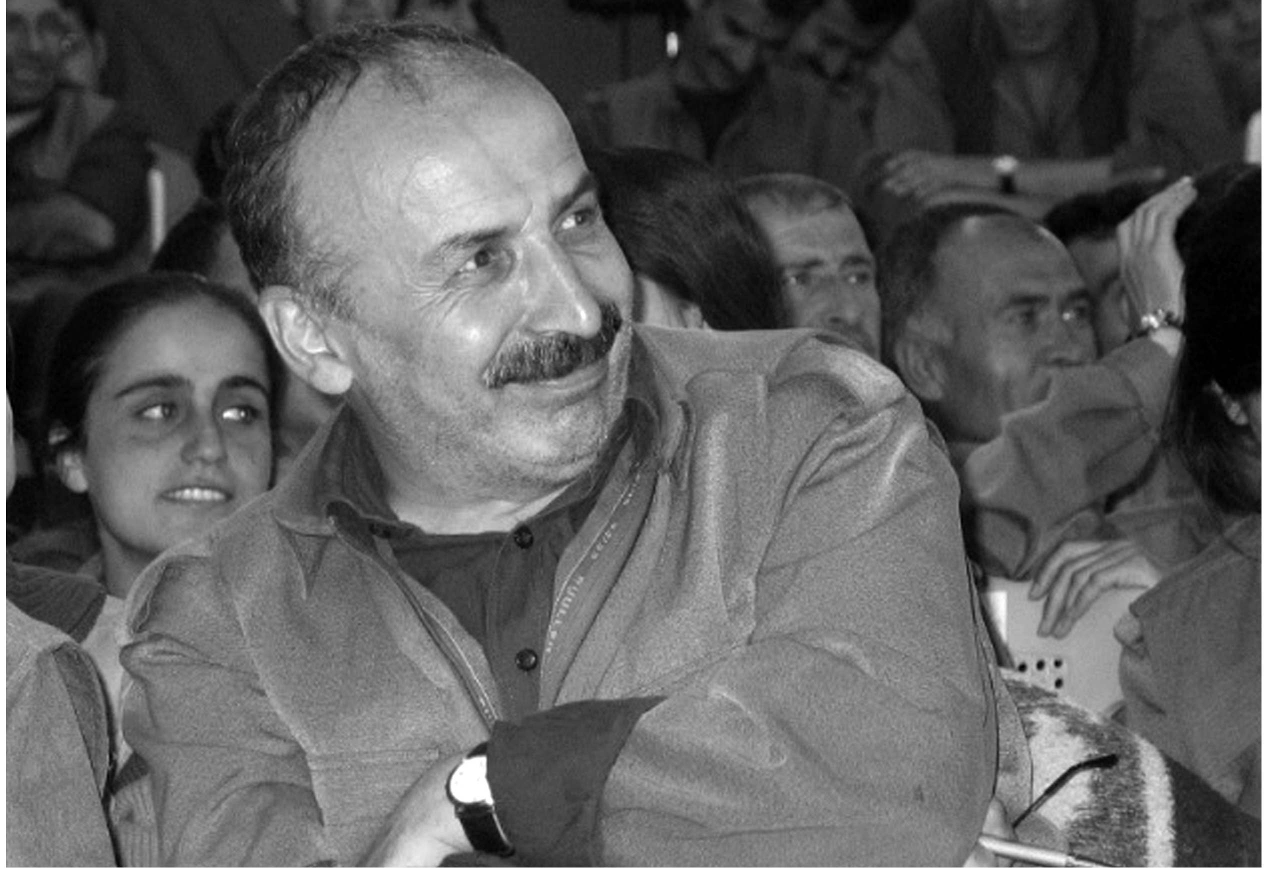
Eski taktikler yeni yöntemlerle sürdürülüyor

2007 yazına gelindiğinde Kürt özgürlük hareketi AKP'nin bu politikalarını kabul etmeyeceğini, Kürt sorununda bir çözüm yaklaşımı içinde olması gerektiğini dayattı; bu konuda çağrılarını yaptı. Diğer taraftan klasik iktidar blokları da AKP'ye "böyle idare edemezsin, PKK'ye karşı aktif mücadele içine gir" dedi. AKP hükümetini sıkıştırmaya başladı. Gelinen aşamada AKP artık iki tarafı idare edemeyeceğini görerek yeni bir yaklaşım benimsemek zorunda kaldı. İşte 2007 Mayısı'nda Yaşar Büyükanıt'la yapılan görüşme böyle bir süreçte gerçekleşti. AKP hükümeti idare eden bu politikadan vazgeçeceğini, Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme politikası izleyeceğini, kararının bu olduğunu, Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme konusunda her türlü yol, yöntem ve aracı kullanacağını kabul etti. Bunun karşılığında da genelkurmay başkanlığı tarafından temsil edilen iktidar blokları da AKP'nin yeniden iktidar olmasına onay verdi. İşte AKP'nin yeniden iktidar olması ve eşi türbanlı birinin cumhurbaşkanı seçilmesi süreci böyle gerçekleşti.

22 Temmuz'dan önce demokrasi güçlerini, Kürtleri, çeşitli çevreleri oyalamak için idare etme politikası izleyen, hatta yumuşak mesajlar veren AKP, 22 Temmuz'dan sonra Kürt özgürlük hareketine yönelik çok sert bir politik tutum değişikliğine gitti. İdareci tutumu bırakarak Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeye yönelen bir savaş hükümeti olacağını ortaya koydu. O güne kadar içeridekileri bitirdik mi ki dışarıya operasyon yapacağız, sınır ötesine gideceğiz diyen AKP'nin yaptığı ilk iş sınır ötesi harekat tezkeresi çıkarmak oldu. Abdullah Gül Cumhurbaşkanı seçilir seçilmez ilk ziyaretini Kürdistan'daki askeri birliklere yaptı ve Kürt özgürlük hareketine karşı mücadelede ordunun arkasında olduğunu gösterdi. Yine Türk Cumhurbaşkanı Avrupa'ya gittiğinde, artık Kürt sorunu kalmamıştır, Kürt sorunu diye bir şey yoktur, terör sorunu vardır söylemini daha net biçimde kullanmaya başladı. Arkasından Erdoğan'ın dış destek almak için ABD'ye gitmesi, ABD'de 6 Kasım'da Bush'la yaptığı görüşmede Kürt özgürlük hareketinin tasfiye edilmesi konusunda ABD'nin desteğini alması gerçekleşti. İçeride kimi liberal çevrelerin desteğini aldı. Bu süreçte ABD ile yapılan uzlaşma gereği Güney Kürdistan'a yumuşak yaklaşma, bu temelde Güneylilerin de desteğini alarak Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme politikası benimsendi. O güne kadar Güney Kürdistan için çok sert konuşan Baykal, 6 Kasım Erdoğan-Bush görüşmesinden sonra Güneyle ilişkileri geliştirmek gerektiğini dile getirdi. Bu, esas olarak Türk devletinin Kürt özgürlük hareketini ABD'nin, Güney güçlerinin ve kendine liberal demokrat diyenlerin desteğini alarak tasfiye etme harekatının yürütüleceğinin ifadesiydi.

ABD'nin baskısı, Güneyli güçlerin baskısı, içeride bazı liberaller ve çeşitli çevrelerden aldığı destekle yapacağı baskıyla Kürt özgürlük hareketini mücadelesiz, savunmasız pozisyona sokmak istedi; mücadele konumundan çıkarmak istedi. AKP'nin tercihi esas olarak Kürt özgürlük hareketinin mücadele etmediği ortamda kendi politikasını adım adım yerleştirmekti. Ama Kürt özgürlük hareketi dayatılan bu baskılar ortamında AKP'nin istediği mücadelesiz konumu kabul etmeyeceğini ortaya koyunca bilindiği gibi aralıktan itibaren ABD'den aldığı istihbarat desteğiyle hava saldırılarını başlattı.

6 Kasım 2007'de gerçekleşen Bush-Erdoğan görüşmesi Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen yeni mücadele stratejisinin netleşmesi anlamına geliyordu. Askeri yöntemlerle tasfiye politikası yürütülürken, diğer taraftan ise yumuşak güç kullanılacaktı. 1990'lı yıllardaki yöntemler deşifre olmuştu. 1990'lardaki yöntemlerle Kürt özgürlük hareketine karşı mücadele etmeye iç ve dış koşullar fazla imkan vermiyordu. Bu yönüyle AKP hükümeti Kürt sorununda yeni bir strateji izlemeye yöneldi. Aslında bu eski amaçtan, eski politikadan farklılaşma anlamına gelmiyordu. Eski amacın, eski politikanın yeni yol ve yöntemlerle sürdürülmesi amaçlanıyordu. Amaca ulaşmada strateji değişikliğine gidiliyordu. Bu da Kürtleri siyasi egemenlik ve kültürel soykırım sistemi altında tutmanın yeni yoluydu. Çünkü Kürt halkının onlarca yıldır verdiği mücadele ve klasik devlet politikalarının başarısızlığı Kürt politikasında yeni stratejinin benimsemesini beraberinde getirmişti. Bu tasfiyeyi sadece askeri yöntemlerle değil, askeri yöntemler yanında psikolojik savaşla, sosyal, kültürel araçlarla gerçekleştirme hedeflenmiştir.



"6 Kasım 2007'de gerçekleşen Bush-Erdoğan görüşmesi PKK'ye karşı yürütülen yeni mücadele stratejisinin netleştirilmesiydi. Askeri yöntemlerle tasfiye politikası yürütülürken, yumuşak güç de kullanılacaktı. Bu yönüyle AKP hükümeti Kürt sorununda yeni bir strateji izlemeye yöneldi. Aslında bu eski amaçtan, eski politikadan farklılaşma anlamına gelmiyordu. Eski amacın, eski politikanın yeni yol ve yöntemlerle sürdürülmesi amaçlanıyordu"

29 Mart seçimleri Kürt halkının AKP'ye onay vermediğini gösterdi

Bush-Erdoğan görüşmesinden sonra hava saldırıları olmuş, arkasından bir sınır ötesi operasyonla gerillanın önemli üslerini ezmek istemişlerdir. Bu nedenle şubat ayında Zap'ı ve gerilla üslerini ele geçirme harekatı yapılmış, ancak başarısız kalmıştır. Bu bir yönüyle de askeri yöntemlerin başarısızlığının bir daha yaşanması anlamına geliyordu. Zap operasyonundaki başarısızlıkla birlikte yeni stratejiyi çok boyutlu yaşama geçirme yoluna girildi. Yeni strateji, kültürel ve sosyal araçların da devreye sokulması anlamına geliyordu. Büyükanıt'tan sonra genelkurmay başkanı olacak İlker Başbuğ'la bu konuda uzlaşıldı. TRT 6'nın açılması ve Kürt enstitüsünün açılması gibi kararlar alındı ve bunlar 29 Mart seçimlerinden önce devreye sokuldu. Bunlarla Kürt özgürlük hareketinin tabanının daraltılması amaçlanıyordu. AKP hükümeti bir taraftan bu yolla Kürt özgürlük hareketinin tabanını daraltmayı hedeflerken, diğer yandan görüşmeler yoluyla Kürt özgürlük hareketini oyalama, bu yönüyle de iktidarını rahat sürdürme politikası izledi.

Kürt özgürlük hareketi, AKP'nin herhangi bir çözüm politikası olmasa da kültürel, sosyal araçlar ve psikolojik savaşla tasfiye harekatını sürdürmeyi hedeflese de Oslo görüşmeleri sürecini devleti ve toplumu bir çözüme hazırlamak, AKP'yi böyle bir çözüme zorlamak için değerlendirmek istedi. AKP hükümeti de bu görüşmelerin ortaya çıktığı ateşkes ortamında TRT 6 ve Kürt Enstitüsü gibi açılım adını verdikleri yöntemlerle psikolojik savaşını artırıp Kürt özgürlük hareketinin tabanını daraltmayı hedeflemişti. Ancak 29 Mart seçimleri bu politikanın istenilen sonucu vermediğini ortaya koymuştur. Hatta Kürt özgürlük hareketinin demokratik siyaset alanında güçlendiği, sosyal tabanını genişlettiği ortaya çıkmıştır. Bu durum Türk devletini tedirgin ederek bazı yeni kararlar almasını beraberinde getirmiştir. AKP hükümeti kimi bireysel haklarla sosyal ve kültürel tedbirlerle psikolojik savaşı tırmandırarak kabul ettirmek istediği çözümü, daha doğrusu yeni siyasal egemenlik ve kültürel soykırım politikasını bu kitleye, bu örgütlülüğe kabul ettiremeyeceğini görerek siyasal soykırım operasyonlarını başlatmıştır.

Kürt özgürlük hareketi bu siyasi soykırım saldırılarına rağmen görüşmeleri kesmemiştir. Ancak bu tür politikalar yürütüldüğü takdirde görüşmelerin de anlamının kalmayacağını ve bir çözümün gerçekleşmeyeceğini her fırsatta dile getirmiştir. Kürt Halk Önderinin hazırladığı Yol Haritası'nın kamuoyuna sunulmasının engellenmesi, meclisten yapılan tartışmalardan hiçbir sonuç çıkmaması, gönderilen Barış Gruplarına yaklaşım, artırılan siyasi operasyonlar AKP hükümetinin bir çözüm iradesi olmadığını netleştirmiştir. Askeri operasyonların da sürdürüldüğü bu ortamda tek taraflı ateşkesin bir anlamı kalmadığından Kürt özgürlük hareketi 2010 31 Mayısı'nda dördüncü dönem olarak tanımladığı mücadeleyi geliştirme kararı almıştır. Bu kararını da hem demokratik mücadeleyi hem de gerillayı geliştirerek pratikleştirmiştir. Bu mücadele karşısında sıkışan AKP 2011 seçim öncesi öngördüğü anayasa değişikliklerinin de riske girdiğini görünce yeniden İmralı'ya giderek ateşkes ilan edilmesini istemiştir. Önder Apo da anayasa referandumu sonrası adımlar atılacağının söylenmesi karşılığında Kürt özgürlük hareketine yeni bir ateşkes yapılması çağrısında bulunmuştur. AKP referandumu geçirmiş, ama Kürtler ise bu referandumu yüksek bir oyla reddetmişlerdir. 29 Mart seçimleri gibi referandumda bu yüksek oranda sandığa gitmeme tutumu aslında Kürt halkının demokratik çözüm isteğinin açık ilanıydı. Ancak AKP hükümeti bunu değerlendirmemiş, seçime kadar hedeflediği oyalama politikasını bu dönemde de sürdürmüştür. Bir taraftan askeri operasyonları sürdürmüş, diğer taraftan siyasi soykırım operasyonlarını da gün gün yürütmüştür.

AKP saldırganlığı ve devrimci direniş

AKP'nin politikalarına yönelik eleştiriler geldiğinde her zaman demokratik kamuoyunu oyalamak ve kimi Kürt çevrelerini beklenti içinde tutmak için şöyle bir cevap vermiştir: "Askeri operasyonlar da olsa, gerilim de olsa biz yine de açılımdan vazgeçmedik, açılıma devam edeceğiz!" Kamuoyunda açılımdan bir şey çıkmadı, herhangi bir sonuç doğmadı, adımlar atılmadı, somut bir şey ortada yok denildiğinde "açılımdan vazgeçilmemiş, açılıma devam edilecektir, demokratikleşmeye devam edilecektir" denilerek kendilerini 12 Haziran seçimlerine kadar taşımışlardır. Hatta seçim öncesi operasyonları artırmasına, Başbakan dilini sertleştirmesine rağmen yandaş basın, AKP'ye yedeklenmiş liberaller ve bir kısım ve saf dilliler "seçim öncesidir, milliyetçi oyları almak istiyor bunun için bu dili kullanıyor, operasyonlar bunun için oluyor, yoksa AKP açılımdan vazgeçmemiştir, seçimden sonra açılım içinde olacaktır" biçiminde propagandalarla tasfiye politikalarını örtmeye ve normalleştirmeye çalışmışlardır.

Kürt özgürlük hareketi seçimden sonra AKP'nin adım atmasını, yoksa bugüne kadarki izlenen politikayı kabul etmeyeceğini açıkça ilan etmiştir. Önder Apo İmralı'da ve Oslo'da yapılan görüşmeler çerçevesinde AKP'ye çözüm için adım attırmak için üç protokol hazırlamıştır. Ancak AKP hükümeti bu protokolleri kabul ettiğine ve pratikleştireceğine dair hiçbir taahhütte bulunmamıştır. Aksine bu süreçte "Kürt sorunu kalmamıştır, Kürt vatandaşlarımın sorunu kalmıştır" yaklaşımıyla soruna nasıl yaklaştığını açıkça göstermiştir. Önder Apo bu süreçte meclisin çalışmasını, Kürt sorunu konusunda çözüm doğrultusunda kararlar almasını, yine kendisinin rol alması için önünün açılmasını istemiştir. Böylece bu sorunun çözüm yerinin esas olarak meclis olduğunu ortaya koymuştur. Bu konuda da herhangi bir adım atılmamıştır. Yine Kürt özgürlük hareketi Önder Apo'nun bu yaklaşımı doğrultusunda çağrılar yapmıştır. AKP'ye artık tutumunu açık koymasını, oyalama yaklaşımlarını bırakmasını istemiştir. AKP'nin çözüm doğrultusundaki yaklaşımlarına hiçbir olumlu karşılık vermemesi, Kürt özgürlük hareketini bir tutum almaya götürmüştür. AKP hükümeti herhangi bir olumlu yaklaşım göstermeyince gerilim artmıştır.

Demokratik Toplum Kongresi 14 Temmuz'da AKP'nin politikalarını netleştirmek, Kürt sorunundan çözüm projesini ortaya koymak ve pratikleştirerek AKP hükümetini çözüme zorlamak için Demokratik Özerkliği ilan etmiştir. Ancak AKP hükümeti Kürt demokratik hareketinin Demokratik Özerklik ilanına olumlu yaklaşacağına tamamen reddedici ve Kürt özgürlük hareketini tümden tasfiyeye yöneleceğini ortaya koyan bir dil ve pratik içine girmiştir. Önder Apo üzerinde 13 yıldır görülmeyen bir tecrit uygulamıştır. Bu açıkça Özgürlük hareketinin oyalamaya son ver, Kürt sorununun çözümü için adım at politikaları karşısında AKP'nin gerçek yüzünü ortaya koymasıdır. Bu da Kürt özgürlük hareketini ezerek, tasfiye ederek, iradesini kırarak siyasal egemenlik ve kültürel soykırımın yeni koşullarda sürdürüleceği siyasal düzeni kabul ettirmektir. Buna karşı Kürt özgürlük hareketi direnişe geçmiştir. Bu politikalara boyun eğmeyeceğini, Kürt halkının ulusal varlığını güvenceye alıp özgürlüğünü sağlayana kadar mücadeleyi yükselteceğini ortaya koymuştur.

AKP bu süreçte siyasi soykırım operasyonlarını artırmış. Özgürlük iddiasında olan, öncülük yapabilecek, toplumda sözü dinlenecek bütün herkesi zindanlara atma kararı almıştır. Bu sindirme, irade kırma saldırısını, bu faşist yaklaşımını örtmek açısından da "paralel devlet, terör örgütünün üst kurumu" gibi tutuklamalarını meşrulaştıran iddialarla siyasi soykırım saldırılarını süreklileştirmiştir. KCK iddiası tamamen faşist terörünü örtmek ve meşrulaştırmak için davanın gerekçesi yapılmıştır. Kuşkusuz KCK vardır. KCK Kürdistan'ın bütün parçalarında Kürt toplumunu demokratik kurumlaşmasını ve bu temelde kendi kendini yönetmesini ifade eden bir demokratik sistemdir. KCK diye bir örgüt yoktur. Tutuklananların yüzde bir ya da ikisi KCK sistemini örgütlemeye çalışanlardır. Diğerleri ise BDP'li ya da sivil toplum örgütlerinde çalışan yurtsever demokratlardır. Dolayısıyla şöyle paralel devlet kurmuşlar, şöyle baskı yapmışlar yaklaşımı temelsiz iddialardır. Zaten KCK'nin bırakalım paralel devlet sistemini ifade etmesi, aksine devlet karşıtı bir karakteri vardır. Dolayısıyla tutuklamaların iddia edildiği gibi KCK'yle ya da devlet kurmayla alakası yoktur. Bu tutuklamaların amacı bilinçli her Kürt'ü zindana atıp Kürt halkını düşünemez, hareket edemez, örgütlü davranamaz hale getirmektir.

Dünya tarihinde demokratik siyasal alana bu düzeyde bir saldırının olduğu görülmemiştir. Demokratik siyasetle uğraşan herkesi zindana atmaya ve böylelikle demokratik siyasetin tehlikeli olduğunu göstermeye, demokratik siyasi parti içinde örgütlenen, onun üyesi olan, onun taraftarı ve sempatizanı olan herkesi bu partiden koparmaya, uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Gerçekten de dünyada görülmemiş bir biçimde her gün onlarca insanı uydurma gerekçeler ileri sürerek zindanlara doldurmaktadırlar. Açıkça 'ben iddia ediyorsam siz böylesiniz' diyerek insanlar tutuklanmaktadır. Diğer taraftan gerillaya darbe vurmak için her türlü silahı kullanmaktadır. ABD'nin istihbaratı, İsrail'den aldığı insansız hava uçaklarının istihbaratı ve yine ABD ve İsrail'den aldığı silahlarla gerillaya yönelik imha saldırılarını geliştirmiştir. Tüm bunlarla Kürt halkı mücadele edemez hale getirilmek istenmiştir. PKK'nin ve BDP'nin kitle tabanı ezilmek istenmiştir. İradesi kırılarak Kürt halkına kültürel soykırımın yeni koşullarda sürdürülmesi olan bir siyasi düzeni kabul ettirmeye çalışmışlardır. Newroz'a kadar bu siyasi soykırım operasyonları ve gerillaya yönelik imha operasyonları süreklileştirilmiştir. Bununla sonuç alacaklarını düşünmüşlerdir. Ancak Kürt halkı her yıl olduğu gibi 15 Şubat'ta uluslararası komployu protesto etmiş, tecride karşı tepkisini yükseltmiş, 8 Mart'ta kadınlar geçmiş dönemlerden daha fazla önderliğe sahiplenen ve bu soykırım operasyonlarını protesto eden bir tutum ortaya koymuşlardır. 21 Mart'a doğru gidilirken Kürt halkının Newroz'da bütün bu askeri ve siyasi operasyonlara güçlü bir cevap vereceği anlaşılmıştır. Halk, bu operasyonlarla yılmayacağını, özgürlük iradesinden vazgeçmeyeceğini, sonuna kadar mücadele edeceğini gösterecek bir tutumu Newroz'da ortaya koymaya hazırlanmıştır. Bunu Türk istihbaratı da, hükümeti de, siyasileri de, özel savaşçıları da, psikolojik savaşçıları da görmüştür.

Bir yıla yakındır çok şiddetle sürdürdüğü askeri ve siyasi saldırılardan sonuç aldığını iddia ediyorlardı. Ancak Newroz öncesi gençlerin, kadınların, bir bütün olarak halkın tutumu bu iddialarının gerçek olmadığını ortaya koyuyordu. Dolayısıyla kitlelerin Newroz'daki ayağa kalkışının şimdiye kadar izlediği politikaların sonuç vermediğini gözler önüne sereceğini hesaplayıp Newroz'a yasak getirmiştir. Zaten Newroz öncesi, Newroz mitinglerinde bombalar patlayacak, insanlar ölecek, bunu polisin üzerine atacaklar biçiminde kara propagandalarla katılımı engellemeye çalışmışlardır. Ancak Kürt halkı bu provokasyonlara, bu korkutma ve ürkütme çabalarına rağmen Amed'de görüldüğü gibi bir milyonu aşkın insan Newroz alanında toplanmıştır. Meydanları dolduran yüz binler hem taleplerini ortaya koymuş, hem de önderliğine ve PKK'ye sahiplendiğini her kese göstermiştir. İstanbul'daki Newroz kutlamaları da daha önceki katılımın birkaç katıyla gerçekleşecekti. Halkların Demokratik Kongresi'nin toplumsal gücü bu vesileyle ortaya çıkacaktı. Bunu da engellemek için İstanbul Newrozu'nda halka saldırmışlardır. Zaten daha önce "Halkların Demokratik Kongresi de KCK gibidir, terör örgütünün uzantısıdır, onların kurduğu bir örgüttür" biçiminde propaganda yaparak aslında Kürt halkıyla Türkiye'deki demokrasi güçlerinin birleşmesini engellemeye çalışıyorlardı. Daha doğrusu bu birleşmeden korktukları için bu birleşmeyi dağıtmayı hedefliyorlardı. Bu çabaların tersine Newroz'da iki halkın birliğinin güçlü biçimde gerçekleşeceğini görerek Newroz'u yasaklamışlardır. Ancak İstanbul'da da halklar bu yasaklara karşı büyük bir direniş içinde olmuşlar, AKP'nin bütün siyasi soykırım operasyonlarının boşuna olduğunu, halkın dimdik ayakta olduğunu ve direneceğini göstermişlerdir. Sadece Amed ve İstanbul değil, Kürdistan'ın tüm şehirlerinde, kasabalarında, tüm metropol kentlerinde halk eskisinden çok canlı, çok kararlı bir biçimde Newrozları serhildanlara dönüştürmüştür. Newrozlar bir yönüyle de AKP'nin saldırı politikalarına karşı bir direniş kararı, duruşu olarak tarihteki yerini almıştır.

Bu durum aslında AKP'nin uzun süredir sürdürdüğü askeri ve siyasi operasyonlarla Kürt özgürlük hareketini etkisizleştirme politikasını boşa çıkarmıştır. Newroz, AKP'nin yeniden daha güçlü bir direnişle karşı karşıya geldiğini göstermiştir. Bu durum gerçekten de Türk devletini ürkütmüştür. Bunun sonucu Newroz'dan sonra Fikret Bila ve Lale Kemal'in ağzından AKP'nin yeni bir Kürt stratejisi izleyeceğini kamuoyuna duyurmuşlardır. Fikret Bila klasik ulusalcı bloğun sözcüsüyken, Lale Kemal ise fethullahçıların sözcüsü gibidir. Bir nevi eski devletle yeni devletin sözcüleri konuşmuşlardır. Bu aslında bir yönüyle de eski devletle yeni devletin, yani eski iktidar bloklarıyla yeni iktidar bloklarının tam da uzlaşmasını ifade etmektedir. AKP'nin Kürt sorununda klasik devlet politikalarını yeni bir biçimde yürüttüğünü bundan daha iyi ortaya koyan bir durum olamaz. Lale Kemal'le Fikret Bila'nın Türkiye'nin en temel sorunu konusunda devletin stratejisini ortaya koymaları bundan başka bir şey ifade etmemektedir.

Yeni strateji dedikleri, 1990'ların stratejine göre yenidir, ama AKP'ye verilen rol, AKP'nin Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme politikasını pratikleştirme anlamında ise bir yeniliği yoktur. AKP'nin Yaşar Büyükanıt'la yaptığı mutabakatla başlayan, özelikle İlker Başbuğ'la birlikte çerçevesi çizilen, esas olarak da Bush-Erdoğan görüşmesiyle daha da somutlaşan yumuşak gücü de içinde barındıran tasfiye politikasının devamıdır. Kuşkusuz sert ve yumuşak gücün birlikte kullanıldığı bu tasfiye politikasını yeni enstrümanlarla güçlendirme, duruma göre yeni araçlar devreye sokma biçiminde yenilikleri her zaman olacaktır. Bu, o stratejinin yeniliği anlamına gelmemektedir. Yeni bazı yöntemlerle koşullara ve zamana uydurulması, Kürt özgürlük hareketinin direnişi karşında daha etkili olmasını sağlayacak araçlarla güçlendirilmesini ifade etmektedir. Fikret Bila'nın ve Lale Kemal'in yeni strateji diye ortaya attıkları kesinlikle budur. Yeni bir strateji biçiminde dile getirilmesi AKP'nin geçmişten beri tasfiye politikasını örtmek için başvurduğu siyasi ve askeri saldırılarla Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme politikasını sürdürürken, biz açılıma devam edeceğiz, terörle mücadele ederken diğer taraftan da açılım sürecek biçimindeki yaklaşımın yeni bir dile kavuşturulmasıdır.

Bu politikalarla Kürt sorununun çözülemeyeceği, bu tasfiye politikaların eski politikaların devamı olduğu biçimindeki eleştiriler ve suçlamalar gelişip de sıkıştığında "açılımdan vazgeçmedik, açılım devam edecek" sözleriyle nasıl ki eleştiriler susturulmaya, bertaraf edilmeye çalışılmışsa, Newroz'da Kürt halkının güçlü ayağa kalkışı, demokratik ve siyasi iradesini ortaya koyması, özgürlüğünden ve demokratik haklarından vazgeçmeyeceğini ortaya koyması sonrasında da klasik oyalama ve beklenti içine sokma yöntemine başvurmuştur. Newroz sürecinde gelişen eleştirileri bertaraf etmek, tekrar demokratik kamuoyunu oyalamak, çeşitli Kürtlerde beklenti yaratmak için "terörle mücadele edeceğiz, ama siyasi uzantılarıyla da müzakere ederiz" gibi bir yeni strateji metaforunu ortaya atmışlardır.

Özellikle Oslo görüşmelerinin ortaya çıkmasından sonra bu defa da terörle mücadele, ama siyasetle müzakere gibi yeni bir dil kullanmalarının nedenleri vardır. Bu yeni strateji dediklerinde ne var? Aslında 4-5 yıldır süren Oslo görüşmelerin, yine İmralı'yla yapılan görüşmelerin açığa çıkması, bunların bir sonuç vermemesinin görülmesi ve çeşitli çevreler tarafından eleştirilmesi karşısında "biz İmralı'yla görüşmeyeceğiz, Oslo gibi görüşmeleri yapmayacağız, sadece siyaseti esas alacağız" biçiminde bir söyleme yönelmişlerdir. Yeni strateji olarak kamuoyuna sundukları şeylerde Barzani'nin de kullanılacağı söylenmektedir. Kuşkusuz Kandil ve İmralı'yla görüşmeyeceğiz yaklaşımı somut bir gerçeğin kendilerine göre bir ifade ediliş tarzıdır. İmralı'yla ve Kürt özgürlük hareketiyle görüşmeler yapmışlar, Kürt özgürlük hareketi devleti ve toplumu hazırlamak, AKP'yi belki bir çözüme yanaştırabiliriz düşüncesiyle bu görüşmeleri sürdürmüştür. Ancak AKP bu görüşmeleri demokratik çözüm için değerlendireceğine kendi çözümsüz, oyalama politikalarında ısrar edince Kürt özgürlük hareketi buna dur demiştir. Eğer bir çözüm olmayacaksa, demokratik çözüm için adım atılmayacaksa bu tür görüşmelerin bir anlamı olmayacağı yaklaşımı içinde olmuştur. Bir daha



"AKP bu süreçte siyasi soykırım operasyonlarını artırmış. Özgürlük iddiasında olan, öncülük yapabilecek, toplumda sözü dinlenecek bütün herkesi zindanlara atma kararı almıştır. Bu sindirme, irade kırma saldırısını, bu faşist yaklaşımını örtmek açısından da "paralel devlet, terör örgütünün üst kurumu" gibi tutuklamalarını meşrulaştıran iddialarla siyasi soykırım saldırılarını süreklileştirmiştir"

İmralı'yla görüşmeyeceğiz, Oslo görüşmeleri olmayacak derken esas olarak İmralı ve Kürt özgürlük hareketi bu tür oyalama görüşmelerini bir daha kabul etmeyeceklerini, ancak bir çözüm için olacaksa görüşülebileceğini, bunun dışındaki bir görüşmenin yapılamayacağını ortaya koydukları için AKP böyle bir yaklaşım içinde olmuştur. Yoksa AKP İmralı'yla da, Kürt hareketiyle de görüşmek, oyalayıp zaman kazanmak istiyordu.

Oslo süreci de AKP stratejisinin bir parçasıydı

Aslında AKP eskisi gibi görüşmelerin yapılmasından yanadır. Ama böyle bir yaklaşımı Kürt özgürlük hareketi kabul etmediği için böyle bir söylemde bulunmuştur. Sanki kendisinin meydan okuması ve kabadayılığı gibi yansıtmaya çalışmaktadır. Halbuki Kürt özgürlük hareketi Oslo görüşmelerinin, İmralı görüşmelerinin geçen süreçte bir anlamı olduğunu, toplumu ve devleti hazırlamak için değerlendirilmesi gereken bir araç ve yöntem olduğunu, ama bunun bir sonuç almadığını, bu nedenle tekrar edilmesinin mümkün olmadığını ortaya koymuştur. Tekrar edilmesinin çözüme değil, çözümsüzlüğe hizmet eden bir yaklaşım olduğunu söyleyerek artık bu tür görüşmeleri kabul etmeyeceğini tutumuyla, duruşuyla, söylemiyle açığa vurmuştur. Bu nedenle AKP şimdi Oslo görüşmeleri olmayacak, İmralı muhatap alınmayacak sadece siyasetle görüşeceğiz demektedir. Aslında bunu dedirten Kürt özgürlük hareketidir. Bu söylem AKP'nin oyalama ve tasfiye politikasından vazgeçmediğini göstermektedir. Ben görüşme yaparsam oyalama için yaparım, tasfiye politikamı daha kolay koşullarda, rahat koşullarda yürütmek için yaparım, benim bu yaklaşımım kabul edilmiyorsa yapmam anlayışının ifadesidir.

Öte yandan Oslo görüşmelerinden sonuç almayınca bunu fethullahçılar AKP ile iktidar mücadelesini kendi lehlerine çevirmek için kullanmışlardır. Tabii ki AKP Oslo görüşmeleri devam etseydi, AKP oyalama yapabilseydi, rahat koşullarda iktidarını sürdürecek bir durumda olsaydı fethullahçılar Oslo görüşmelerini ve MİT'çilerin sorgulanmasını gündeme getirmezlerdi. AKP'nin bu yöntemle sonuç alamadıklarını gördükleri için gündeme getirmişlerdir. Oslo görüşmelerini açığa çıkaranlar da kesinlikle fethullahçıların hakim olduğu emniyet istihbarat örgütüdür. Biz de ilk önceleri dış güçlerden ya da genelkurmay istihbaratından şüpheleniyorduk, ama açığa çıkmıştır ki bu görüşmeleri açığa çıkaran kesinlikle emniyet istihbaratıdır, yani fethullahçılardır. Fethullahçılar böylelikle AKP hükümetini sıkıştırmak istemişlerdir. Tabii ki sadece AKP hükümetini sıkıştırmak için bu yola başvurmamışlardır. Fethullahçılar polise yerleşmişlerdir, yargıya yerleşmişlerdir, devlet içinde önemli bir güç olmuşlardır, ama MİT'i ele geçirememişlerdir. MİT daha çok Erdoğan'ın kontrolünde kalmıştır. Erdoğan MİT'i fethullahçıların kontrolüne vermek istememiştir. Kendi kadrolarıyla, kendi atadığı MİT müsteşarıyla orayı değiştirmeyi dönüştürmeyi ve kendi kontrolüne almayı hedeflemiştir. Fethullahçılar ise MİT'i ele geçirmeden devlette istedikleri düzeyde etkili olamayacaklarını, devlette etkili olma konusunda bir ayaklarının topal kalacağını, zayıf kalacağını düşünerek MİT'i de ele geçirmek istemişlerdir. Çünkü emniyet istihbaratı ellerindedir, yargı ellerindedir. Bu aslında MİT'i de ele geçirme imkanı onlara vermektedir. Bu nedenle Oslo görüşmelerini gündeme getirmiş, MİT'i sorgulatmak istemişlerdir.

Fethullahçılar görüşmelere karşı olduklarından böyle bir tutum içine girmemişlerdir. Görüşmelerin AKP'nin öngördüğü doğrultuda başarıya ulaşmayınca bu durumu AKP hükümetine karşı şantaj olarak kullanıp konumlarını güçlendirmek istemişlerdir. Bu görüşmeleri ortaya atarak MİT'i sıkıştıralım, MİT'i ele geçirmenin bir aracı olarak kullanalım demişlerdir. MİT görüşmelerinin gündeme getirilmesi esas olarak Oslo görüşmeleri ve İmralı görüşmeleri nedeniyle değildir. Eğer daha önceki yazılanlar, çizilenler, söylenenler göz önüne getirilirse bu tür şeyleri en fazla da fethullahçıların istediği, fethullahçıların böyle şeylerden yana olduğu görülür. Bu yönüyle fethullahçıların önceleri bu görüşmelere ve bu görüşmeler yoluyla Kürt özgürlük hareketini oyalama politikasına bir itirazları olmamıştır. Kaldı ki bu görüşmeleri emniyet istihbaratı başından beri bilmektedir. Dolayısıyla fethullahçılar da bilmektedir. Ama görüşmelerin sürdüğü dönemde böyle bir şey gündeme getirmemişlerdir. Eğer Oslo görüşmelerinin sürdüğü dönemde fethullahçılar böyle bir şey gündeme getirseydi altında kalırlardı. AKP veya devletin çeşitli kesimleri biz PKK'yi oyalıyorduk, belli bir noktaya getiriyorduk, silahları da bırakıtıracaktık, bu sorundan kurtulacaktık, ama sabote edildi denilerek fethullahçılar töhmet altında bırakılır geriletilirlerdi. Bu nedenle fethullahçılar görüşmelerin sürdüğü dönemde değil de görüşmelerin çıkmaza girdiği, sonuç almadığının anlaşıldığı, İmralı'nın ve Kürt özgürlük hareketinin eskisi gibi oyalama görüşmelerini kabul etmeyeceğinin netleşmesi sonucu yargı eliyle MİT'in üzerine gitme ve AKP'yi bu temelde sıkıştırmaya yönelmişlerdir. Bu konuda belirli bir başarı da elde etmişlerdir. Öte yandan fethullahçılar Kürt özgürlük hareketinin bir görüşme olacaksa çözüm için olmalı yaklaşımına böyle cevap vererek aslında tüm amaçlarının tasfiye olduğunu açıkça ortaya koymaktadırlar. AKP Kürt özgürlük hareketini oyalama görüşmelerini kabul etmeyeceğini ortaya koyduğu bir süreçte artık İmralı'yla da Kandil'le de görüşme yapmayacağız diyerek bir yönüyle fethullahçıların bu yolla kendilerini sıkıştırmalarını boşa çıkarmak, diğer yönüyle de bir dönem daha fethullahçılarla sorunsuz yürümek için böyle bir dili kullanmışlardır.

Oslo süreci de AKP stratejisinin bir parçasıydı. Yani bugünkü stratejinin bir parçasıydı. Bu yönüyle AKP'nin stratejisinde bir değişiklik olmamıştır, ama o araç işlemeyince şimdi ona başvurmayacağız, onu denemeyeceğiz denmektedir. Ama esas olarak bir taraftan şiddeti kullanarak, bir taraftan yumuşak gücü kullanarak tasfiye politikasından vazgeçilmemiştir. Dolayısıyla ortaya atılanlar AKP'nin eski stratejisinin devamıdır. Daha doğrusu Türk devletinin AKP'ye verdiği bu rol çerçevesinde uyguladığı strateji devam etmektedir. Bunda çözüm yoktur. Bunda tasfiye vardır. Kuşkusuz 1990'lardakinden ayrıdır, o anlamda yenidir. Amaçta yeni değildir, hedefte yeni değildir, politika yeni değildir, ama Kürtleri soykırıma uğratma politikasını yeni yöntem ve araçlarla yürütmektedir. Bu bakımdan tabii ki eskiye benzememektedir. Politika olarak biçimde bazı değişiklikler olsa bile özü aynıdır. Değişiklik daha çok politik amaca ulaşmada, yol ve yöntem kullanmadaki değişikliklerdir. Buna da siyaset biliminde strateji ve taktik denir. AKP 1990'lara göre yeni denilebilecek strateji ve taktikler uygulamaktadır. Son söylenenler ise AKP'nin bu yeni stratejisinde kimi yeni taktiklerin devreye sokulması anlamına gelmektedir. Ama AKP'nin kendi izlediği politikalar açısından yeni bir stratejisi söz konusu değildir. AKP'nin Yaşar Büyükanıt'la yaptıkları uzlaşmadan sonraki geliştirilen strateji yürürlüktedir.

AKP'nin politikasında PKK ve Önderini muhatap alma hiç olmadı

1990'lı yıllardaki stratejilerle ve yöntemlerle Kürtlerin siyasal egemenlik altında kültürel soykırıma tabii tutulamayacağı görülmüştür. Bu nedenle amaca ulaşmak için yeni stratejilerin, taktiklerin ve yöntemlerin devreye sokulması ihtiyacı doğmuştur. Zaten 1990'lar politikası yürüseydi, iflas etmeseydi AKP iktidarının kullandığı yöntemlere gerek kalmazdı. AKP geçmiş iktidarları sıkıştırıyorsa, 'sizin politikalarınız başarısız kaldı, siz Kürt özgürlük hareketini tasfiye edemediniz, hatta daha da başımıza bela sardınız, Türkiye'yi bu beladan ancak ben kurtarırım, ben düzlüğe çıkarırım' diyorsa bunun nedeni 1990'lı yıllardaki stratejilerin ve kullanılan yöntemlerin iflas etmesidir 1980'lerden sonra hem 12 Eylül darbesinin güçlendirdiği hem de uluslararası güçlerin bölgede kullanmak istediği siyasal islamcılar 2000'lerde iktidara geldi. Çünkü eski iktidar blokları hem Türkiye'nin ihtiyaçlarını hem de uluslararası güçlerin ihtiyaçlarını karşılayamıyordu. Kürt özgürlük hareketi Kürt sorununun çözülmemesi sonucu yeniden mücadeleyi geliştirince Kürt özgürlük hareketinin söylenildiği gibi tasfiye edilemediği, Kürt halkının dimdik ayakta kaldığı anlaşılınca eski yöntemlerle Kürt özgürlük hareketinin tasfiye edilemeyeceği ortaya çıktı. Öte yandan uluslararası güçler de Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmede sadece eski yöntemlere destek vermeyeceklerini, yeni yöntemlerin de kullanılması gerektiğini söylenince 2007'yle birlikte AKP'nin Kürt özgürlük hareketine karşı kullanacağı strateji de netleşti. Böyle bir partinin kullanılmasını sadece dış güçler değil, Türkiye'deki iktidar blokları da istiyordu. Çünkü eski yol ve yöntemler yıpranmıştı. CHP'nin, MHP'nin Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmede etkili olamayacağı bilindiğinden tamamen AKP hükümetinin bu yeni stratejisi devreye girmiştir.

Eğer MHP ve CHP Kürt özgürlük hareketini tasfiye edecek güçte olsalardı 2007'de Yaşar Büyükant AKP ile uzlaşmaz; AKP saf dışı edilirdi. Ama hem klasik iktidar bloklarının Kürt özgürlük hareketini tasfiye edecek yeteneği yoktu, teşhir olmuşlardı hem de eski iktidar blokları dış güçlerden destek alamıyordu. Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmede de dış güçlerden desteği en iyi AKP alabilirdi. Bu açıdan AKP ile klasik iktidar blokları 2007'de anlaşarak Kürt özgürlük hareketini bir taraftan sert güç, diğer taraftan da yumuşak gücü birlikte kullanarak ezme politikasında mutabık olmuşlardır. Bu açıdan bu politika eski iktidar bloklarıyla yeni iktidar blokları arasındaki uzlaşmayı, mutabakatı ifade ediyor. Belki yeni iktidar blokları daha başattır, daha etkindir, ama eskileriyle de uzlaşılmıştır. Fikret Bila'nın "AKP devlet politikası izliyor, devlet politikası budur" biçiminde yeni stratejiyi ifade etmesi bu uzlaşmanın en somut delilidir.

AKP'nin politikasında eskiden de Kürt özgürlük hareketi ve İmralı'yı muhatap alma yoktu. Sadece kendi politikasını pratikleştirmede zaman kazanabilir miyim diye bu tür görüşmeleri gerekli görmüşlerdi. AKP'nin Kürt sorununu çözme politikası yoktu. Çünkü baştan beri Kürtleri bir toplum olarak kabul etmiyorlar. Kürtleri temsil edecek bir partiyi, bir kurumu kabul etmiyorlar. Eğer Türkiye Başbakanı sık sık "ne BDP ne PKK Kürtlerin temsilcisi olabilir" diyorsa nedeni budur. Çünkü Kürtler toplum olarak tanınmıyor. Toplum olarak tanınmadığı için temsili de tanınmaz, toplumsal hakları da tanınmaz. Bu yönüyle de sanki dün muhatap alıyormuş da bugün muhatap almıyormuş gibi bir yaklaşım doğru değildir. Dün muhatap aldıkları için bu görüşmeleri yapmadılar. Muhatap alıp çözmek için bu görüşmelerde bulunmadılar. Böyle bir niyetinin olmadığı görüşmeler sırasında da açığa çıkmıştır. Görüşmelerin sonuçsuz kalmasının nedeni de budur. Yoksa Kürt özgürlük hareketi makul öneri ve tutumuyla bu görüşmeleri de bir çözüm için değerlendirmek istemiştir. Önder Apo ve Kürt halkı yıllardır çözüm önerilerini sunuyor. 2000'lerden beri bu yaklaşım içindedir. Ama Türk devletinin olumlu bir yaklaşımı olmamıştır. Oslo görüşmelerinde de Kürt özgürlük hareketi çözümleyici yaklaşım içinde olmuştur, ama devletin bir çözüm politikası olmadığı için sonuç çıkmamıştır.

Bu açıdan dün muhatap alıyorduk, şimdi muhatap almayacağız biçimindeki yaklaşımların bir değeri yoktur. Şimdiye kadar devlet yetkilileriyle birçok görüşme yapılmıştır. Tabii ki görüşmelerin yapılması, AKP'nin görüşmeye çekilmesi bile önemlidir. Çünkü zorlandıkları için devlet, AKP bu görüşmeleri yapmak zorunda kalmıştır. Bu görüşmeleri sadece AKP değil, MGK da, genelkurmay da, MİT de, emniyet istihbaratı da biliyordu. Bu açıdan terör örgütü dediği bir örgütü ve terör örgütü elebaşı dediği bir liderliği muhatap alıp görüşmesi tabii ki siyasal açıdan yeni bir durumu ifade ediyor. AKP ve devletin niyeti ne olursa olsun böyle bir anlamı vardır. Kuşkusuz bu Kürt özgürlük hareketinin mücadelesinin ortaya çıkardığı yeni bir durumdur. Ama AKP ve devlet bu görüşmeleri Kürt sorununu çözme, demokratik çözüme kavuşturma açısından değerlendirmemiştir, böyle ele almamıştır. Görüşmeler sürdüğü dönemde de amaç tasfiyeydi, şimdi de amaç tasfiyedir. Bu bakımdan amaçta bir farklılık yokken dün görüşme yapılıyordu, şimdi yapılmayacak söyleminden yola çıkarak mevcut politikaya yeni bir strateji demek mümkün değildir.

Hatta tasfiye niyetini daha açık ortaya koyması açısından tasfiye edeceğiz, ezeceğiz, sonuna kadar ezme politikası izleyeceğiz yaklaşımını dikkate alırsak önemli oranda 1990'lara dönüşü de ifade etmektedir. Bir yönüyle yumuşak gücün iflas etmesi, yumuşak güç kullanımının PKK, Kürt özgürlük hareketi, Kürt halkında etkili

> **"Oslo süreci de AKP stratejisinin bir parçasıydı. Yani bugünkü stratejinin bir parçasıydı. Bu yönüyle AKP'nin stratejisinde bir değişiklik olmamıştır, ama o araç işlemeyince şimdi ona başvurmayacağız, onu denemeyeceğiz denmektedir. Ama esas olarak bir taraftan şiddeti kullanarak, bir taraftan yumuşak gücü kullanarak tasfiye politikasından vazgeçilmemiştir. Dolayısıyla ortaya atılanlar AKP'nin eski stratejisinin devamıdır"**



olmaması sert gücün öne çıkmasını gündeme getirmiştir. Sert gücün öne çıkmasının neresi yeniliktir? Dolayısıyla ne sert gücü kullanma anlamında bir yenilik vardır ne de AKP'nin özellikle 2007'den sonraki politikasında bir değişiklik vardır. Yaşar Büyükanıt'la yapılan uzlaşma, yine İlker Başbuğ'la yapılan uzlaşmanın sonucu bu politika izlenmektedir. Aslında Yaşar Büyükanıt ve İlker Başbuğ bu yönlü politikayı itiraf edebilirler. Daha doğrusu bu yeni politika onların icazetiyle pratiğe konmuştur ve devam etmektedir. Hatta bu yeni politikanın esaslarının ne olacağını hükümet değil ilk açıklayan İlker Başbuğ'dur. 14 Nisan'da siyasi soykırım operasyonlarının yapıldığı gün İlker Başbuğ'un gazetecilerin karşısına çıkıp brifing vermesi, yeni Kürt politikasından söz etmesi bir nevi Türkiye'nin Kürt sorununda yeni politikasının nasıl olacağını ortaya koyuyordu. Hatta bugün tartışılan anayasasının çerçevesini de İlker Başbuğ o zaman çizmişti. Daha sonra bu politikayı liberal demokratik çözüm biçiminde ifade etmiştir. Yani Kürtleri toplum olarak tanımadan, toplumsal haklarını tanımadan bireysel haklarla bu sorundan kurtulmak! Bugün de hala İlker Başbuğ'un çerçevesini ortaya koyduğu bu liberal demokratik çözüm AKP'nin çözümüdür. İlker Başbuğ'un bu çözümünün esasında tasfiye vardır. Ne Kürt özgürlük hareketini, ne Kürt Halk Önderi'ni ne de Kürt toplumunu muhatap alma vardır. Sadece kendilerine göre tasfiyeyi gerçekleştirmek için zaman kazanmak için yapılan görüşmeler vardır.

Kuşkusuz Kürt özgürlük hareketi görüşmeleri böyle ele almamıştır. Toplumu ve devleti çözüme hazırlamak için bu görüşmeleri yapmıştır. Onun için bu görüşmeler yapılırken kandırılmamıştır. Kürt özgürlük hareketi, Önder Apo biz kandırıldık, biz oyalandık demiyor. Bu görüşmeler sırasında hükümetin ve devletin niyetini söylüyor. Kürt özgürlük hareketi bu süreci devleti ve toplumu çözüme hazırlama, AKP'yi çözüme yanaştırma biçiminde değerlendirmeye çalışmıştır, ama başarılı olamamıştır. Başarılı olmayan bir süreci yeniden devam ettirmek doğru değildir. Kuşkusuz toplumda çözüm tartışmaların gelişmesini yaratmıştır, ama devletin ve AKP'nin çözümsüz politikalarını terk etmesini sağlatamamıştır. Bu nedenle 'yeni süreçte bir görüşme olacaksa ancak demokratik çözüm iradesinin ortaya konulmasıyla, İmralı'nın özgürleşmesiyle, siyasi tutsakların serbest bırakılmasıyla olabilir,' demektedir. Gelinen aşamada eski biçimdeki görüşmeler kabul edilirse o zaman bile bile kandırılma, bile bile oyalama politikasına göz yumulmuş olur. Hiçbir amacı, hiçbir konsepti olmayan bir oyalama konseptine, bir zaman kazanma konseptine yol verilmiş olur ki Kürt özgürlük hareketinin böyle bir şeyi kabul etmesi mümkün değildir.

Gündem de yine Kürt'ü Kürt'e kırdırtma var

Bu stratejinin bir yeniliği olarak Barzani değerlendirilecek deniyor. Özellikle Fikret Bila bunu söylüyor. Hatta bu konuda görüşmelerin olduğunu, Barzani'nin de bu yeni stratejiye destek vereceğini söylemektedir. Bu da yeni değildir. KDP yıllardır kullanılmak istenmektedir. Burada herhalde yenilik olarak kastedilmek istenen şudur: Şimdiye kadar KDP farklı yollardan Türkiye'ye destek veriyordu. İstihbarat alıp verme, siyasi olarak AKP'nin desteklenmesi söz konusuydu. Bu da önemli bir destekti. AKP en büyük siyasi desteğini KDP ve YNK'den alıyordu. Seçimler öncesi açıklamalar yapıyorlar, böylelikle bir kısım Kürt'ün AKP'ye oy vermesine zemin sunuyorlardı. KDP'nin ve YNK'nin bu tutumu olmazsa AKP'nin Kürdistan'ın belirli bölgelerinde aldığı oyların en azından yarısı AKP'ye gitmezdi. Sanırız şimdi yenilik dedikleri KDP'yi silahlı olarak savaşın içine sürmek istenmesidir. 1997 ve 1998'lere kadar bu tür çatışmalar oluyordu. Ama 11 yıldır YNK ile 13 yıldır KDP ile herhangi bir çatışma olmamıştır. Bu açıdan böyle bir çatışmaya sürüklemek belki bir yenilik olabilir, ama bunun da gerçekleşmesi zordur. KDP'nin Türk devleti istedi diye Kürt özgürlük hareketiyle çatışması beklenemez. Kürt kamuoyu bunu kabul etmemektedir. Öte yandan KDP de biliyor ki Kürt özgürlük hareketi en makul talepler çerçevesinde defalarca ateşkesler de yaptı, ama buna rağmen AKP bu fırsatları değerlendiremedi.

Bu açıdan en fazla da Kürt özgürlük hareketinin yapılmasını istediği ulusal kongrede Barzani PKK'ye silah bırakma çağrısı yapacakmış söylemleri onların arzularını ortaya koymaktadır. Bir kere Barzani'nin, KDP'nin PKK'ye silah bırakma çağrısı yapma gibi ne hakkı ne de yetkisi vardır. Kongrenin de toplanma gerekçelerinde ve amaçlarında böyle bir gündem yoktur. Kongre tabii ki bütün parçalarda Kürt halkının temel asgari taleplerini ortaya koyacaktır. Bu her yerde çözümü, çözümün programını ortaya koyacaktır. Eğer bu çözüm programları demokratik yollardan kabul edilecekse tabii ki Kürtler her yerde demokratik yollardan bu çözümü tercih edeceklerdir. Böyle bir çözümü esas alacaklardır. Bunu Barzani'nin ya da başka birisinin söylemesine gerek yoktur.

İlginçtir, Kürt özgürlük hareketi demokratik çözüm yaklaşımını ortaya koyduğunda KDP'liler, KDP yanlıları "PKK amacından vazgeçti" gibi kara propaganda yapıyorlardı. Bazıları da "PKK mücadeleyi bıraktı, mücadele edenleri KDP ve YNK destekleyecek, mücadele yeniden gelişecek" gibi şeyler bile söylüyorlardı. Şimdi ise daha farklı konuşuyorlar. Dolayısıyla hiç kimsenin Kürt özgürlük hareketini demokratik yollardan çözüm aramıyor biçiminde suçlaması mümkün değildir. PKK'nin defalarca en makul talepler çerçevesinde ateşkes ilan edip demokratik çözüme fırsat verdiğini herkes bilmektedir. Eğer demokratik yollardan çözüm olmuyorsa, bu talepler karşılanmıyorsa hiç kimse Kürt özgürlük hareketine silah bırakma çağrısı yapamaz. Yapması mümkün değildir. Bu tür talepler ancak sömürgeci güçler olan Türkiye, İran, Suriye ve Irak'ın arzusu olabilir. Bir Kürt hareketi Kürt sorunu çözülmeden ya da sömürgeci güçlerin demokratik çözüm iradesi ortaya çıkmadan silahlı mücadeleyi bırakın ya da Türk devleti ezme politikasında ısrar ederken hiçbir anlamı olmayan ateşkesler yapın biçiminde bir yaklaşım gösteremez. Bu açıdan KDP'nin PKK'nin üzerine sürüleceği biçimindeki yaklaşımın bir yeniliği olmadığı gibi bir geçerliliği de yoktur. Eskiden beri KDP kullanılmak istenmektedir, ama bir silahlı çatışma yaratmak mümkün olamayacağından bu stratejinin bu boyutunda da bir yenilikten söz etmek mümkün değildir.



Hiçbir onurlu Kürt halkın özgürlük davasına ihanet etmeyecektir

Yenilikten kastettiği şeylerden biri de halkı muhatap almak olacakmış! Eğer BDP Kürt özgürlük hareketine ve Önderine tutum almazsa başka siyasi partiler ve doğrudan halk muhatap alınacakmış! Erdoğan'a göre BDP akıllı olursa, dürüst olursa muhatap alınırmış! Herhalde dürüstlük, akıllılık Türk devletinin, AKP'nin yeni siyasi egemenlik ve kültürel soykırım politikalarına boyun eğmek oluyor. Herhalde dürüstlük ve akıllılık PKK ve Önder Apo'ya karşı devletin yanında yer almak oluyor. BDP'nin böyle akıllılığı da kabul etmeyeceği açıktır. Erdoğan'ın dürüst olun derken kast ettiği BDP'nin kendi gerçeğine ihanet etmesidir.

BDP ile görüşürüz demenin bir yeniliği yoktur. Defalarca BDP ile görüşülmüştür. Bu tür görüşmelerin yapılmasını isteyen de, sağlatan da Kürt özgürlük hareketidir, Önder Apo'dur. Önder Apo'yla Kürt özgürlük hareketi istediği için şimdiye kadar defalarca AKP ile görüşülmüştür. İmralı da Kürt özgürlük hareketi de BDP ile görüşülmesine karşı değildir. Ama bu görüşülmeye hangi misyon veriliyor, hangi rol veriliyor o önemlidir. Şimdiye kadar yapılan görüşmelerde samimi ve dürüst olmayan AKP hükümetidir. İmralı ve Oslo görüşmelerinde nasıl ki samimi yaklaşmamışsa, oyalama ve zaman kazanarak iktidarını pekiştirmek için kullanmak istemişse BDP ile görüşmelere de benzer biçimde yaklaşmıştır. Dolayısıyla BDP ile görüşmelere PKK'yi, Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme rolü verilirse, Kürtlerin en temel haklarından vazgeçme gibi bir rol biçilirse tabii ki bu tür görüşmeleri BDP ciddiye almaz. Yapılmasını da gerekli görmez. Nitekim BDP bu tür görüşmelerin içinde olmayacağını ortaya koymuştur. Bu stratejinin yeni olmadığını, öyle BDP'nin Kürt özgürlük hareketine ve İmralı'ya karşı çıkarılamayacağını ve bu temelde bir görüşme şartının koşulmasının kabul edilmeyeceğini açıkça ortaya koymuştur. BDP'nin etkisizleştirilmesi ya da tasfiye edilmek istenmesi politikası da yeni değildir. Zaten eskiden beri BDP tasfiye edilmek isteniyor. HEP'ten bu yana BDP geleneğine dayatılan bellidir. BDP'nin son 3 yılda 8 bine yakın üyesi tutuklanmıştır. Tutuklanmalar yanında demokratik siyaset üzerinde çok boyutlu baskı sistematik biçimde sürdürülmektedir.

Terörle mücadele, uzantısıyla müzakere söylemi AKP'nin zaten ciddiyetsizliğini ortaya koymaktadır. Terör örgütünü ezeceğim, uzantısıyla görüşeceğim demek amiyane deyimle eşyanın tabiatına aykırıdır. Eğer konuyu böyle ele alıyorsan uzantısını da ezmek istiyorsun demektir. Kürt özgürlük hareketi bir bütündür. Kürtler PKK ile İmralı'yla, demokratik partileriyle, sivil toplum kuruluşlarıyla bir bütündür. Bunun böyle anlaşılması gerekir.

BDP'yi saf dışı etme, başka Kürt güçleri ortaya çıkarma politikası da yeni değildir. Bu sadece AKP'nin de yaklaşımı değildir. Dünyanın birçok yerinde emperyalist sömürgeci güçler ulusal güçleri bölmeyi en temel politika olarak devreye koyarlar. Ulusal mücadelelerde sadece aynı görüşte olanlar değil, farklı kesimler de bir araya gelir. Bu, ulusal mücadelenin doğası gereğidir. Ulusal mücadelenin doğası gereği farklı siyasal görüşte olanlar birlikte davranırlar. Ulusal mücadeleleri parçalamak, birisini dikkate alırız, diğerini ezeriz demek zaten bir tasfiye politikasıdır, irade kırma politikasıdır. Bütün ulusal hareketler ulusal sorunun olduğu yerlerde nasıl davranmışlardır? Bırakalım aynı görüşte olan kurumları, partileri, çevreleri, farklı görüşte olanlar bile bir araya gelmiştir. Söz konusu devletler karşısına ortak bir muhatap olarak çıkmışlardır. Bu açıdan Kürtlerin en dinamik, en özgürlükçü, en demokratik, en toplumsal tabanı olan kesimler saf dışı edilecek, belirli kesimler muhatap alınacak, bu da çözüm olacak gibi yaklaşımlar bir demagojidir ve aldatmacadır. BDP muhatap alınacak ama BDP'yle aynı tabanda olan, hatta BDP'nin arkasındaki güç denilen kesimler tasfiye edilecek! Bu politika mıdır? Bu bir demagojik söylemdir; bir psikolojik savaş söylemidir. Ya biz BDP'yi de PKK'yi de İmralı'ya da muhatap almayacağız, yeni güçler muhatap alacağız diyeceksin ya da terörle mücadele, siyasetle müzakere demeyeceksin. Çünkü bu iki mantığı yan yana getirmek mümkün değildir. Türk devleti bırakalım BDP'yle hiç kimseyle görüşmek, müzakere yapmak istemiyor. Demokratik özerklik olmaz diyor, anadilde eğitim olmaz diyor, Kürt kimliğinin tanınması olmaz diyor. Ancak bireysel haklar veririm diyor. Bunun dayatmasını yapıyor. Görüşme ve müzakereden söz ettiği de bu dayatmadır. Bunun da Kürt halkı tarafından, Kürt özgürlük hareketi tarafından, Kürt demokratik güçleri tarafından, Kürtlerin ulusal toplumsal haklarını savunan güçler tarafından kabul edilmeyeceği açıktır.

Kimi Kürtleri kullanacaklarını söylüyorlar. Bu tabii ki bir tasfiye politikasıdır. Bütün ulusal mücadelelerde böl-parçala-yönet politikası izlenmiştir, şimdi de aynı politika izleniyor. Kürtlerin en dinamik güçleri tasfiye edilecek, ezilecek, ondan sonrakilerine de istediğini kabul ettirecektir. Kemal Burkay'ı konuşturması da, İbrahim Güçlü'yü konuşturması da, başkalarını konuşturması da bunun içindir. Onları Kürt özgürlük hareketini yıpratmak için psikolojik savaş gereği konuşturuyorlar. Yoksa Kürt özgürlük hareketi tasfiye edilse onlar ne konuşacaklar? İşte size bireysel haklar verdik, ne konuşuyorsunuz diyecekler. Bu açıdan onları muhatap almak için ya da görüşmek için gündeme getirmiyorlar; onlar aslında AKP'nin, daha doğrusu Türk devletinin çözümsüz politikalarının üstünü örtmek için kullanılıyor. Kürt halkı ve Özgürlük mücadelesi demokratik haklarını dayatıyor, AKP ve devlet sıkışmış durumdadır. Dünyada ve Türkiye'de Kürt sorunun çözülmesi doğrultusunda beklenti var, ama bu yapacak ne zihniyet ne de politika bulunuyor. Bu da sıkışmasını beraberinde getiriyor. İşte AKP bu sıkışıklığını Kemal Burkay'ı kullanarak, başkalarını kullanarak atlatmaya çalışıyor. Bu bir yeni muhatap arama değildir; sıkışan devleti ve Kürt halkının çözümü dayatması karşısında sıkışan AKP'yi kurtarma operasyonudur. AKP'nin çözümsüzlüğünü meşrulaştırma, çözümsüzlüğüne gerekçeler bulma operasyonudur. Bu açıdan AKP'nin iyi Kürtler bulma politikalarının bir yeniliği yoktur.

Kimi işbirlikçi, ruhunu satmış ve hain bazı Kürtlere parti kurdurabilirler. AKP'yi(A) kurtarma(K) partisi(P) kurabilirler. Yeminli Apo ve Kürt düşmanlarını burada toplayabilirler. Ama bunlardan bir parti çıkar mı, bunlardan bir hareket çıkar mı, çıkarsa Kürtlerden ne kadar destek alır, ömrü ne kadar olur o ayrı bir konudur. Bunlar Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen psikolojik savaşın yeni bir cephesi olarak düşünülmektedir. Nasıl ki polis çevreleri, özel savaş denetimindeki think tang kuruluşları (terörizmle mücadele uzmanları) PKK'ye küfür ediyorlar, İmralı'ya küfür ediyorlar, bunların da yaptıkları, yapacakları budur. Her türlü desteği vererek bunları Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşın psikolojik harekat kolu haline getirmeyi hedefliyorlar. Bunların bir güç olamayacağı, Kürt özgürlük hareketi karşısında ayakta duramayacağı açıktır. AKP'yi de kurtaramazlar. Bunu dünyada sıkışan bütün gerici güçler denemiştir, Türkiye de deneyecektir. Özgürlük mücadelesi karşısında sıkışan, ulusal mücadele karşısında sıkışınlar her zaman böyle işbirlikçi hainler bulmuşlardır. Dolayısıyla bir yeniliği yoktur.

Bu baskıların bir amacı var. Bu kadar tutuklama ve baskıla, BDP'de siyaset olmaz; BDP'de siyaset yapar-

sanız cezaevine girersiniz biçiminde bir iklim yaratmaya çalışıyor. Kürtlerin demokratik bir parti içinde, demokratik siyaset içinde yer almasını engellemeye çalışıyorlar. Binlerce siyasetçiyi bunun için tutukladılar, ama başaramadılar. BDP kendini yeniden örgütlüyor, halk da BDP etrafında demokratik mücadelesini sürdürüyor.

Tıkanma yaratan devletin çözümsüz politikalarıdır

Kuşkusuz belirli çevreleri etkiliyorlar. Kürt özgürlük hareketi ve Kürt demokratik hareketi üzerindeki sürekli baskılarla BDP'ye şunu söylüyorlar: 'Siz bu politikada giderseniz, böyle yaklaşırsanız, hep baskı görürsünüz, hep tutuklanırsınız, bu nedenle teslim olun' diyorlar. Bu baskılarla ya BDP'yi teslim almayı ya da içten parçalamayı hedefliyorlar. BDP'yi tümüyle teslim alamayacaklarını bildiklerinden baskılar altında farklı sesler çıkmasını sağlamaya çalışıyorlar. Zaten bunu açıkça da söylüyorlar. Nasıl ki 2003-2004 yıllarında PKK üzerinde baskı yaparak belirli çevreleri kışkırtmışlar, belirli ihanetçileri, tasfiyecileri ortaya çıkarmışlarsa şimdi aynı yöntemi BDP üzerinde de uyguluyorlar. Bu baskılar ortamında PKK içinde bazıları "böyle olmaz, değişmemiz lazım, eski halimizle olmaz, bu önderlikle olmaz, bakın dünya karşımızda, herkes bizden uzak, o zaman bu dünya nasıl istiyorsa ona ayak uydurmamız lazım, böyle yapmamız lazım, yoksa komplo da olur, baskı da olur, saldırı da olur. Tüm bunlardan kurtulmanın yolu mevcut özgürlükçü ve demokratik politikadan vazgeçmek ve teslim olmaktır, işbirlikçi olmaktır, yani başkalaşıma uğramaktır" demişlerdir. Bu baskı ortamında PKK'nin özgürlükçü demokratik çizgisinden kopup hareketi başkalaşıma uğratmaya çalışmışlardır. 2004 tasfiyeciliği uluslararası komplo sonrası baskıların yoğunlaştığı ortamda ortaya çıkmıştır. Bu söylemi ve tasfiyeciliği ortaya çıkaran onların gücü değildi. Gerçekleşen uluslararası komplo ve ABD'nin bölgeye müdahalesi böyle bir tasfiyeciliği ortaya çıkarmıştı. ABD'nin, KDP'nin, YNK'nin, Türkiye'nin baskıları ve el atmaları bu tasfiyeciliği ortaya çıkarmıştır. Bu açıdan bunlar uluslararası komplonun ortaya çıkardığı siyasi piçler olarak değerlendirilmiştir. Uluslararası komplonun isteğini ve amacını örgüt içinde gerçekleştirmeye çalışmışlardır.

Ne oldu? Sonunda sahiplerinin yanına gidip onların kucağına oturdular. Tabii ki bir sonuç alamadılar. Şimdi de benzer bir yaklaşımı BDP üzerinde uygulamaya çalışıyorlar. PKK içinde yapamadık, acaba BDP içinde bu baskıyı kurarak yapabilir miyiz diye düşünüyorlar. Çünkü BDP biraz daha baskı alanlarında, etki alanlarındadır. Sürekli psikolojik savaşla, siyasi baskılarla, yargı baskısıyla basınç altında tutuyorlar. Böylelikle içeriden huzursuzluk yaratmaya çalışıyorlar. İşte farklı sesler böyle çıkarılır. Baskılar ortamında ilk önce işte böyle olmuyor biçiminde yakınma olarak ortaya çıkar, sonra da bu irade kırılmalar ve teslim olmalar kendilerini teorize ederek farklı görüş altında çıkmaya çalışırlar. Bütün baskıların amacı budur. Bunun için de BDP sürekli pres altındadır. Bir taraftan basınıyla, bir taraftan psikolojik savaş uzmanlarıyla, bir taraftan liberalleriyle, bir taraftan ABD üzerinden, bir taraftan Avrupa üzerinden, bir taraftan Güneyli güçler üzerinden BDP üzerinde baskı kurmaya çalışıyorlar. Ama bu baskılarla BDP'yi istedikleri çizgiye getirmeleri ve içlerinde farklı sesler ortaya çıkarmaları kolay değildir. Çünkü Kürt özgürlük hareketi, Kürt demokratik hareketi tecrübelidir. AKP'nin politikalarının ne olduğu önemli düzeyde bilince çıkarılmıştır. Kuşkusuz bu baskılar karşısında zayıf kişiler çıkacak, mızmızlık yapıp kem küm edeceklerdir. Hatta sözleriyle, mimikleriyle böyle olmaz, farklı politika yürütmek lazım, bununla sonuç alınmıyor diyenler de olabilir. BDP'nin politikasından rahatsız olanlar vardır mutlaka. Yakınan, şikayet eden, mızmızlık yapanlar vardır. Ama bunlar sonuç alamayacaklarını, bir güç olamayacaklarını bildikleri için seslerini yükseltemiyorlar.

Yine dışımızdaki kimi Kürt aydınlarını, çevrelerini de baskı altına almaya çalışıyorlar. Sadece BDP'ye yönelik değil, diğer Kürtlere yönelik de baskı ve basınç sistemli olarak sürdürülmektedir. Bunlarda da BDP ile olmaz, PKK ile olmaz, eğilimi ortaya çıkarmaya çalışıyorlar. Nitekim Kürt sorununun çözümünde PKK engelmiş, BDP engelmiş, İmralı engelmiş gibi bir hava yaratıyorlar. Asıl olarak Türk devletinin çözüm politikası olmadığı, dolayısıyla çözümsüzlüğün kaynağı olduğu halde çözümsüzlüğü başkalarına yüklemeye çalışıyor. Basın yayın yoluyla, imkanlarıyla da bunu propaganda ediyorlar ve bazı çevreleri etkiliyorlar. En son Tarık Ziya Ekinci'nin ileri geri konuşmasının nedeni budur. Bu baskılar sonucu etkilenmiştir. Aslında baskı onda sonuç almıştır. Baskının amacı BDP'nin içinde ve dışında Kürt özgürlük hareketine karşı tepkiler ortaya çıkarmaktı. BDP'nin politikasına, Kürt özgürlük hareketinin politikasına karşı çıkan bir kesim oluşturmaktı. Kürtler arasında parçalanma yaratan, farklı sesler çıkaran, karışıklık yaratan sonuçlar ortaya çıkarmaktı. İşte Tarık Ziya Ekinci bu baskıların, bu psikolojik savaşın sonucudur. O baskıların etkisindedir, o baskıların etkisiyle konuşuyor. Çünkü basın yayın organlarıyla ve çeşitli yöntemlerle bir vuvuzella gibi topluma ve bu çevrelere yönelik psikolojik savaş bombardımanı yapıyorlar ve bunaltıyorlar. Baskı o kadar fazladır ki, ideolojik saldırı, siyasi saldırı, psikolojik saldırı o kadar fazladır ki Kürtler bunalıma sokulup düşünemez hale getirilmeye çalışılıyor. Doğru düşünmeden alıkonuluyorlar. O psikolojik savaşın, o yandaş medya da candaş medyanın baskısı altında düşünceleri ve duyguları yönlendiriliyor. İşte bunun sonucu da bu tür farklı konuşanlar, AKP'nin istediği biçimde, devletin istediği biçimde konuşanlar ortaya çıkıyor. Kesinlikle bu psikolojik harekatın ürünüdürler.

PKK'ye karşı çıkacak bireyler yaratmak için yürütülen bu saldırılar fazla olmasa da bazı bireylerde sonuç veriyor. Özellikle Tarık Ziya Ekinci'nin konuşması böyledir. Belki İbrahim Güçlü, Kemal Burkay onlar yeminli PKK ve Apo düşmanlarıdır, onlar zaten gönüllü bu işi yapıyorlar. Düne kadar devlet Kürtleri de kullanmıyordu, hain işbirlikçi Kürt'ü de tanımıyordu; şimdi lafta, sözde Kürt var deyince bu Kürtleri kullanıyor. Tarık Ziya Ekinci tabii ki bir yeminli PKK ve Apo düşmanı değildir. Ama bu siyasi ve psikolojik baskılar altında bunalmış, tıkanmıştır. Aslında tıkanan BDP, Kürt özgürlük hareketi değil, bu baskılar karşında bunalan, tıkanan kendisidir. Ne yapacak BDP? Demokratik özerklikten mi vazgeçecek? Anadilde eğitimden mi vazgeçecek? Kürt kimliğinin güvenceye alınmasından mı vazgeçecek? Teslim mi olacak? Neyin tıkanmasıdır? Kürt sorununda yüzyıldır tıkanmayı sağlatan Türk devletidir. Tıkanma diye bir şey yoktur, ortada bir çözümsüzlük politikası vardır. Sorun çözümsüzlüktür, çözümsüzlükte ısrardır. Yoksa öyle Kürt hareketinin tutumundan dolayı birileri çözüm yapmış da Kürt hareketi tıkatmış değildir; çözümün önünü almış değildir. Bir kere bu gerçektir.

BDP'den istenen belli değil midir? Devletin istediği gibi hareket et, Kürt özgürlük hareketine karşı tutum al, Kürt Halk Önderi'nin İmralı'da çürütülmesini kabul et, Kürt halkının en doğal haklarından vazgeç! Söylenen budur. Tarık Ziya Ekinci de açık olmasa da bunu söylemektedir. Kürt özgürlük hareketinin teslim olması isteniyor. Bu aslında tersinden düşünmedir. Türk devletinin çözümsüz politikalarını görmeyip ona karşı mücadele gücü göstermeyip psikolojik savaş baskısı altında Kürt özgürlük hareketine yönelmektir. Kürt özgürlük hareketinin eksiği vardır, yetersiz olabilir. Kürt özgürlük hareketi her zaman kendi özeleştirisini veriyor. En fazla da Önder Apo eleştiri yapıyor ve özeleştiri veriyor. Ama tıkanma yaratan bu eksikler ve yetersizlikler değildir. Tıkanma yaratan Kürt özgürlük hareketi değildir. Tıkanma yaratan devletin çözümsüz politikalarıdır. Bunu herkes böyle bilecek. Tıkanmayı Kürt özgürlük hareketinin ya da BDP'nin yarattığını söylemek insafsızlıktır. İnsafsızlıktan öte Türk devletinin diliyle konuşmaktır. Hangi çözüm politikası olmuş da Kürt hareketi tıkamış! En makul çözümleri Kürt özgürlük hareketi ileri sürüyor. Bu makul öneriler sunulduğunda ve gerilla yurtdışına çıktığında Tarık Ziya Ekinci gibiler neler söylüyordu? PKK'nin yenildiği ve amaçlarının vazgeçtiğini söylediklerini hala unutmuş değiliz.

Çözüm anlamında herhangi bir yenilik yoktur

Kuşkusuz AKP'nin yürüttüğü politikanın yeniliği kimi Kürtleri kullanma kapasitesindedir. Daha doğrusu eskiden söylemde de olsa Kürt'ten söz edilmiyordu. Bu yaklaşımla Kürt özgürlük hareketine karşı mücadele edilemeyeceği görülünce yeni bir dil kullanmaya başlandı. Eskisi gibi açıktan Kürt yok denmiyor. 'Kürt kökenli vatandaşlar'dan söz ediliyor. Açıktan Kürt yok denilmemesinin nedeni de bu Kürtleri kullanmak içindir. Yoksa Kürtlerin varlığı hala tanınmış değildir. Hala kültürel soykırımda ısrar vardır. Kürt var, ama Kürt'ü yok etme politikası sürdürülüyor. İran'da Kürdistan bile serbesttir. Türkiye'de hala Kürdistan kelimesi yasaktır. İran Kürt de vardır, Kürdistan da vardır, diyor. Ama sıra toplumsal haklarına geldiğinde katı inkarcı kesiliyorlar. Türk devleti birçok yönüyle İran'ın Kürt politikasından daha geri bir noktadadır. Kürtçe yayın yıllardır İran'da var. İran televizyonları yıllardır Kürtçe yayın yapıyor. Ama bunların Kürt sorununda bir çözüm politikası anlamına gelmediği herkes görmektedir.

Türkiye öyle bir devletti ki şimdiye kadar Kürt ismini bile ağzına almak istemiyordu. Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında sıkışınca kimi Kürtleri tasfiye politikası için kullanmak ve yürüttüğü tasfiye politikasına meşruiyet kazandırmak için Kürt var demek zorunda kalınmıştır. Çünkü Kürt var demeden, Kürt kardeşlerim demeden, Kürt kökenli yurttaşlarım demeden, en azından Kürt sözcüğünü kullanmadan Kürt özgürlük hareketine karşı mücadele etmek, Kürtler üzerinde siyasi egemenlik ve kültürel soykırımı yeni koşullarda sürdürmek mümkün değildir. Yumuşak güç denilen işte budur. Türk devletinin en fazla sıkıştığı kültürel alanda, dil alanında kimi yumuşamalar yaparak tasfiye politikalarını meşrulaştırmak, tasfiye politikalarını yeni koşullarda sürdürme imkanlarına kavuşmak amaçlanmıştır. Kürt vardır söylemleri aslında Türk devletinin tıkanan Kürtler üzerindeki soykırım politikasını yeni araçlarla sürdürme imkanına kavuşmasını da ifade etmektedir. Yenilik buradadır. Yoksa yeni politika ve stratejiyle Kürt sorununu çözecekler gibi bir gerçeklik bulunmamaktadır. Çözüm anlamında herhangi bir yenilik yoktur. 1924 Anayasası'ndan beri sürdürülen anlayış devam etmektedir. Politika, zihniyet devam etmektedir. AKP bu anlamıyla yeni bir stratejiyle Kürtler üzerine yürümektedir, bu doğrudur; ama son söylenenler yeni değildir. AKP'nin bir strateji var, sürüyor, buna yeni enstrümanlar, yeni araçlar katıyorlar. Yoksa AKP'nin eski stratejisidir.

Devletin politikası aynıdır, ama strateji anlamında AKP'nin stratejisinin 1990'lar stratejisinden ayrı, yeni bir strateji olduğunu da görmek lazım. Zaten bu görülürse AKP gerçeği görülebilir, AKP'ye karşı doğru mücadele verilebilir. AKP'nin stratejisinin 1990'larla, 1950 ve 60'larla aynı olduğu sanılırsa AKP'ye karşı doğru mücadele verilemez. AKP yeni bir stratejiyle Kürt özgürlük hareketine karşı mücadele etmektedir. Bu anlamıyla tabii ki bir yeniliği vardır. Klasik siyasal egemenlik ve kültürel soykırım politikası yeni bir stratejiyle pratikleşmektedir. Amaç değişmemiştir. Stratejiler amaca ulaşmadaki yollardır. Belirli amaçlara ulaşmak için birçok güç farklı strateji izleyebilir, biri ben şu stratejiden amaca gideceğim diyebilir, başka biri başka bir stratejiyle amaca ulaşacağını söyleyebilir. Klasik iktidar blokları şiddet ve zor yöntemleriyle ben hedefime ulaşacağım diyordu, ama Kürt özgürlük hareketi mücadelesiyle bunu boşa çıkardı, bu stratejiyle olamayacağını netleştirdi. AKP "siz başaramadınız, sizin stratejiniz başarısız oldu, siz artık bu devleti yönetme hakkınızı kaybettiniz, bizim uyguladığımız strateji Kürtleri yeniden siyasi egemenlik ve kültürel soykırım sistemi içine çekebilir, bu nedenle devletin yeni sahibi olma" hakkı bizlere ait olma iddiasındadır. Yeni bir stratejiyle bu iddiasını pratikleştirmeye çalışmaktadır. Yoksa AKP dün farklı bir politika izliyordu, bugün farklı bir politika izliyor diye bir şey yoktur.

Yeni stratejinin esas yönü yine sert gücü kullanmadır. Çünkü yumuşak gücü birkaç yıldır kullanmış, ama istediği sonucu alamamıştır. Bu nedenle sert güce yüklenmektedir. Bunda ısrar edeceğini de ortaya koymaktadır. Son operasyonlar bunun sonucudur. Bu sert gücünü daha etkili kullanmak için basını da susturma ihtiyacı duymuştur. Özgür Gündem'in kapatılması bir yönüyle AKP'nin politika gerçeğinin ne kadar zayıf olduğunu ortaya koyarken, diğer yandan askeri operasyonları ve siyasi operasyonları sürekliliştireceğinin ifadesidir. Askeri ve siyasi operasyonları sürdürürken yürüttüğü psikolojik savaşın da etkili olmasını gerekli görmektedir. Çünkü bu alanda başarısız kaldığı müddetçe askeri ve siyasi operasyonların istenen sonucu vermediğini görmektedir. Bu nedenle tüm diktatörler gibi her gün daha fazla baskıyı artırırsan sonuç alırım gibi bir zihniyetle hareket etmekte ve baskı araçlarını artırmaktadır. Şehit kavramını sivillere kadar yaygınlaşması da savaş politikasına hız vereceğini göstermektedir. Tüm bu gerçekli AKP'nin bir çözüm politikası olmadığını, bu nedenle zor yöntemlerin daha fazla devreye sokulduğu, ama yumuşak gücün de bu zor yöntemleri tamamladığı bir stratejiyle Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeyi hedeflemektedir. Yeni dönemde Türk devletinin politikasının ne olacağını AKP'nin bu tasfiye politikasına karşı Kürt halkının demokrasi güçlerinin ve gerillanın mücadele performansı belirleyecektir. Newroz göstermiştir ki Kürt halkı varlığını güvenceye alıp özgürlüğünü sağlayana kadar direnişini sürdürecektir. Gerillanın da zor koşullar ne olursa olsun direndiği ve direneceği kanıtlanacağına göre AKP'nin sonunun bu direnişin getireceğini şimdiden söylemek gerekmektedir.



2624. NEWROZ YILINI ÖNDER APO'YA ÖZGÜRLÜK YILI YAPALIM

Yeni bir birlik, direniş ve özgürlük günü olan Newroz'u yaşıyoruz. Newroz Özgürlük Bayramı'nın başta Önder Apo olmak üzere tüm halkımıza ve yoldaşlara kutlu olmasını diliyoruz. Bu vesileyle Ulusal Kahramanlarımız Mazlum Doğan ve Mahsum Korkmaz şahsında tüm kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Önder Apo'ya ve kahraman şehitlerimize verdiğimiz özgürlük mücadelemizi zafere götürme sözümüzü bir kez daha yineliyoruz. Yeni Newroz yılının Önder Apo'ya ve Kürdistan'a özgürlük yılı olacağını belirtiyoruz.

Yeni bir Newroz'a ulaşmanın, halkımızın varlığı ve özgür geleceği açısından çok büyük ve derin bir anlam ve önem taşıdığı açıktır. Bilindiği gibi çok ağır ve zorlu bir kış süreci geçirdik. Bu sürecin ağır kış koşullarından kaynaklanan doğal zorlukları, yine içinde bulunduğumuz savaş sürecinden kaynaklanan siyasi ve askeri zorlukları vardı. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, düşmanın iddiası, hareket ve halk olarak bahara çıkmamızı, yeni bir Newroz'a ulaşmamızı engellemekti. Özgürlük hareketi ve halk olarak bizi bu kışın ağır soğuğunda, her türlü güçle ittifak yaparak ve topyekün özel savaş konsepti temelinde vahşice saldırarak, boğmak istiyordu. Bütün umut ve hesaplarını bunun üzerine kurmuştu. Şimdi böyle bir saldırı karşısında ağır kış dönemini geride bırakmanın ve yeni bir Newroz özgürlük gününe, yeni bir bahara ulaşmanın derin anlam ve öneminin olduğunu hepimiz biliyoruz. Bunu iliklerimize kadar hissediyor, 2012 Newrozu'nun bu büyük anlamını ruhumuzda, duygumuzda, bilincimizde ve direniş mücadelemizde güçlü bir biçimde yaşıyoruz.

Bütün bunlar gösteriyor ki, sömürgeci soykırım rejimi bir kere daha yenilmiştir. Bu rejimi yalan ve dolana dayalı son bir hamleyle ayakta tutmaya çalışan AKP faşizmi ve soykırımcılığı yenilmiştir. Kürt özgürlük hareketini Newroz'a ulaştırmak istemeyenler, halkımızı yeni bir Newroz'u daha yaşamadan soykırımdan geçirmek isteyenler, şimdi yaşadıkları başarısızlıkların telaşı içerisinde ne yapacaklarını bilmez bir biçimde sağa sola saldırmaya, ABD'den İran'a kadar dünya gericiliğinin hepsinden medet dilenmeye çalışıyorlar. Ama bütün bu çabaları da nafiledir. Bir insanlık suçu olan sömürgecilik ve soykırım Kürdistan'da bir kez daha yenilmiştir. Özgürlük ve demokrasi, halkımızın yürüttüğü kahramanca mücadeleyle Kürdistan topraklarında bir kez daha zafer kazanmıştır. Bu Newroz böyle bir zaferin müjdecisi olmaktadır. Bu Newroz sömürgeci soykırım rejiminin kesin yenilgisinin başlangıcı olmaktadır. Bu Newroz halkımızın varlığının ve özgür geleceğinin garantisi olmaktadır. İşte biz 2012 Newrozu'nu bu temelde yaşıyoruz. Bunun halkımızın varlığı ve özgürlüğü açısından nasıl büyük bir tarihsel değer taşıdığını çok iyi biliyoruz. Elbette aynı zamanda bunun kendiliğinden gerçekleşmediğini, çok büyük bir direniş temelinde bu sonuca ulaşıldığını da çok daha iyi biliyoruz.

Büyük direnişler yaşandı

Unutmayalım ki, AKP faşizminin imha ve tasfiye planları kendiliğinden boşa çıkmadı. Bunlar halkımızın gösterdiği topyekün direniş sayesinde boşa çıkartılıp etkisiz kılındı. Her şeyden önce Önder Apo direndi. Tarihe silinmez bir biçimde iz bırakan büyük İmralı direnişi zafer kazandı. Yine halkımız direndi. Genciyle, kadınıyla, çocuğuyla, yaşlısıyla yediden yetmişe özgürlük için topyekün bir direniş içinde oldu. AKP faşizmine karşı, polis terörüne karşı, mahkeme zulmüne, işkencesine, tecavüzüne karşı sokakta ve zindanda kahramanca bir direniş gösterdi. Elbette bunlarla birlikte demokratik siyaset direndi. Kürt demokratik siyaseti zaten böyle bir direniş temelinde ortaya çıkmıştı ve kendini var eden temele ters düşmediği gibi, onu sahiplenme ve savuma doğrultusunda her türlü siyasi soykırım saldırısına, baskıya, zulme, tutuklamaya, zindana koymaya karşı yiğitçe bir direniş gösterdi. Ulusal demokratik değerlere, devrimimizin yarattığı birikime bağlı kaldı, bu değerlere sahip çıkıp, onları daha da ilerletmek ve savunmak istedi. Tabii bütün bunlarla birlikte faşist AKP yönetiminin imha ve tasfiye planı temelinde geliştirdiği askeri saldırılara karşı kahraman gerilla gücü direndi. Cûdî'de, Amed'de, Dersîm'de, Erzirom'da, Kandil'de Kürdistan'ın dört bir yanında özgürlük gerillası her türlü zorluğa ve saldırganlığa karşı Önderlik çizgisinde Kürdistan'ın özgürlüğü ve halkımızın özgür ve demokratik yaşamı doğrultusunda kahramanca bir direniş içerisinde oldu.

Bu kahramanca direnişler içerisinde büyük şehitler verildi. Rubarları, Armançları, Azizleri, Mahirleri, Hamzaları, bunlarla birlikte elliden fazla yiğit insan şehit oldu. Bu kahraman şehitleri saygı ve minnetle bir kez daha anıyor, amaç ve özlemlerini zafere taşıma sözümüzü bir kez daha yineliyoruz.

Onlar boş yere direnmediler. Kahramanca tutumları asla boşa gitmedi. Zor koşullarda azgın düşman saldırılarına karşı Önderlik çizgisinde zafere ulaşma inançlarından asla tereddüt duymadan kahramanca direniş gösterdiler. Kürt halkının varlığının ve özgür geleceğinin buna bağlı olduğunu derinden bildikleri için direndiler. Dolayısıyla da AKP faşizminin yenilgisinin adı oldular; Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesinin zafere ulaşmasının garantisi, teminatı haline geldiler. Hareket ve halk olarak yeni bir Newroz'a ulaşarak özgürlük mücadelesini zafere ulaştıracak yeni bir hamlenin geliştirilmesinin sağlam temellerini attılar.

2011-2012 kışında gösterilen direniş, harcanan çabalar, her türlü baskı ve zulüm karşısındaki yiğitçe direniş her dönemdekinden çok daha derin, saygın ve anlamlı oldu. En kritik tarihi bir sürecin kazanılmasını sağladı. ABD-AKP ittifakının PKK'yi imha ve tasfiye amaçlı yeni topyekün özel savaş konseptinin yerle bir edilmesini, parçalanıp başarısız kılınmasını sağladı; dolayısıyla direnişlerin en büyüklerinden biri oldu. Özgürlük doğrultusunda en güçlü kazanımlardan birini ortaya çıkardı. PKK'nin ve PKK öncülüğünde Kürt halkının hiçbir engel ve zorluk karşısında yenilmeyeceğini, tersine özgür ve demokratik yaşam için ne gerekiyorsa onu yapacağını, ne kadar bedel ödemek gerekiyorsa büyük bir cesaret ve fedakarlıkla bunu ödemekten geri durmayacağını, özgür yaşamdan başka hiçbir şeyi asla kabul etmeyeceğini bir kez daha net bir biçimde ortaya koydu ve herkese gösterdi. Dolayısıyla bu direnişler mücadele tarihimizin en anlamlı direnişlerinden birisi oldu. Şimdi bunlar sayesinde yeni bir Newroz'u yaşıyoruz; birlik, direniş ve özgürlük günümüzü coşku içerisinde kutluyor, yeni bir direniş hamlesinin, özgürlük hamlesinin temeli haline getirmeye çalışıyoruz. "Êdî bes e; An Azadî, An Azadî" şiarı temelinde yeni Newroz yılını halkımız için kesin bir zafer yılı haline getirmek istiyoruz. Dolayısıyla hem geldiğimiz noktayı çok iyi anlıyor, hem de bizi bu noktaya getiren büyük değerlerimizi çok iyi biliyor, sahipleniyor ve mücadelemizin zaferinin temeli yapıyoruz. Bizi bugünlere getiren bu kahramanca direnişlerin hepsini minnetle ele alıyor, saygıyla selamlıyoruz.



"Bir insanlık suçu olan sömürgecilik ve soykırım Kürdistan'da bir kez daha yenilmiştir. Özgürlük ve demokrasi, halkımızın yürüttüğü kahramanca mücadeleyle Kürdistan topraklarında bir kez daha zafer kazanmıştır. Bu Newroz böyle bir zaferin müjdecisi olmaktadır. Bu Newroz sömürgeci soykırım rejiminin kesin yenilgisinin başlangıcı olmaktadır"

AKP'nin imha konsepti boşa çıkartıldı

Kürt özgürlük hareketi üzerinde yeni bir topyekün özel savaş konseptinin uygulandığını biliyoruz. Topyekün savaş demek; hedefte, araçta, yöntemde her şeyi topyekün ele almak demektir. Özel savaş ise, tek boyutlu değil, çok boyutlu bir savaş tarzı demektir. Dolayısıyla topyekün özel savaş konseptinin çok boyutlu bir savaş tarzı olduğu bilinmektedir. Askeri saldırılar bu savaşın boyutlarından bir tanesi ve belki de birincisi oluyor. Fakat kesinlikle tek boyutu değildir. Askeri boyut yanında bu savaşın psikolojik, ideolojik, ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal boyutları da var. Hatta hukuksal boyutu var ve bu boyut dikkat edilirse çok daha öndedir. Halka ve özellikle demokratik siyasete karşı topyekün özel savaş konseptinin hukuksal boyutu, tıpkı askeri boyut gibi, çok daha saldırgan bir biçimde uygulanmaya çalışılmaktadır. Topyekün özel savaş konseptine karşı Hareket ve halk da topyekün bir devrimci demokratik direniş içerisindedir. Demokratik Özerklik hamlesini ve bu temelde Devrimci Halk Savaşı'nı çok boyutlu bir direniş süreci olarak geliştiriyor. Düşman konseptinin boyutlarını karşılayıp boşa çıkartacak bir devrimci savaşı her alanda etkili bir biçimde geliştirmek zorunda kalıyoruz.

Sekiz boyutlu demokratik ulus örgütlenmemiz aynı zamanda sekiz boyutta düşmanın topyekün özel savaş konseptine karşı devrimci demokratik direnişi örgütlemek ve geliştirmek anlamına geliyor. Elbette savaş sözkonusu olduğunda bu sekiz boyuttan birinci sırada yer alanı askeri boyuttur. Silahlı çatışma bu savaş sürecinin birinci derecedeki karakteri olmaktadır. Biz de Devrimci Halk Savaşı'nı bu temelde ele alıyor, böyle bir direniş mücadelesinde gerillanın öncülüğünün vazgeçilmez ve tayin edici olduğunu görüyoruz. Gerilla güçlerinin böyle bir öncülük görev ve sorumluluğunun var olduğunun derinden bilincindeyiz.

TC devletinin ve AKP hükümetinin planlayarak yürüttüğü ve başarıya götürmek istediği topyekün özel savaş konsepti birçok boyutta önemli ölçüde boşa çıkmış, başarısız kılınmış bulunuyor. Örneğin askeri boyutta gerillayı ezme ve imha etme hedefi kesinlikle başarısız kalmıştır. Siyasi boyutta demokratik siyaseti tutuklama ve teslim alma çabaları yenilgiye uğratılmıştır. Psikolojik boyutta Kürt halkını psikolojik olarak etkileyerek partiden ve direnişten vazgeçirme yaklaşımları kesin yenilgiye uğratılmıştır. Bırakalım halkın psikolojik savaştan etkilenerek mücadeleden uzaklaşmasını; tersine, daha çok mücadeleye katılan, daha fazla mücadele isteyen, daha çok öfkeli, tepkili bir toplum gerçeği ortaya çıkmıştır. Cezaevlerinde geliştirilen ve Newroz'u en büyük direniş Newrozlarından biri yapan Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin zindan direniş mirasını günümüzde de yiğitçe temsil eden açlık grevleri ve benzeri türden direnişler Türk özel savaşının hukuki boyutunu 1982'de olduğu gibi günümüzde de yerle bir ederek yenilgiye uğratmıştır.

AKP hükümeti bu durumu önleyebilmek, yenilgisinin tam bir yıkıma dönüşmesini durdurabilmek, yine özel savaş saldırılarını sürdürebilmek için çok yoğun ve çok yönlü bir çaba içinde bulunmaktadır. Aslında çoktan yenilmiş olmasına rağmen, seçimde elde ettiği gücü ve alternatifsizliğine dayanarak PKK'yi de yenilgiye uğratabilirim umuduyla çabalarını geliştir-

meye, Türkiye'nin bütün imkanlarını peşkeş çekerek uluslararası ve bölgesel güçlerden destek alıp PKK'ye karşı savaşı sürdürmeye çalışmaktadır. Bütün zayıflıklarına ve yenilgilerine rağmen AKP'nin topyekün özel savaşta kararlı olduğu ortadadır. Çünkü varlığını ve iktidarını böyle bir özel savaş konseptinin başarısına bağlamıştır. Demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü adına söylenen sözlerin hepsi yalan ve oyundan ibarettir. Tersine, Kürt soykırımını gerçekleştirerek yeni bir inkar ve imha sistemini ve buna dayalı Ortadoğu statükosunu geliştirmenin bölgesel gücü olmaya çalışmaktadır. Dolayısıyla varlığını ve iktidarını PKK'nin imhasına ve Kürt soykırımının gerçekleşmesine bağlamıştır. Nitekim hükümet sözcüleri, Tayyip Erdoğan, Beşir Atalay gibi güçler PKK'nin imha ve tasfiye edileceğinden başka hiçbir şey söylememektedirler. Kendileri var oldukça İmralı işkence sisteminin devam edeceğini açıkça ifade etmektedirler. Aslında çözümsüzlüğü, faşizmi geliştirdikleri halde Kürt özgürlük hareketini savaş yapmakla, direnişi geliştirmekle suçlayarak toplumu kandırmaya çalışmaktadırlar. Oysaki görüşmeleri boşa çıkartan, protokolleri reddeden, Kürt sorununun siyasi çözümü için müzakereye girmeyen, Önder Apo ile görüşmeleri kesen, dahası kendileri var oldukça İmralı işkence sisteminin devam edeceğini ve Önder Apo'nun İmralı'dan çıkamayacağını açıkça söyleyen kendileridir.

Bütün bunlar halkımızın varlığına ve özgürlük iradesine yöneltilmiş soykırım saldırısı demektir. Nitekim zaten sekiz aydır Önder Apo ile her türlü görüşmeyi yasaklamışlardır. İmralı'da en ağır baskı, işkence ve yok etme süreci uyguluyorlar. Halkımız üzerindeki faşist baskı ve terör en üst safhaya çıkmıştır. Demokratik siyaset yapanların neredeyse tümü tutuklanıp zindanlara konmuştur. Devrimci demokratik güçler şimdi zindanda da faşizme karşı direniyorlar.



"Artık eski süreç değişmiştir. Eylemsizlik ya da ateşkes olsun, ondan sonra Kürt sorununun çözümünü tartışalım, çözüm için belki yöntemler geliştiririz türünden yaklaşımların aslında birer oyun olduğu, bizi engellemek ve oyalamaktan öteye bir amaç gütmediği netçe ortaya çıkmıştır. Artık sorunu böyle ele almıyoruz. Tersine, sorunu esas olarak Kürt sorununun çözüm projesi olarak görüyoruz"

Sorun çözülmeden sorunun ortaya çıkardığı durum giderilemez

Gerillaya karşı da en vahşi saldırganlıkta bulundukları, yasaklanmış silahları kullandıkları artık dünya kamuoyu tarafından da görülüp kabul edilir hale gelmiş durumdadır. İşte AKP gerçeği budur. Geçen süreçte ulaştığımız en önemli sonuç, AKP'nin bu gerçeğini tamı tamına açığa çıkartmak olmuştur. AKP'nin yalana ve hileye dayalı yüzünü gerçek planda açığa çıkarmamız, maskesini düşürerek, onun nasıl bir faşizm ve soykırım gücü olduğunu netçe görür ve herkese gösterir hale gelmemiz olmuştur. Bu büyük bir sonuçtur, önemli bir başarıdır. Dikkat edilirse, bu temelde değişik toplumsal kesimler gittikçe daha fazla AKP'den kopmakta, umutlarını kesmekte, dolayısıyla AKP hükümeti daha çok teşhir ve tecrit olarak kuşatılmaktadır.

İşte bütün bu gelişmelerin sıkıştırdığı AKP hükümeti, özellikle kış döneminde yaşadığı başarısızlığın da verdiği sıkıntıyla, şimdi son bir çabayla bu durumları nasıl tersine dönüştüreceğinin arayışı içindedir. Bu çabaların birincisi, çeşitli çevreleri etkileyerek ve devreye sokarak hareketimiz üzerinde baskı oluşturup, silahlı direnişi durdurmaya çalışmak olmaktadır. Bu yönlü birçok çevrenin şu veya bu biçimde hareketimize ve halkımıza dönük çeşitli baskılar geliştirdiği ortadadır. Bunu Kuzey'de yapıyorlar, Güney'de yapıyorlar; ülke içinde yapıyorlar, dışında yapıyorlar. Kış boyu saldırarak ezip imha etmeyi umut edenler, bunu başaramayınca ve şimdi yeni bir bahara ulaşıp, aktif mücadele döneminin başarılı bir biçimde gelişeceğini gördükçe, bunu engelleyebilmek için birçok oyun ve numaraya başvurmaktadırlar. Bu konuda çok yönlü baskılar, arayışlar vardır. Artık hükümet sözcüleri neredeyse süt dökmüş kedi gibi sözlerini geri çevirerek, "ne olur terör olmasa" diye adeta yalvarır hale gelmektedirler. Oysaki iki ay önce, üç ay önce "ezeceğiz, yok edeceğiz, sonlarını getireceğiz" diye nara atanlar, şimdi dikkat edilirse gittikçe suspus olan, birçok çevreyi devreye koyarak, aman ne olur PKK silahı durdursun, diye yalvaran bir noktaya gelmişlerdir.

Hiç kuşkusuz ki, hareket olarak AKP'nin bu tür oyunlarının farkındayız. Geçen on yıllık süreç içerisinde AKP gerçeğini çok iyi tanıdık. Aslında gerçekten tutarlı bir güç olsaydı –demokratik demeyeceğiz, ama demokrasiye saygılı bir güç olabilseydi– Önderlik ve Kürt özgürlük hareketi demokratik bir ortamın gelişmesi için defalarca çok fazla şans ve fırsat vermişti. Fakat herkesin de bildiği gibi, AKP hükümeti bütün bu imkan ve fırsatları değerlendirmediği gibi, bunları hareketimizin imha ve tasfiyesinde kullanmaya çalıştı. Bunları bir zayıflık olarak görerek, üzerimize daha azgın bir faşist soykırımcı saldırıyla geldi. İmralı'da Önder Apo üzerindeki saldırılarını artırdı, demokratik siyasete dönük soykırım operasyonlarını derinleştirdi, halkımız üzerindeki faşist polis terörünü tırmandırdı; dahası, gerillayı ezebilmek için insanlık dışı yöntemlere başvurdu.

Kürt özgürlük hareketi bütün bunları yaşamış bir güç olarak şimdi AKP'nin oyunlarına karşı son derece uyanık, hazırlı ve bilinçlidir. Öyle "ateşkes olsun her şey olur" gibi laflara karnı tok. Bu tür numaraları kesinlikle anlayacak ve boşa çıkaracak durumdadır. O bakımdan sorun artık silahı durdurmak, ateşkes yapmak ya da yapmamak değildir. Sorun; "Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde Kürt sorununun demokratik siyasi çözüm plan ve projesi nedir? Bu doğrultuda Önder Apo'nun öngördükleri hayata nasıl geçirilecektir? Önder Apo'ya bunları hayata geçirme şansı ve fırsatı ne kadar tanınacaktır," sorunudur. Kesinlikle Kürt sorununun çözümünü içermeyecek hiçbir plan ve çaba pratikte hayat bulmayacak, geçerlilik kazanmayacaktır.

Çözüm isteyen herkes projesini ortaya koyacak

Artık eski süreç değişmiştir. Eylemsizlik ya da ateşkes olsun, ondan sonra Kürt sorununun çözümünü tartışalım, çözüm için belki yöntemler geliştiririz türünden yaklaşımların aslında birer oyun olduğu, bizi engellemek ve oyalamaktan öteye bir amaç gütmediği netçe ortaya çıkmıştır. Artık sorunu böyle ele almıyoruz. Tersine, sorunu esas olarak Kürt sorununun çözüm projesi olarak görüyoruz. Ateşkes isteyen, barış isteyen, eylemsizlik isteyen her kimse, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun demokratik çözüm projesini netçe ortaya koyar. Bu projeyi nasıl uygulayacağını gösterir. Bunun güçlerini, dinamiklerini netleştirir ve bu temelde ikna edici kararlı bir tutum gösterirse, işte o zaman ancak barış gelir, savaş durur, ateşkes olur. Bunun dışında Kürt sorununun çözüm projesi temelinde olmayan hiçbir eylemsizlik ya da ateşkes arayışı kesinlikle doğru ve tutarlı olmayacaktır; oyalama ve aldatmadan öteye, dolayısıyla zaman kazanıp Özgürlük hareketine darbe vurucu imkan ve fırsatlar elde etmeye çalışmaktan öteye bir anlam taşımayacaktır. Biz bu gerçeği çok iyi gördük, çok net bir biçimde anladık ve bu konuda tutumumuzu hareket olarak netleştirdik. Kim ki ateşkes ya da barış istiyorsa, elbette ki savaşı, çatışmayı ortaya çıkartan temel sorunu, yani Kürt sorununu ve demokratikleşme sorununu çözmek zorundadır. Sorun çözülmeden, sorunun ortaya çıkardığı durum giderilemez. Bu nedenle de AKP'nin mevcut oyunları, arayışları boştur. Ya tutarlı olacaktır, gerçekçi bir çözüm politikası ortaya koyacaktır ya da hiçbir numarası ve oyunu kabul görmeyecek, hiç kimseyi aldatamayacaktır. Tüm bunların hepsine karşı uyanık bir biçimde karşı durup, hile ve oyunları bozacak bir bilince, iradeye, örgütlülüğe ve güce ulaşmış durumdayız.

AKP hükümeti bir yandan sözünü ettiğimiz hile ve oyunlarla Kürt özgürlük hareketini aktif mücadeleden uzaklaştırmaya ve etkisiz kılmaya çalışırken, diğer yandan da her ihtimale karşı, gelişen devrimci direnişi zayıflatabilmek için çok yönlü bir askeri saldırı hazırlıkları yürütmeye de çalışmaktadır. Bu doğrultuda özellikle Suriye'deki durumdan faydalanmak istemektedir. Çünkü Arap isyanı gelip Suriye'de odaklanmıştır. Dolayısıyla ABD'nin ve dış güçlerin Ortadoğu müdahalelerinin ne kadar sonuç verip vermeyeceği aslında Suriye'deki mücadelenin kesin sonucuna bağlı hale gelmiştir.

Arap toplumunun 2011 Ocak'ından bu yana geliştirdiği isyan hareketi kesin sonuç verecek mi? Yine ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi temelinde yirmi yılı aşkın süredir Ortadoğu'ya yönelik geliştirdiği saldırılar başarıya ulaşacak mı? İşte bütün bunlar bir yerde Suriye'deki mücadelenin sonucuna, mevcut Baas yönetiminin düşüşüne ve yerine yeni iktidarın kuruluşuna bağlı hale gelmiştir. AKP hükümeti, ABD ve NATO'nun bu konuda yaşadığı zorluklardan yararlanmak ve yeniden onların güçlü bir biçimde desteğini alarak Özgürlük hareketimize karşı saldırtmak istemektedir. ABD ve NATO'ya, eğer Suriye'de politikalarınızın başarıya gitmesini istiyorsanız ben bunu sağlayabilirim, ama sizin de buna karşılık PKK'yi ezme ve Kürt iradesini yok etme saldırılarına tümden destek vermeniz gerekir demektedir. Bu temelde kendisinin yürüttüğü Kürt soykırımına NATO'nun, Batı sisteminin desteğini sağlamaya çalışmaktadır. Bir yandan Suriye'deki karmaşık savaş sürecinin etkilerine dayanarak ABD ve NATO desteği almaya çalışırken, diğer yandan da geçen yıllarda olduğu gibi tekrar İran kapısını çalmaya yönelmektedir. Sözde İran üzerindeki ABD baskılarını hafifletme numaralarıyla, yine Kürt sorununun ortak sorun olduğu noktasından yola çıkarak İran'ı etkilemek, hareketimize karşı yeniden İran'la ittifak yapmak ve İran desteği alarak, savaşı İran üzerinden de yürütmeye çalışmaktadır.

Peki, AKP'nin bu çabaları ne kadar sonuç verebilir? Batı'dan ve Doğu'dan sağlamaya çalıştığı bu destek AKP iktidarını ne kadar kurtarabilir? AKP'nin faşist soykırımcı rejimi daha fazla sürdürmesine ne kadar fırsat ve imkan tanıyabilir? Dikkat edilirse, bu konuda AKP'nin çok fazla şansa sahip olmadığı, elinde çok fazla imkan ve fırsatın bulunmadığı netçe görülecektir. İran'la ne kadar ilişki kurmaya çalışırsa çalışsın, herhalde geçen yılda ulaştığı ittifaktan daha ilerisine kesinlikle ulaşamayacaktır. Hatta geçen yıldaki gibi yeni bir Kandil savaşını ortaya çıkarması da çok zordur. Kaldı ki öyle bir savaş ortaya çıkardığı durumda bile, hareket olarak biz buna karşı direndik, bu saldırganlığı kırma gücünü gösterdik. O halde İran'dan alacağı destek –ki bunun ne kadar olacağı çok net değildir– AKP'nin faşist soykırımcı saldırganlığını ayakta tutmaya kesinlikle yetmeyecektir.

Diğer yandan, Suriye üzerinde ABD ve Avrupa'yla yürüttüğü pazarlıklar çok daha karmaşık bir hale gelmiş durumdadır. Aslında genel planda NATO sistemi içerisinde sanki tam bir uyum ve ittifak varmış gibi görünse de, içten içe bu ittifak içinde yer alan güçler arasında çok yoğun bir siyasi mücadelenin yaşandığı da gözle görülecek kadar açıktır. Nitekim Suriye üzerinde tüm küresel güçler etkili bir mücadele yürüttükleri gibi, bölgesel hegemonya güçleri de aktif bir mücadele içindedirler. Suriye'ye dönük sadece Türkiye etkin mücadele yürütmüyor, aynı düzeyde İran da etkili bir mücadele konumunda, yine Arap Birliği de etkili bir mücadele yürüten güç konumundadır. Öyle ki, Suriye'nin Arap olması Arap Birliği'nin konumunu daha da güçlendiriyor. Yine bölgenin önemli aktörlerinden biri olarak İsrail'in de Suriye'deki mücadeleye diğer Arap ülkelerinde olduğundan çok daha derin bir yaklaşım gösterdiği tartışma götürmüyor. Bütün bunlar Suriye üzerindeki mücadelede AKP'nin gücünü ve şansını azaltıyor.

AKP iktidarı, ABD ve NATO'nun her şeyi kendi üzerinden yürütüp, tümüyle kendi politikalarına bağlanmasını istemesine rağmen, ABD böyle bir politikayı kuşkusuz kabul edemiyor. TC ile ittifakı kadar ve Türkiye'yi dikkate aldığı kadar, Arap Birliği'yle de ittifakı var, Arap Birliği'ni de dikkate alması gerekiyor. Yine İsrail'le de birliği var ve İsrail'in güvenliğini, bunu sağlayacak politikaları da dikkate alması gerekiyor. Bu da aslında genel planda ittifak halinde görülen güçlerin kendi içinde yoğun bir siyasi çatışmayı yaşadıklarını gösteriyor. Bu nedenle ne kadar çaba harcarsa harcasın, Türkiye imkanlarını ne kadar peşkeş çekerse çeksin AKP hükümeti ABD'den ve NATO'dan istediği desteği alamıyor, alamayacaktır. Geçen yıl Libya savaşında aldığı düzeyde bir desteği bile alması artık çok zordur.

Nitekim bu durum kendisini Türkiye'de bir iç mücadele biçiminde ortaya koymuştur. Geçen süreçte MİT-Emniyet çatışması biçiminde ortaya çıkan çatışmanın aslında Suriye'den kaynaklı bir çatışma olduğu şimdi herkes tarafından daha iyi görülüp anlaşılmaktadır. Aslında bir MİT-Emniyet çatışması değil, ABD-AKP çatışması olduğu, bunun

da Suriye üzerindeki çelişki ve çatışmalardan kaynaklandığı şimdi daha net görülebilmektedir. Bu da AKP'nin Kürt soykırımını yürütmek için elde etmeye çalıştığı dış ve bölgesel desteği eskisi kadar alamayacağını ortaya koymaktadır. AKP istediği kadar çaba harcasın, geçen yıldaki kadar ne ABD'den, ne de İran'dan destek alabilecek bir güce ve imkana sahiptir. Giderek gücünü ve imkanını büyük ölçüde kullanmış, zayıflatıp, azaltmış bir durumu yaşamaktadır.

Oysaki Özgürlük hareketine karşı imha saldırılarını, yani Kürt soykırımını başarıya götürme çabalarını büyük ölçüde dış ve bölgesel güçlerin desteğine dayalı olarak yürütüyordu. Küresel ve bölgesel güçlerden aktif destek almadıkça AKP hükümetinin değil Kürt soykırımını yürütebilmesi, Kürt direnişi karşısında ayakta kalması bile artık mümkün değil. Bu bakımdan ne kadar çaba harcarsa harcasın artık eskisini aşacak bir destek alamayacağı gibi, Özgürlük hareketine karşı saldırıda artık eskisi kadar bile ABD ve İran desteğine sahip olamayacaktır. Bu durum aşılmıştır. Bu anlamda AKP'nin topyekün özel savaş konsepti küresel ve bölgesel güçlerden destek alma anlamında ciddi bir çıkmaz sürece girmiş durumdadır. Benzer biçimde AKP'nin iç iktidar duruşu da eskisi kadar güçlü değildir. 12 Haziran seçimlerinden yüzde elli civarında oy alarak çıkmış olsa da, bu oy oranının büyük bir iktidar gücü haline gelmediği tartışmasızdır. Aslında AKP seçim öncesindeki iktidar gücünün de gerisine düşmüştür. Dahası, geçen on yıllık süre içerisinde izlediği politikalar AKP'nin maskesini daha çok düşürmüş, gerçek yüzünün daha çok görülür hale gelmesini sağlamış ve bu temelde birçok kesim; azınlıklar, emekçiler, kadınlar, aleviler AKP'ye daha fazla karşı çıkar, AKP iktidarına karşı muhalefet eder duruma gelmişlerdir. Öyle ki, AKP'nin bu teşhir ve tecridini Cemil Çiçek'in "yeni anayasayı toplumcu hazırlıyoruz" biçimindeki yalan propagandası ve numarası bile önleyememektedir. Sözde yeni bir anayasa hazırlama temelinde toplumu oyalama, beklentiye sokma çabaları giderek deşifre olmakta, AKP üzerinde yeni bir toplumsal baskıya dönüşecek bir sürece doğru ilerlemektedir.

Yalancı AKP'nin sahte ampulü söndü

AKP-cemaat çatışması gittikçe gelişeceğe ve derinleşeceğe, bu temelde AKP iktidarını tehdit edeceğe benzemektedir. AKP'nin bu geçen süreçte liberalleri aldatarak Kürt özgürlük hareketine saldırtma, yine bazı hain, işbirlikçi Kürt çevrelerini etkileyerek Özgürlük hareketine karşı propaganda ettirme planları da önemli ölçüde kullanılmış ve artık deşifre olarak gücünü bitirmiştir. Kürt hainleri tümden teşhir olup etkisiz duruma düştükleri gibi, liberaller de büyük ölçüde gerçeği görerek, AKP'nin oyun ve hilelerine karşı durur, ona karşı mücadele eder hale gelmişlerdir. Bu biçimde içerden Özgürlük hareketini teşhir ve tecrit etme planı güden AKP, şimdi birçok çevre nezdinde kendisi teşhir ve tecrit olan ve içten de toplum tarafından kuşatılır hale gelen bir konumu yaşamaktadır.

Bütün bu iç ve dış koşullar gösteriyor ki, AKP iktidarı aslında on yıllık varlığının en zayıf dönemlerinden birini yaşamaktadır. Derler ya yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Yalancı AKP'nin sahte ampulü de buraya kadar yanmıştır. Bundan sonra artık bu ampulün söndürülme süreci başlamıştır. Bırakalım daha gür yakmayı, sönük bir tarzda yakılmasının devamını sürdürmenin koşulları bile kalmamıştır. İç ve dış koşullar, özellikle bölgesel durum, Suriye üzerinde yaşanan çelişki ve çatışma ortamı, AKP siyasetini iyice daraltmakta ve teşhir, tecrit etmektedir. AKP'yi bölgesel hegemon olmak isteyen bir güç olarak bu konumdan iyice uzaklaştırmış, onu daha da daraltmıştır. Geçen yıllarda islami lider diye Araplarda öne çıkarken, İran tarafından desteklenirken, şimdi tüm bölge güçleri tarafından güvenilmez, tehlikeli bir güç olarak ifade edilmektedir. Yine tüm islami çevreler AKP'yi münafık olarak görüp, tüm islam alemini AKP'nin sahte islamına karşı dikkatli ve duyarlı olmaya çağırmaktadırlar. Bütün bunlar AKP'nin politik olarak daraldığını, pratik olarak da saldırı güçlerini ciddi biçimde kaybettiğini göstermektedir. Orduyla içine girdiği çatışmalar askeri bakımdan da fazla bir saldırı gücüne sahip olmadığını ortaya koymaktadır. Geriye polis akademisi temelinde örgütlemeye çalıştığı yeni kontrgerilla gücü var ki, onun üzerinde de cemaatle içine girdiği çatışma AKP'nin etkinliğini zayıflatır bir özellik taşımaktadır.

Bütün bunlar şunu gösteriyor: 2012 Newrozu'nda inkar ve imha sistemini yürüten AKP iktidarı en çok teşhir olmuş, tecrit olmuş, en zayıf dönemlerinden birini yaşıyor; şimdiye kadar güç rezervlerinin büyük bölümünü tüketmiş bulunuyor. Dolayısıyla 2012 yılında böyle bir güce karşı ideolojik, siyasi ve askeri mücadeleyi doğru bir tarzda etkili bir biçimde geliştirmenin ve zafer kazanmanın koşulları, fırsat ve imkanları her zamankinden daha fazla ortaya çıkmış bulunuyor.

TC devletinin yaşadığı bu duruma karşılık bir halk olarak Kürtlerin durumu ve duruşu her zamankinden çok daha güçlü ve önemli bir konumdadır. Çözülemeyen Ortadoğu denkleminde Kürtlerin konumu ve çözüm gücü her geçen gün daha çok öne çıkmakta ve etkili olmaktadır. Bölgede güç olmak isteyen tüm küresel güçlerle, bölge hegemonyasını yürütmeye çalışan bütün bölgesel güçler yaşadıkları zayıflıkları gidermek için her zamankinden daha çok Kürtlere ihtiyaç duymakta ve bu temelde yeni Kürt politikaları geliştirme arayışı ve çabası içerisine girmektedirler. Bu da ulusal demokratik Kürt siyasetinin bölgesel ve uluslararası etkinliğini ortaya çıkarmaktadır.

Mevcut politik gerçeklik Önder Apo tarafından tarihsel temellere dayalı olarak kapsamlı ve net bir biçimde aydınlatılmıştır. Bu çerçevede ister PKK düzeyinde olsun, isterse PKK dışında olsun, Kürt toplumunda her zamankinden daha güçlü bir aydınlanma süreci yaşanmaktadır. Bölgedeki çatışmaları anlayacak ve bunları Kürt varlığı ve özgürlüğü temelinde, yine bölge halklarının kardeşliğini ve demokratik birliğini yaratacak şekilde değerlendirmeyi ifade eden Kürt duruşu ve siyaseti gelişmektedir. Bu çerçevede bütün Kürdistan parçalarında önemli bir duyarlılık, örgütlülük ve mücadelecilik söz konusudur. İlk defa bu düzeyde eşzamanlı olarak bütün Kürdistan parçaları ulusal demokratik mücadele içine girmektedir. Suriye'deki gelişmelere dayalı olarak Batı Kürdistan'da gelişen devrimsel mücadele Kürdistan'ın bu parçasını da hareketlendirerek, Kürt ulusal demokratik devrimini bütün parçalarda birlikte sürdürülen bir devrim mücadelesi haline getirmiş durumdadır. Yine bölge ve Kürdistan'daki bu gelişmeler ve Kürt sorununun Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlüğü temelinde çözülme imkanları bütün Kürt siyasi güçleri ve önderlikleri tarafından şu veya bu düzeyde anlaşılmaya ve değerlendirilmeye çalışılmaktadır. Bu da geçmişte olmayanı şimdi gerçekleşebilir hale getirmekte ve bu da Kürt ulusal birliğini güncel gerçekleşir bir olgu olarak gündemleştirmektedir. Bu temelde parçalardaki Kürt siyasi hareketlerinin parça düzeyindeki birlik ve ittifaklarının gelişmesi yanında, bütün parçalardaki Kürt siyasi hareketlerini ortak bir strateji ve örgütlülükte birleştirebilecek ulusal konferans veya kongre çalışmalarını güncel bir olgu haline getirmiş bulunmaktadır. Kürt siyasal hareketleri arasındaki ilişki ve dayanışma şimdiye kadar olandan çok ileri bir düzeye ulaşmış durumdadır. Bu ilişki ve dayanışmayı ulusal konferans veya kongre düzeyinde bir ittifaka ve birliğe dönüştürme ise herkesin katıldığı ve güncel olarak yapılması için çalışılan bir olgu haline gelmiştir.

2012 yılı Kürt yılı olacak

Bütün bunlar neyi gösteriyor? Çok açık ki, artık eskisi gibi sadece bir parçada mücadele edilmiyor, bütün parçalarda birlikte mücadele ediliyor. Yani Kürt özgürlüğü için tek bir mücadele cephesi yok, bütün Kürdistan mücadele alanı haline gelmiş durumda. Yine tek bir hareket mücadele etmiyor, bütün siyasi güçler şu veya bu düzeyde Kürt özgürlüğü için katkı sunabilecek bir mücadele içine gittikçe daha fazla giriyor. Herkes mücadele edebilir, dolayısıyla özgürlük mücadelesi içerisinde Kürt ulusal demokratik birliğinin yaratılma koşulları oluşur hale geliyor.

Bütün bunlar da 2012 yılını Kürtler açısından çok daha önemli bir yıl haline getiriyor. Adeta 2012 yılının daha şimdiden Kürt yılı olacağa benziyor. 2011 için Arap yılı dendi; öyle anlaşılıyor ki 2012 de Kürt devrim yılı olacak. Nasıl ki 2624 yıl önce, MÖ 612 yılında dönemin zulüm güçleri Dehak'lar yenilerek Ortadoğu halkları özgür kılındıysa, 2012 yılında da günümüzün Dehak'ları, zulüm güçleri, faşist soykırımcı çevreler yenilgiye uğratılarak yine Kürdistan'dan bölgesel bir özgürleşme süreci geliştirileceğe benziyor. Kısaca, halkımızın varlığı ve özgürlüğü açısından 2012 yılı her zamankinden önemli bir yıl haline gelmiş bulunuyor. Bu, bütün parçalarda birlikte özgürlük için mücadele edilmesinden kaynaklanıyor. Bu, Ortadoğu'da yeniden yapılanma sürecinin artık en yoğun bir düzeye ulaşmış olmasından kaynaklanıyor. Öyle ki, 2012 yılı aslında Kürtler açısından ya özgür olarak var olma ve böylece Ortadoğu halklarını yeniden özgürlük temelinde aydınlatma yılı olacağı, ya da bu başarılamazsa, yeni inkar ve imha sistemlerinin kurulması temelinde artık yok oluşun önlenemez bir duruma girmesinin önünün açılması gerçekleşeceğe benziyor. İşte bu noktada imkanlar çok, fırsatlar yoğun, fakat tehlikeler de var. Bütün bunları çok iyi görüp anlamak gerekiyor. Tehlikeleri ortadan kaldıracak, imkan ve fırsatları en güçlü bir biçimde değerlendirerek, 2012 yılını Kürt özgürlük yılı ve Ortadoğu halklarının özgürlük yılı haline getirecek bir mücadeleyi böyle bir yılda geliştirip, bu sonuçları mutlaka kazanmayı bilmek gerekiyor.

Gelişmeler bu biçimde değerlendirdiği için tarihsel süreç açısından yeniden "Êdî bes e; An Azadî, An Azadî" denildi. Yani artık tarihsel sürecin şimdiye kadar olduğu gibi devam etmesi kesinlikle kabul edilmiyor, reddediliyor ve karşı çıkılıyor. Bunun Kürt özgürlüğü temelinde değişmesi öngörülüyor. "Olacaksa yaşam özgürce olacak, yoksa hiç olmayacak" dedi Önder Apo. Dolayısıyla 2012 yılında özgür yaşamı yaratmanın bütün koşulları oluşmuş bulunuyor. Dolayısıyla artık zaferden başka bir şey Kürdistan'da yaşanamaz, özgürlükten başka bir sonuç Kürtler ve Kürdistan için kesinlikle kabul edilemez.

İçinde bulunduğumuz süreç bu düzeyde hassas bir süreçtir. Önder Apo bunları değerlendirdiği için, sürecin çok hassas ve kritik olduğunu belirtti. Dolayısıyla bu süreçte yapılması gerekenin gereksiz görüşme ve konuşmalar değil, direnmek olduğunu ortaya koydu. Bu temelde de sekiz aydır bir milim bile gerilemeden özgürlük için tam bir kararlılıkla direniyor. Önderlik gerçeğimizin ortaya koyduğu bu direniş zindanları sarıyor, toplumu sarıyor; genciyle, kadınıyla, çocuğuyla, yaşlısıyla tüm Kürt toplumunu ve dostlarını sarıp harekete geçiriyor.

Bu direniş herkesten çok elbette ki Özgürlük hareketini ve onun öncü gücü olarak gerillayı etkiliyor. Önderlik, halk ve hareket olarak topyekün bir direniş içinde bulunuyoruz. Hareketin gösterdiği bu birlik ve direnişçilik diğer Kürt hareketlerini de etkileyerek, Kürt toplumunu da böyle bir süreçte sömürgeci soykırım rejimine karşı topyekün bir ulusal direnişe çekiyor. Özcesi Önderlik duruşundan net bir biçimde şunu anlıyoruz: Süreç hassastır, zafer mümkündür, özgürlük kazanılabilir, ama bunun için direniş gereklidir. Doğru bir tarzla, üslupla, yeterli bir tempoyla zafer kazanan bir direnişi göstermek gereklidir. Onun için de herkes olduğu yerde koşullarını ve imkanlarını doğru bir biçimde değerlendirme temelinde bu ortak zafere katkı sunacak bir direnişi başarıyla geliştirmelidir. İşte hareket ve halk olarak 2012 yılında duruşumuz kesinlikle böyle olacaktır.

Aslında bir yerde insanlığın özgür geleceği, Ortadoğu'nun özgür ve demokratik yeniden yapılanışı ve bu temelde Kürt sorununun demokratik çözümü 2012 yılında yaşanacak gelişmelere bağlı olacağa benzemektedir. O halde böyle kritik ve tarihi bir yılı başarmaktan başka bir şeyi kesinlikle kabul edemeyiz. Hareket olarak, halk olarak, en başta da gerilla olarak başarıya mahkum olduğumuz tarihi bir süreci yaşıyoruz. Bunun derin bilinciyle hareket etmek ve 2012 yılını en büyük bir zafer yılı haline getirmek, halkımız için, Ortadoğu halkları için, insanlık için özgürlük yılı haline getirmek boynumuzun borcudur.



"2012 Newrozu'nda inkar ve imha sistemini yürüten AKP iktidarı en çok teşhir olmuş, tecrit olmuş, en zayıf dönemlerinden birini yaşıyor; şimdiye kadar güç rezervlerinin büyük bölümünü tüketmiş bulunuyor. Dolayısıyla 2012 yılında böyle bir güce karşı ideolojik, siyasi ve askeri mücadeleyi doğru bir tarzda etkili bir biçimde geliştirmenin ve zafer kazanmanın koşulları, fırsat ve imkanları her zamankinden daha fazla ortaya çıkmış bulunuyor"

Gerçekler sosyolojisinde ana tema kadın özgürlüğüdür

Kadın konusunda yapılan tanımlar, tahliller, yorumlarla birlikte bu alanda gerçekleştirilen eylemler, kadın özgürlük tarihinde önemli kazanımlar oluşturmuş ve büyük özgürlük mirası ortaya çıkmıştır. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın bu konudaki özgürleşme ve özgürleştirme arzusu kendisinin çocukluk yaşlarından itibaren adım adım gözlerimizin önüne serilmiştir. Çünkü başka bir örnek yoktur ki, kendi kişisel deneyimlerini bir halkın görüşüne bu kadar açmış olsun, kendi yaşamının çözümlemesini derinlemesine yapmış olsun. Başka örnek yoktur ki ne yaşadığının ve nasıl yaşadığının tahlilini bu derinlikte gerçekleştirerek sayısı milyonlarla ifadelendirilen toplumuyla kendini özdeşleştirmiş olsun.

Kürdistan özgürlük mücadelesinin bağrına yerleşen kadının özgürleşme pratikleri, değerli kadın öncülerinin canları, ömürleri ve tüm inançlarını bedel ettikleri mücadele değerleri Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin ilanıyla birlikte kuramsal bir çerçeveye ulaşmıştır. Yaşamın süreğenliğiyle, akış hızıyla paralellik gösteren kadın konusu da geçen yıllar içinde önemli gelişmelere merkez olmuş, özgürlük tarihinde unutulmaz izler bırakmakla birlikte bu tarihin yaşayan ve bugüne kadar taşınmakla birlikte yarına taşınan temelini oluşturmuştur.

Toplum ve toplumu oluşturan bireyler olarak belli birikimlere ulaştığımızdan ve bunu bildiğimizden kimi soruları sormayız. Örneğin cevabının çok basit olduğunu bildiğimiz kimi soruları sormayız, çünkü sorduğumuz zaman basit olanın bilgisinden mahrum olmanın utancını yaşamak istemeyiz. Kadın nedir sorusu da bu sorulardandır. Pek fazla sorulmaz bu soru da. Çok basittir. 'Su nedir?' gibi bir sorudur belki de. Belki de evren nazarında daha başka değerler taşımaktadır. Ama ne yazık ki bu soru sorulduğunda verilecek cevaplar da pek fazla hakikate yakın durmamaktadır. Kadın nedir sorusunun cevabı, basit olduğu kadar en fazla karmaşıklaştırılan cevaplardan biridir. Öyle basittir ki sorulmaya gerek dahi duyulmaz. Belki de gerek duymamaktan değil de cesaret etmemektendir soramamak… Ne de olsa sadece istemediklerimiz değil gücümüzün yetmedikleri de vardır yapmadıklarımız arasında.

Ben neyim derken insan tanımından başlamaktayız. Evren içinde insanın konumu, evrenle ilişkisi ya da doğatoplumla ilişkisi tanıma yaklaştırıyor bizleri. Bunun yanında insan tanımını biz kadınlar şahsında tamamlayan bir gerçek olan kadın tanımına ulaşma zorunluluğunu da fark ediyoruz. Neyiz biz, nelerden oluşuruz, görünen bizi bir formda toplayanın ötesinde neyiz, nasılız, nasıl duyumsarız!

Bir tutam saç…

Bir tutam saç nerde olursa olsun bir kadını anımsatır, anlatır. Kadına ait bu imge erkeklerin saçlarını kesmeye başladığı zamanlardan bu yana oluşmuş bir imge olabilir mi? Aslında imgelerin oluşmaya başlamasının cinsler arasına giren uçurumla bağlantılı olduğunu söylemek yanlış olmaz. Toplumsal şekillenişler algıları belirlemekte ve imgelere sıkışan algılar da insanları yönlendirerek hazır bilgiler, yargılar ve hedefler oluşturmakta, hatta merkezi hegemonyanın oluşturulup sağlamlaştırılmasında en büyük hizmet araçlarından biri haline getirilmektedir. Kadınların saçlarına ilişkin dinsel, toplumsal, sektörel kurallarla birlikte uğruna ne kadar kan döküldüğü, acı çekildiği, savaşların çıkarıldığı konularına ilişkin veriler de nesneleşen beden parçalarının yarattığı sonuçları göstermektedir.

İmgenin oluşması ortak anlamların inşa edildiğini anlatırken diğer yandan da ortak anlamlar kamuflesi altında nesneleşen soyutlamalara işaret etmektedir. Ortak güzellik duygusu, toplumsal iletişimin en anlamlı yanlarından biridir. Ortak ahlaki değer yargıları, ortak doğru ve estetik anlayışı da aynı biçimde kolektiflerin ifadesini oluşturmaktadır. Kişinin kendisi olarak varlığını duyumsamasının güzelliği ve kişide yarattığı anlam derinliği tartışmasızdır. Bunun yanında kendi topluluğunun diğer üyeleriyle birlikte duyumsadığı varlık ve anlamın kolektifliğinin, toplumsal yaşamda kişinin yerini oluşturduğu da bir gerçektir. Bu gerçek kişiyi bir tanımın sınırlılığına çeker. Kişi bu sınırlılığı kendisi olarak yaşayacağı formun kuralları olarak belirler ve bu belirleme anından itibaren bu belirlenmişliği idealleştirir.

Bu sınır kiminde kişinin sınırsızlık içinde yaşama ihtimali olan anlamsızlığı gidererek belirlenmiş bir form içinde anlam derinliği yaratmasına yardım eder. Bu durum, topluluğun, toplum olmanın ve bir arada yaşamanın gücünü gösterir. Kolektif ve komünal yaşamın güç kaynağı burasıdır. Kişilerin enerjilerinin evrenin sonsuzluğuna dağılması yerine topluluğun sonluluğunda disipline olmasıyla oluşur bu güç. Bu durum, evrenin sonsuzluğuna rağmen toplumun sonluluğunun tercih edilmesini de açıklamaktadır. Tabii ki o sonsuzluğu derinlik içinde yaşama gücü olanlar ve buna cesaret edenler sonsuzluk yaşamını tercih edeceklerdir. Yine de bu tercih toplumdan kopuk yaşanması mümkün olmayan bir durumu doğurmaktadır.

Çoğunlukla kişiler özgürlük tercihlerinde dahi sonsuz özgürlük yerine bir topluluk içindeki sınırlandırılmış, daha doğrusu kuralları belirlenmiş özgürlük biçimini tercih ederler. Bunun sebebi özünde şudur: İnsanlar, toplumsal kurallar tarafından sınırlandırıldıklarını bilseler de bu sonluluğu severler. Sonsuzluk adına gelecek olan sınırsızlıktan korkarlar. Uçmayı isteyen, düşleyen ve sürekli bu isteminin rüyasını gören biri, ayakları bir an yerden kesildiğinde korkar. Ayakları yere bastığında kendini güvende hisseder. Hatta sağlam olmayan, kabul görmeyen ya da ciddiye alınmayan birçok şey için ayakları havada denirken, tam tersi sağlam, kabul gören, ciddi durumlar için "ayakları yere basıyor" denir. Buradaki kabuller sınırsızlığın ürkütücülüğü karşısında sınırlılığın belirlenmişliğine yöneliktir. Bu korku kişiye sonsuzluk yerine sınırlılık tercihi yaptırır. Ayrıca insanlar denizlerin ya da akarsuların sahibi olmaktansa, bir tas suyun sahibi olmayı daha somut ve olasılık dahilinde bulurlar. Ve bu elle tutulur gerçeği kendi gerçekleri bilirler. Bununla birlikte her bireyin sınırlanmış ya da belirlenmiş gücünün bir araya gelerek, yani toplum olarak bireye vereceği gücün, evrenin dağınıklığının onlara vereceği güçten daha fazla olduğuna inanırlar. Bu güç, insanın yarattıklarının birleşerek oluşan kolektif gücü anlatır. Hatta kimi zaman bu güç karşısında savaş açar, bu güce direnirler. Sellerin gücü karşısında barajlar yaparak sınırlanmışlıklar yaratır ve doğaya meydan okurlar.

Bölünmek her zaman güçsüzleşmek değildir, bazen bölünmek, gücüne form kazandırmak olabilmektedir.

Kimi zaman da form şekil, kendinde topladığı enerjiyi hapsetmekte, sınır koyarken ya da enerjiye kendi çizdiği sınırla bir belirlenmişlik yaratırken onu somurmakta, sömürmekte, yok etmektedir. İktidarın kendine model seçtiği erkeklik, kadındaki enerjiyi kendi egemenlik formuna sıkıştırarak sınırlanmışlığın derinliğini yaratmayan, tam tersine hapsederek körelten ve çürüten bir durum yaratmaktadır. Sınırlar her zaman form kazandırmaz, kimi zaman deforme eder. Bu belirlemelerin ışığı olan Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan, Kürt Sorunu Ve Demokratik Ulus Çözümü adlı son savunmalarında evreni çözümlediği felsefi derinlikle kadın tanımı yapmaktadır. Bununla birlikte iktidarı ve mikro iktidarı da çözümleyerek egemen erkek kişiliğine sıkıştırılan deforme olmuşluğu ortaya koymaktadır.

Kadın nedir?

Akışkan haldeki bir enerji hangi tanımın sınırlarında kendini ifade edebilir? Sadece akışkan haldeki enerji konumunda özgür olabilen kadın hakikati toplumsal yaşamın sınırlı gerçeğine kendisi olarak nasıl katılmalıdır?

Kadın, çeşitlenmek isteyen evrenin kendinde yarattığı ilk formdur. Toplumun tüm diğer öğelerini kendi gerçeğiyle bütünleştirerek evrensel anlamı açıklayan, çoğalmayı, çeşitlenmeyi, güzelliği, tınıyı, özgür akışı kendinden başlayarak tüm diğer toplum üyelerine anlatan akışkanlığını değişim ve uyuma dönüştürmüş haldeki bir formdur. Kadın formunda kendini gerçekleştiren evren, çeşitlenmenin bir adımını bu yolla atmıştır. Bölünerek çoğalan canlıların kendilerinde barındırdıkları özellikleri zenginleştirdiği iki cinsiyetle forma kavuşturan evrensel zeka, kadını bu zekanın taşıyıcı formu yapmıştır.

Kadın, duygusallık olarak dile gelen ve bir eksiklik, sakatlık gibi algılanan özelliğiyle evrenin tüm edimlerini anlama eğiliminden vazgeçmeyen varlıktır. Bunu başaramayabilir, başarıp da bu başarısını bildiğimiz dillerle söyleyemeye de bilir. Ama önemli olan kadının eşsiz duyarlılık gücüyle evrensel zekanın bir yansıması olduğu gerçeğini hala yitirmemiş olmasıdır. Kadındaki bu duyarlılık, ona, evrendeki her şeyin sebebinin kendisiyle bağlantılı olduğunu düşündürecek bir algı kapasitesi kazandırır. Bilip eleştirdiğimiz tarzdaki ben merkezlilikten apayrıdır bu. Bu algı biçiminin kadın kişiliğine kazandırdığı en temel özellik de evrendeki hiçbir hareketi, hiçbir devinimi kendisinin dışında ya da uzağında görmemektir. Ve bu yönüyle kadın, kendi algı biçimiyle tüm evrensel edimleri kendi kimliğinde yaşayarak kadının evrenin bir izdüşümü olduğunu ortaya koyar.

Evren içinde kendisi olarak nasıl tanımlanmaktadır? Kadını tanımlamaya meyleden ya da bu iddiada bulunan semboller, imgeler, imalar ya da eylem, algı biçimleri neye göre ortaya çıkarılır? Bu yönelişler kadını gerçekten tanımlar mı?

Doğadaki cinsiyet farklılaşmasının ortaya çıkışını evrenin farklılaşma, çeşitlenme ve karmaşıklaşma yoluyla kendi zekasını yansıttığı olarak yorumlayabiliriz. Evrensel zekayı görmek için mevcut akıl sınırları içinde mucizeler aramaya gerek yoktur. Bu zekayı başta kendimizde görmeliyiz. Başta kendimizde, kendi cinsimizde ve bununla birlikte doğadaki tüm varlıklarda evrendeki çeşitliliğin, karmaşıklığın, soru-cevap iç içeliğinin, renkliliğin izlerini görmeliyiz. Bunu görmek, çok mucizevi bir anlam yüceliği yakalamak olmayabilir, ama yakalayamamak anlamsızlık sığlığına düşmek olur. Bazen bazı şeylerin varlığı fazlalık değildir, ama yoklukları eksiklik olur. Evrensel zekanın fark edilirliği de bu minvaldedir. Evrensel tüm oluşları dişi ve eril olmak üzere çeşitlendirmek, kendini çoğaltmak, çeşitli ve farklı kılmak isteyen evrenin bir eylemidir.

Varlıklardaki cinsiyet farklılaşmasının nedenini sorgulamak bir cevap yaratmayabilir. İki cinsin anlamlı bir araya gelişlerinin kendilikleri olarak bir oluş meydana getirdikleri bilinir, hissedilir. Evrensel zekanın kendinden parçaların her birinde, her bir zerrede ve her oluşumda kendisinde bütün şeklinde mevcut olan zekanın mikro yansımalarını görmesi, kendisi ile varlıklar arasındaki bütünlüğü de sağlamlaştırır. Evrensel zekanın duygu olarak ortaya çıktığı, duygusal zekanın da bu evrensel zekayı yansıttığı bilinmektedir. Duygusal zeka, kesinlikle çeşitlenen, farklılaşan, kendi varlığını koruyan ve yaşam süresince sezgi gücünü üst düzeyde açığa çıkaran bir zeka türüdür. Duygusal zekada varlığı koruma ve süreklileştirme esastır. Günümüzde kadının duygusallığı olarak eleştirilen, gerilik, eksiklik ya da zayıflık olarak görülen bu özelliğin kesinlikle duygusal zekanın henüz ölmediğine işaret ettiğini ve bunun güçsüzlük, eksiklik ya da benzer negatif bir yan değil tam tersine pozitif bir yan olduğunu kabullenmek gerekir. Tabii mevcut dünya-sistem gerçekliği analitik zekayı tüm alanlarda hakim konuma getirerek bir işgal gerçekleştirmiştir.

Analitik zeka, duygusal zekanın bir üst aşaması olarak, duygusal zekanın kendini farklılaştırması sonucu ortaya çıkan bir zeka türüdür. Ama ilginçtir ki, analitik zeka duygusal zekayı reddedecek, katledecek düzeye gelmiştir. En naif söyleyişle analitik zekanın baskın durumu, duygusal zekayı hor görmekte, aşağılamakta ve hatta bunların da ötesinde, duygusal zekayı katletmektedir.



“Köle etmeyi de edilmeyi de kabul edebilen bir zihniyet kesinlikle analitik zekanın ürünüdür. Duygusal zekada ise var olan kendi ölümü pahasına da olsa özgür yaşamaktır. Kölelikten kaçışın bedeli bir uçurumdan yuvarlanmak da olsa verilir duygusal zekada. Önemli olan, yaşamsal olan, kendilik denilen özsel varoluşun korunarak varlığın sürdürülmesini sağlayan özgürlüktür. Özünü, kendini savunmaktır”

Egemen erkeği temsil ettiği söylenen analitik zeka karşısında kadını temsil ettiği söylenen duygusal zekanın horlanması, ikisinin dengesinin sağlanmaması gibi bir sonucu doğurmaktadır. Duygusal zeka, evren gerçeğinde var olan kendini koruma, varlığını yaşatma ya da sürekliliğini sağlama amaçlarını gerçekleştirmenin temel itici gücünü oluşturur. Kiminde bencildir. Analitik zeka, bazen bu bencilliği gemleyecek optimal dengeyi oluşturacak düşünce biçimini oluşturur. Bunun karşısında hegemonya zihniyetini ortaya çıkaran düşünce sistematiğinin de ortaya çıkmasına analitik zeka öncülük eder.

Duygusal zeka yok edebilir ama köle etmez

Buradan yola çıkarak duygusal zekayla özdeşleştirerek kadın tanımını yapmak yerinde olur mu? Bugünkü kadın somutlaşması, duygusal zekanın ağırlığından çok analitik zekanın ağırlığından kaynaklanmaktadır. Kadının kendine özgü kadınlık değerlerinden kopması, sıyrılması, özgürlüğünden uzaklaşması ya da kölelik modlarına girebilecek bir zemini kendi somutunda yaratması, bir anlamda analitik zekanın kadın üzerindeki ağırlığını göstermektedir.

Duygusal zeka yok edebilir ama köle etmez. Analitik zeka ise hem öldürebilir, hem de köleliği reddetmeyecek bir düşünce biçimi ortaya çıkarır.

Köle etmeyi de edilmeyi de kabul edebilen bir zihniyet kesinlikle analitik zekanın ürünüdür. Duygusal zekada ise var olan kendi ölümü pahasına da olsa özgür yaşamaktır. Kölelikten kaçışın bedeli bir uçurumdan yuvarlanmak da olsa verilir duygusal zekada. Önemli olan, yaşamsal olan, kendilik denilen özsel varoluşun korunarak varlığın sürdürülmesini sağlayan özgürlüktür. Özünü, kendini savunmaktır. Özsavunmanın esas olmasıdır. Tüm bu konular, yaşanan kölelik (köle-efendi) ilişkilerinde egemen erkeklik kadar tüm erkeklerin ve kadınların da analitik zekanın sömürüye açık olma durumuna hazır hale getirilmeleriyle ilintilidir.

Bu anlamıyla kadın, ona ait olduğu sürekli vurgulanan duygusal zekanın derinliğine yeniden dönmelidir. Bugün yapılacak kadın tanımının içinde her hangi bir zeka biçiminin reddi yoktur. Analitik ve duygusal zekanın optimal dengesi bugün özgür kadın tanımında başat bir özellik olarak yer almaktadır.

Kadın tanımını yaparken erkeğe göre ele almak, bunu aşan kavramlaştırmalara ulaşamamak ya da kadını sistem içindeki kadının statüsüne, bu statünün ilerisine gerisine göre anlatma, tanımlama çabası, kadın özünü anlatmaya yetmemekte ve kadının eksikli kimliğini onaylamak anlamına gelmektedir. Eksiklik merkezli tanımlar eksikli sonuçları doğuracaktır. Verili olanın reddi ise yeninin hayalini kurabilme olasılığını doğurur.

Kadın, sonsuz yaşam arzusunu kendi beden ve ruhunun bütünselliğinde sonluluk içinde gerçekleştirebilmiş bir evren yansımasıdır. Kadınlar olarak bu bütünselliği sağlamanın ne kadar zor olduğunu bilmekteyiz. Bunun zorluğu kadını her an parçalayan, her parçayı ayrı bir sektör, imge, satış, fuhuş, tecavüz, zevk ya da aşk(!) nesnesi yapan erkeklik hegemonyasının engellemelerinden kaynaklıdır. Bundan dolayı, kadınların kendiliklerini tanımlayabilmeleri ve bu tanımlara göre yaşamalarının temel şartı, her an yüz yüze kaldıkları bu parçalanmaya karşı, beden ve ruh bütünlüğünü, daha doğrusu birliğini korumaya yönelik bir varlığını koruma mücadelesi vermektir. Kapitalist modernitenin insanlığa vurduğu darbelerden kadınlar en büyük payı almışlardır. Bunun yansımalarından biri de her an sistemin ulaşamadığı, giremediği ve bundan dolayı hegemonyasını direkt olarak gerçekleştiremediği alanlarda otohegemonya uygulamasıyla erkeklik ideolojisinin kadınlar tarafından var kılınması ve kendi hemcinslerine uygulanmasıdır. Ne düşüneceği, ne giyeceği, nasıl konuşacağı, total olarak ne yaşayacağı ve nasıl yaşayacağı konusunda gerçekten kendisi olabilmiş ve yaşadıklarını erkekten bağımsız iradeleriyle karşılamasını bilen kadınlar, özgürlüğe yakınlaşmışlardır.

Kadın tanımı konusunda en kapsamlı çalışmanın yapılacağı alan jineoloji alanıdır. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın feminizm yerine ortaya koyduğu jineoloji, kadın bilimi anlamına gelmekle birlikte, kadın düşünce disiplini olarak tüm bilimsel formlardan ayrışmaktadır.

Jineoloji, Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin bir bilgi, anlam, eylem disiplini şeklinde olgunlaşmış ve yenilenmiş halidir. Özgürlük sosyolojisinin temel alanlarından biri olarak kendini gerçekleştirecek olan jineoloji kapsamında yapılacak sistemli araştırma ve çalışmalar henüz olgunlaşmış bir ifadeye kavuşmamıştır. Kadın açısından jineoloji kapsamında kendi varlığını anlamlandırırken doğadaki bütün varlıkları anlamlandırma çabası da kaçınılmaz olacaktır. Kendi köleliğinin sınırlarını aşarken doğaya, insana, maddeye, evrene ve evrenin tüm oluşumlarına yönelik zincirlerin hepsinin kırılması kaçınılmazdır. Çünkü köleliğin ilk özü kadın üzerinde gerçekleştirilmiş olandır. Bunun için kadın bilimi tüm bilimlerin konularıyla ilgilidir. Bu çerçevede yapılacak temel çalışmanın jineoloji alanında olması gerekliliği, kadın kadar tüm evrensel anlam, dünya sistem gerçekliği ve tarihsel toplum gerçekliği konularında da özgür düşüncenin gelişimini sağlayacaktır. Bununla birlikte başta kadın ve çocuk olmak üzere toplumun tüm bireylerine ilişkin yaşam projelerinin oluşturulması da bu çalışma kapsamında olmak durumundadır.

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan jineoloji adlandırmasıyla, kadın konusunda önemli bir açılım sağlamıştır. Bu açılım salt yeni bir adlandırmadan, var olanın adını değiştirerek bir form değişikliği yaratmaktan ibaret değildir. Aynı zamanda bu adlandırmayla sıfırdan başlamak gibi bir durum söz konusu değildir. Kadın özgürlük mücadelelerinin bugüne kadar taşıdığı miras, kadın bilimi anlamına gelen jineoloji kanalına akıtılarak coşkun bir varoluş anlamına dönüştürülecektir. Biz kadınların, güçlü araştırmalarla, yoğunlaşmalarla, kavramsalkuramsal çalışmalar yanında pratik aktivitelerle özgürlüğümüze doğru yürüyeceği bir yoldur yaratılan. Bu yeni ad çerçevesinde kadın özgürlük problemine sunulan bu perspektif, kadın varlığının ve özgürlüğünün sosyal bilimler içindeki yerini oluşturmanın tartışmasını başlatacaktır, başlatmıştır.

Kadın, sadece özgürlük probleminde ana tema mıdır yoksa toplumbilim kapsamında yaşamı ve toplumu anlamanın bir yöntemi midir? Bu konularda jineoloji eksenli tartışmalar başlamışsa da tabii ki yeterli değildir. Buna rağmen kadın bilimi olarak bilgi yapılanmaları içinde bir alan oluşturmak, özgür ve anlamlı yaşamanın esaslarından birini oluşturmaktadır.

Yine Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın bu kapsamda son savunması olan “Kürt Sorunu Ve Demokratik Ulus Çözümü” adlı çalışması da yarım kalan projem dediği kadın özgürlüğü konusundaki hassasiyetini, kadın özgürlüğünün toplum özgürlüğüyle özdeşliğini ve algılardan yaşam biçimlerine kadar nasıl olması gerektiğini ortaya koymaktadır. Kadın özgürlüğü açısından jineoloji kavramlaştırması, bir yarımlığın tamamlanması adımıdır. Özellikle bu konuda yeni adlandırmalar, özgürlükçü belirlemeler toplum yaşamının yeni özgür biçimlendirilmesi ve özgür bir geleceğin inşa edilmesi açısından önemli olmaktadır.

Kadın nedir sorusu etrafında gelişen bu düşüncelerimizin temelinin bağlanacağı amaç, kadının ontolojik sorunlarının giderilmesidir. Bu amaç etrafında kadın varlığının minimalize edildiği, çürütüldüğü, tecavüzlerin çoğalmasının dahi artık tepki yaratmadığı, toplu tecavüz gibi affedilmesi mümkün olmayan ahlaki konularda hafifletici nedenlerin var olduğunun iddia edilmesi, hatta bu nedenlerin kabul görmesi, hukukun açıklarının yakalanacağı bir oyuna dönüştürülmesi ve de benzerlerini çoğaltabileceğimiz birçok konunun ahlaki duyarlılık alanından çıktığı, çaresiz bir anlam kaybıyla seyredildiği, her yönlü tecavüzün de bu şekilde bir teslimiyetle karşılanmasının merkezi hegemonya tarafından hedeflendiği bir sistem içindeyiz.

Ne yapmalıyız? Ne yaşamalıyız? Nasıl yaşamalıyız?

Bu sorular, sistemin oluşturduğu tablonun bizleri her an karşı karşıya bıraktığı sorulardır. Sormazsak ve cevaplarını yakıcı bir şekilde vermezsek öleceğimizi bildiğimiz sorulardır.

Kadının adının, sesinin, saçının, başının, bedeninin her bir parçasının fazlasıyla var olduğu, ama hiçbirinin anlamının olmadığı, anlamdan yoksun varlığın mümkünsüzlüğünün bilinemediği, kendine ait olmayan varlık parçalarının bir pazar nesnesinden başka bir şey olmadığı, bütünlük içinde bir varlıklarının kabullenilmediği, bu sayılanlara dair anlamın zerresinin dahi olmadığı bir sistem ve zamandayız. Böyle bir sistem ve zamanda kadının varlık sorunları en temel sorun olmaktadır ve özgürlüğün yakalanması için varlığın olması şartı aşikardır. Varlığı olmayanın özgürlüğünün olmadığı bilinmektedir. Kadının kendini nasıl var edeceği, evrendeki konumunun ne olduğu, tanımlar yoluyla anlaşılmaya çalışılan doğa ve toplumla ilişkinin nasıl olması gerektiği konularının tamamı kadının ontolojik sorunları çerçevesinde gündeme alınması gereken acil konulardır. Ve tüm bu konular da kadın bilimi kapsamında derinliğine incelenmesi gereken konulardır.

Hakikati esas alan bir toplum biliminin yapması gereken ilk ve en temel iş, kadın tanımını yok etmek üzerinden kendini var eden egemen erkek çözümlemesini geliştirmek ve kadını doğru tanımlamaktır. Temelde insanı esas alan, onu tanımayı, anlamayı ve daha anlamlı bir yaşama yönlendirmeyi hedefleyen toplum bilim, insanın sömürüsünü çözümlemek ve bu sömürünün ortadan kaldırılmasının temel kaynaklarını ortaya koymak zorundadır. Sömürüyü teşhir etmeyen bir yöntem, adına sosyal bilim dense de, sosyal da olamaz, bilim de olamaz. Sömürüyü çözümleyip aşamayan bir yöntem, sosyal bilim olamaz. İnsanın sömürüsünü teşhir edemeyen ve yerine özgürlük perspektifli bir yaşam sunamayan bir sosyal bilim, kesinlikle sosyal bilim olamaz. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan buna gerçekler sosyolojisi derken, gerçek sosyal bilimin kadınla göbekten bağını ortaya koyarak bu adlandırmayı yapmaktadır.

“Kadın yaşamına zorba ve sömürgen erkek eli ve aklıyla binlerce yılda yedirilen kölelik düzeyinin tüm içerik ve biçimleriyle kavranması gerçekler sosyolojisinin ilk adımı olmalıydı.”

Gerçekler sosyolojisinin gerçeğin kasaplarından farkı, ilk olarak evren gerçeğinde tikel ve evrensel arasındaki uyumu kesinlikle ihlal etmemesidir. Jineoloji olguları, gerçeğin kasapları olan bilim adamları (!) zihniyetinden kurtararak ele alır. Kadavralaştırılan gerçek, zaten hakikat olmaktan çıkarılmış yaşam artıkları demektir. Jineoloji, gerçeğe dair bu parçalanmışlıkları da ele alırken bütünlüklü bir yaklaşım geliştirmeyi hakikatin varlık koşulu olarak kabul eder. Her bir evren parçasının bütünle ilişkisi, atomun evrenle ilişkisine paralellik arz eder. Her bir zerrede paralellik arz etmeyen hakikatin insan-toplum-doğa-evren gerçeğine aykırı olduğu gerçeğini güncel olarak yaşar.

“Kadın gerçeğinden yoksun bir araştırma yöntemi, kadını merkezine almayan bir eşitlik ve özgürlük mücadelesi hakikate erişemez, eşitlik ve özgürlüğü sağlayamaz.”

Öncelikle hakikate ulaşmanın kadın özgürleşmesine verilecek anlamla bağlantısı vurgulanmaktadır. Kadın merkezli araştırma yöntemi hakikate yakınlaştırmaktadır. Hakikat arayışlarındaki nefs savaşlarından aşk konusuna kadar, kişisel aşktan ilahi aşka kadar her bir konunun kaynağında, kadın eksenli yöntemin götüreceği sonucun hakikate yakınlığı yer almaktadır. Tarihteki peygambersel çıkışlarda da bu konuda çokça örnek görmekteyiz. İsa'nın Magdelena ile ilişkisinden Muhammed'in Hatice öncülüğündeki yolculuklarına kadar birçok tarihsel gerçek, kadın merkezli düşünme, yaşam yönteminin hakikate götürdüğü gerçeğini anlatmaktadır. Mitolojilerin, dinlerin ve yaşam öykülerinin başlangıcı da kadınla mümkün olmakta, kadınla ifade kazanmaktadır. Kadınla erkek anlamlarında yoğunlaştırılan aşk konusu, başlı başına bir hakikat arayışı olup tüm sosyal yönelimlerin merkezinde yer almaktadır.

Yeni anlamların özgürleştiriciliği son savunmalarda, ahlaki ve politik toplumun kadın özgürlüğüyle mümkün olduğu vurgusuyla birlikte ortaya konulmaktadır. Yine ahlaki toplumun kuruluşunun kadın özgürleşmesiyle bağlantısı çarpıcı çözümlemelerle dile gelmektedir. *“Hegemonik güç, bu arada hegemonik erkeklik ancak toplumsal ahlakın çöküşüyle gerçekleşir”* şeklinde geliştirilen perspektifler çöken toplumsal ahlakın enkazı üzerinden inşa edilen hegemonik erkekliği aşmanın ancak kadın özgürleşmesiyle gerçekleşeceğini ortaya konmaktadır. Ve ahlaki toplum olabilmenin tek şartının da kadının özgürleşmesi olduğu burada netçe görülmektedir. Köle kadın gerçeğinin ahlaki çöküntüyü ne kadar derinleştirdiği mevcut dünya sisteminde ve yaşam örneklerinde de aşikardır. Özgürlük yanılgısındaki kadın şekillenmesinin de bu enkazı giderek büyüttükleri bilinen bir gerçektir. En azından bu sanrıların özgürleştirmediğini anlamak için kapitalist modernite sisteminin ulaştığı boyuta bakmak yeterli olacaktır.

Ahlaki ve politik toplumun en başat özelliği kadın özgürlüğüdür. Kadınları özgür olmayan bir toplum ahlaklı olamaz. Aynı zamanda kendi özgürlüğünü yaşayamaz, politik olamaz, demokrasiden söz edemez. Toplumsal ahlakını yitirmiş bir toplumun kadının namusundan söz etmesi de tam bir ironidir bu durumda. Çünkü kadın özgürlüğü yitirilmişse, namus adına zaten hiçbir şey kalmamıştır. Böyle bir durumda namus adı altında kadın ya da çocuklar üzerinde hüküm kurmak tam bir mikro iktidar hastalığı olmaktadır. Bu kronik hastalık ne yazık ki toplumun büyük bir kısmında mevcuttur ve aşma adına gelişenler de kapitalist kirliliğin ahlaksızlığı, namussuzluğu, yozluğudur. Toplumsal ahlak toplum bireyleri için vazgeçilmezdir. Toplumsal ahlaktan vazgeçildiği anda tüm ahlaksızlıklar bireylerin kapısını çalar, hatta kapısını kırar. Sokağının, mahallesinin kirlenmesine göz yuman ve bu mekanları temizlemeyen kişiler, kendi evlerine mikrop girmesini önleyemeyecektir. Bu durumda kişilerin özgür ve sağlıklı yaşamasının temel şartlarından biri de ahlaki ve politik toplumdaki rolleri olmaktadır. İnsani varoluşun temel formu olan toplumun yok olması tümden insanlığın yok olmasıyla özdeştir.

Bir ahtapot gibi toplumu sarmış olan merkezi hegemonyanın insanlığın tüm birikimlerini, ahlakını, gücünü ve değerlerini emen kollarından kurtulmanın tek yolu kadının özgürleşmesidir. Bundan başka bir kurtuluş yolu yoktur. Öncelikle kadınların bu konuda özgürleşme edimlerinde bulunmaları şarttır. Özgürleşmenin anlam ve bilinci oluştukça erkek bireyinin de özgürleşmesi ve bilinci gelişecektir. Ancak bu karşılıklı özgürleşme düzeylerinin yaratacağı durumda gelişebilecek özgür eş yaşamlar, toplumun ulaştığı evrensel düzeyin de göstergesi olmaktadır.

Toplumun en küçük yapı taşı denilerek sosyoloji derslerinde kutsallaştırılan aile, en büyük darbeyi kapitalist sistemle birlikte aldı. Değerlerin tükenişi ilk olarak temel toplumsallaşma formu olan aileyi çözüyor. Tükenen değerler ve parçalanan toplum üzerinden sistem kendini inşa ediyor. Çünkü toplumun parçalanması, birey olma adı altında toplumun atomize edilmesi, sistemin karşısındaki gücü parçalayarak güç odaklarını güçsüzleştirmesi anlamına geliyor. Bir anlamda böl-parçala-yönet komutları toplum üzerinde uygulanıyor.

Kapitalist sistem içinde parçalanan aile olgusu karşısında geliştirilecek olanın, farklı adlar altında aynı zihniyetle

“Ahlaki ve politik toplumun en başat özelliği kadın özgürlüğüdür. Kadınları özgür olmayan bir toplum ahlaklı olamaz. Aynı zamanda kendi özgürlüğünü yaşayamaz, politik olamaz, demokrasiden söz edemez. Toplumsal ahlakını yitirmiş bir toplumun kadının namusundan söz etmesi de tam bir ironidir bu durumda. Çünkü kadın özgürlüğü yitirilmişse, namus adına zaten hiçbir şey kalmamıştır”

kurulacak birliktelikler olmadığı kesindir. Mikro devlet olarak eleştirdiğimiz ailenin parçalanmasının özgürleşmekten değil de kapitalist sistemin parçalayıcılığından kaynaklı olduğu bilinmek durumundadır. Bundan dolayı zihniyet olarak aşılması gereken gerilikler azalmamış artmıştır. Mülkiyet, iktidar, sahiplik, eksiklik, zürriyet zihniyeti aşılmadan geliştirilecek birliktelikler, adı ister evlilik olsun ister olmasın, ister devrimci evlilik olsun ister başka bir şey olsun aynı merkezi hegemonyaya hizmet ilişkisidir. Bu tarz yaşamda oluşturulan kimlikler, mevcut sistemler tarafından oluşturulmuş inşalardır ve mevcut kadınlık erkeklik aşılmadan da her iki cinsin de bu ilişkide kendilerini gerçekleştiremeyecekleri, kendiliklerini kaybedecekleri, özgürlüklerinden bir adım daha uzaklaşacakları bilinmelidir.

Her bütünleşme biraz yok oluştur

Bu konuyla bağlantılı olarak vurgulanan diğer bir konu da cinsler arasındaki mevcut güç dengesizliği aşılmadığı müddetçe aşkın gelişemeyeceği gerçeğidir. Bu gerçeği Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan şu belirlemelerle ortaya koymaktadır:

"Hegemonik ilişkide aşk gelişemez. İnsan aşkında temel şart, tarafların birbirine denk özgür iradeleridir."

İnsan yaşamından aşkı çıkardığımız zaman hiçbir şeyin kalmadığı söylenir. Oysa bugünkü anlamıyla aşkın yaşamlarımıza, dahası bunu yaşadığını sananların yaşamlarına da pek bir şey katmadığı gerçeği daha belirgindir. Yaşamın aşk örgüsü, evrenin varoluş gerçeğinin odağına yerleşen aşk, tutku, arzu ve bitimsiz istemlerden kaynaklı oluşmaktadır. Evren, aşkla kendini var ettiğinden insanın oluşumuna kadar getirmiştir evrimini. Ki, evrimin tamamlandığı, bir sona ulaştığını söylemek de mümkün olmadığından evren aşkının, günümüz sorunlarının yarattığı trajediye rağmen sürdüğünü söylemek yanlış olmasa gerek.

Algılardaki aşk, iki farklı öğenin birbirini sevgiyle, birbirine yönelik ilgiyle çekmesi şeklinde genelleşirken, cinsler arası ilişkide özelleşmektedir. Aslı, büyük bir yoğunlaşmış enerjiyle yaşamın farklı alanlarına yönelmek, duygunun en yoğun haliyle yaşamı solumak, yaşamı oluşturan parçaları bu yoğunlukla yoğurmaktır. Önderliğimizin dile getirdiği demokrasiye aşkla bağlılık, yaşam ve hakikat aşıkları olma durumları aşkın yönelebileceği alanlara işaret etmektedir. Ama güncel olarak yaşamlarımıza yerleşen aşk, büyük çoğunlukla kadın ve erkek arasındaki ilişki, ilişkideki çekimin gücü, enerjilerin buluşması ve bu buluşmadan doğan ırmakların aktığı mecrayı anlatır, genel algı da ilk etapta bu yöndedir.

Özgürlük Önderimizin 2011 yılı mart ayında yaptığı bir görüşmede belirttiği rezonans kelimesi, dahası bu kelimeyi cinslerin birbirleriyle ilişkilerine uyarlaması oldukça dikkat çekiciydi.

"Kadınla rezonansa girmek lazım. Bu evlilik olayında öyle şeklin, biçimin bir önemi yok. Bir rezonans (fizik ve kimya bilim dallarına ait bir kavram. Daha çok iki kuvvet arasında bir dengeyi ifade eder) vardır, eşler arasında asıl olan onun yakalanmasıdır. Bu öyle çok fiziksel güzellikle ilgili bir şey değildir. Ruhta bir rezonansın yakalanmasıdır. Fiziki olarak en güzel kadının bile, anlamlı, özgürlükçü bir birliktelik yaşamadığı zaman güzelliği bir kerede kaybolup gider. Burada önemli olan kadının ruh güzelliğini de ortaya çıkarabilecek, kadına yönelik bütünsel bir yaklaşımın ortaya çıkarılmasıdır. Kadına dönük böyle bütünlüklü, anlamlı, ruh güzelliğini de ortaya çıkarabilecek bir yaklaşım olursa o zaman kadın erkek ilişkisi asıl anlamına kavuşur ve jin yani hayat anlam kazanır."



Önderliğimizin bu belirlemesinde dile gelen rezonans kelimesi "Tınlaşım, düzgün itmelerin etkisiyle bir salınım genliğinin artışı, iki kuvvet arasındaki denge" anlamına geliyor. Rezonans kelimesini kadının erkekle girdiği ilişkide anlayabilmek, hatta giderek kadının kendisiyle, diğer kadınlarla, doğayla ve nihayetinde tüm evren parçalarıyla girdiği ilişkide anlamaya yönelmek, bizler için Önderlikle buluşmanın bir adımı olma değerindedir. Önderliğimizin kadın için verdiği paha biçilmez emeklere, zindan koşullarında dahi büyük bir heyecanla kadın özgürlüğü konusuna eğilmesine, ancak aynı frekansı yakalamaya çalışarak, az da olsa dile gelenleri anlama eğilimi göstererek bir cevap oluşturabiliriz.

Can ile canan kelimelerini, ses düzeyinde dahi bu kadar birbirine yakın kılan ve fakat ayrılaştırmadan bu son derece yakınlığı bizlere anlatan anlam, rezonans kavramıyla açıklanabilir.

Birbirini sonsuz bir güçle çeken ama birbirine karışmadan, çarpışmadan, birbirinin varoluşunun teninde yaralar açmadan, en nihayetinde, birleşmeden doğacak kimi kuvvetlerin yakıcı etkisiyle birbirinin ruhsal teninde tahribat yaratmadan ve kendi rengini kaybetmeye mahal vermeden yakınlaşmaktan kaynağını alır.

Bu nasıl mümkündür?

Birbirine karşı sonsuz çekim gücü içinde olan iki varlık, bu çekim gücünün hızıyla doğru orantılı olarak birbirlerine yakınlaşacaktır. Aşkın çekim gücünün, dünyanın en uzak köşelerinde dahi olsa insanları kavuşturması ya da aynı ruhsal atmosferi yaratarak birbirine yakınlaştırması bu durumu anlatır. Ortadoğulu aşk destanlarında yer alan, kavuşmasızlık iklimlerinin tahakkümü, bu iklimin son deminde, mezarda kavuşma olgusu da, kavuşmaların ölüme rağmen kendini gerçekleştirmeye yönelişini anlatır.

Kavuşma, iki varlığın tek olma arzusu olarak dile gelir kiminde. İki varlığın tek olması hiçbir zaman mümkün değildir. İki varlığın tek olması denen şey, özünde birinin diğerinin varlığının eziciliğinde yok olması demektir. Birincinin ikinciyi yutması demektir. Kadının erkekle ilişkisinde yaşadığı çoğunlukla budur. Kadınların Kürdistan'da namus cinayetleri, Fransa'da aşk cinayetleri ya da dünyanın başka herhangi bir yerinde başka herhangi bir kavramla isimlendirilen öldürülmeleri, bu tekleşmeye örnektir. Egemen sistem zihniyetindeki erkek dünyası tekleşmeyi, birleşmeyi, bütünleşmeyi, kısacası bu kavramlarla tanımladığı aşkı böyle anlamaktadır. Bu anlama tarzı özünde anlamamaktır. Anlamazlık, sistem zihniyeti tarafından toplum öğelerine bir anlam kalıbı gibi dayatılmıştır ve bu şekilde anlam yozlaştırılmaktadır.

Her bütünleşme, biraz yok oluştur. En pozitif bütünleşmede dahi bu yok oluşun, yıkımın emareleri mevcuttur. Sosyalist bir hareketle bütünleşmek için kişinin kendisindeki kapitalist sistem özelliklerini yıkması, yok etmesi gerekir. Tersi durumda da aynısı geçerlidir. Kişi aileden kopup kendine yeni bir toplumsallık yaratmak ya da kendine uygun gördüğü toplumsallıkla bütünleşerek yaşamak istiyorsa, öncekine dair olanları adım adım yıkmak, yok etmek zorundadır. Gençlik çağındakilerin ev dışında bir yaşam oluşturmaya başlamaları ile aileyle (anne, baba ya da kardeşlerle) kavgaların artmasının aynı döneme denk gelmesi de bir kişide iki farklı sistemin çatıştığı gerçeğini kanıtlamaktadır.

Kendini eze eze, iradesel oluşumunu hücre hücre yok ede ede ancak ulaşılan tanrısal aşk örneği de bunu çağrıştırır. Kişisel aşk örnekleri zaten çok fazla bayağı örnekler somutunda bunu kanıtlar. Varlığın birliği denilen vahdet-i vücut felsefesi bu anlama biçiminin tasavvufi formudur.

Tekleşme, bir olma ya da bütünleşme olarak adlandırılan her birleşme, buluşma, bir tarafın aleyhine bir yeni oluştur. Bu taraf da kadındır. Kadının erkekle ilişkisinde bütünleşme, aşk ya da iki canın bir olması denen olayın yörüngesine girdikten sonra yaşayacağı depremler, kendi varlığının yok oluşuyla ilintilidir. Hakim zihniyet, kadının mutlu yuvasını korumak için bütünleşme, uyum vs yaşamasını kadının katliamı uğruna, kadın aleyhine gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Her operasyonda kan dökülür ve evlilikleri kurtarma operasyonlarında söylenen sözler ilginçtir: "Yuvanı korumak istiyorsan katlanacaksın, ne olacak işte biraz sesini yükseltmiş, bir iki tokat atmış, çocuklarının hatırına sık dişini vb, vb..." Uzayıp giden bu öğütlerin tamamında kadın aleyhine bir erkek yüceltmesi vardır. Kadın aleyhinedir çünkü tüm yüceltmeler bir tarafın aşağılanması karşılığında gerçekleşir. Burada aşağılanan da kadındır. Kadının teslimiyeti, her türlü insan dışılığa katlanması üzerinden erkek yüceltmesi geliştirilir. Erkeği ve aynı zamanda koca erkek şahsında erkekliği yücelten her söylem, bütünleşme, yuvayı koruma gibi adlar altında kadının yok edilişini esas alır. 'Yuvayı dişi kuş yapar' denir, fakat hakim sistem yuvayı dişi kuşun cesedi üzerinden inşa eder. Kadın aleyhine yapılan, varlığı korunan ve süreklileştirilmeye çalışılan bir yuva mümkün değildir. Lakin bunu kimse düşünmez. Kadının tüketildiği bir aile, yaşam ya da birleşmenin mümkün olmadığını kimse bilemez. Aile olgusunun bugünkü can çekişmesinin sebebini kimse düşünmez, bilmez ya da bilmek istemeye yönelmez. Bilemeyecek kadar kendileri olmaktan, aşkı yaşamaktan, kendi duygu düşüncelerini anlamaktan ve sevgiyi hissetmekten uzaktırlar çünkü.

Cinselliğin üreme güdüsünü çoktan aştığı bir çağdayız

Kadın-erkek ilişkilerine, toplumsal düzlemde yaşanan olaylara ya da ilişkilerin düzeyine baktığımızda mevcut koşullarda, sevginin mümkün olduğuna inanmanın giderek zorlaştığını belirtmek pek zor olmuyor. İnsanın kutsallığının giderek yıkıldığı ve yıkılan her kutsallık gibi ardından bir toplumsal enkaz bıraktığı gerçeğiyle yüz yüzeyiz. İnsan inşası olan kutsallıkların yıkılması ve yerine yenilerinin konulabilmesi şansı vardır. Ama kutsal denilen insan olgusunun tükenmesi karşılığında yerine neyi koyabiliriz ki… Bugün kadın ve erkek ilişkilerinde kadın aleyhine bozulmuş olan denge, kadının her ilişki adımında, her karşı karşıya gelişte ya da cinssel alana her giriş durumunda bir darbe almasını getiriyor. Bunun nedeni var olan ilişkilerdeki dengesizlik yanında, birliktelik, cinsellik, bütünleşme, aşk ve sınırsız özgürlük vs safsatalar adına kendi varlığının oluşum sahasını tahrip etmenin yaşanması ve aynı zamanda kendi özgür iradesine yaşam hakkı tanımayacak kadar bir teslimiyet ilişkisine yönelmenin meşrulaştırılmasıdır.

Oysaki Önderliğimizin dile getirdiği rezonans kelimesi, birbiriyle dengeli bir uyum içinde sürdürülecek ilişkiye işaret etmektedir. Birbirinin varlığının eziciliğinde yok olmadan, birbirinin varlığını yok etmeden, birbirine karışma adına kendi rengini kaybederek renksizleşmeden, birbirini yücelttiği ya da tamamladığı yanılgısıyla birbirini azaltmadan, birbirinden uzaklaşmadan, birbirinin etki alanında olmayı karşılıklı güç vermealma ve yaratıcı yaşam ve anlam gücünü artırma vesilesi bilerek yaşamak, rezonans kavramının kadın-erkek ilişkilerinde olması gereken çerçeveyi anlatmaktadır. Destansı aşklarda özne-nesne ikileminin oluşması, aşığın maşuka aşkı ya da onun varlığında kendini eritmesi yüceltilerek bugüne getirilmektedir. Bu aşklarda aşkın öncüsü olan bir taraf vardır. Diğeri bu öncülüğü kabullenen ve aynı yönelimi (en iddialısında diyelim) benzer kuvvette gösterendir.

Züleyha'nın aşkında Yusuf nesnedir. Aşk Züleyha'nın aşkıdır. Aşık olan, aşkın acısını ve hazzını yaşayan Züleyha'dır. Yusuf'un bu aşk dünyasından haberi yoktur. O dünya ki, Yusuf'un kuyu hikayesini dahi anlama kavuşturan, onu tarihe yazdıran aşktır. O da Züleyha'dadır. Yusuf'un güzelliği vasıtadır. Yusuf, alt tabakadan gelip (ki köledir) sarayda da kadın sayesinde üst tabaka olma şansı kazanmış bir talihlidir. Ki Züleyha'nın yüreğinde aşkın kapılarını açmasına vesile olmuştur. Züleyha'daki iffet namus olgusunu yerle bir eden güç, bu vesilenin etkisiyledir, ama vasıtanın kendisi bu gücü oluşturmamaktadır.

Rezonans, birbirinin varlığında yok olup tek olanı yaratmaya yönelmemek, bunun karşısında direnmektir. Kendi özgür varoluşuyla bir yaşam yaratmaktır. İkinin birleşmesiyle bir teklik oluşturma değil, ikinin ruhsal artımından bir yeni varoluş, üçüncü bir hakikat yaratmaktır. Çoğalmak ve çoğaltmaktır. Birbirini hırpalayan bütünleşmelerden, birleşmelerden ya da tüketen bir oluşlardan uzak durmaktır. Birbirine çarpmamak, birbirinden kaçmamaktır. Birbirinin uzağına düşmeden, birbirinin varlığını en yakınında hissederek kendi varlığına yeni anlamlar katabilmektir.

Sistem içinde aşk yalanı adı altında geliştirilenlere baktığımızda sürdürülen kadın soykırımını daha net görebilmekteyiz. Aşk adı altında geliştirilen cinsellik bir öldürme biçimine dönüşmektedir. Güncel tecavüz vakalarına dönüşen bir cinsellik, kesinlikle kadını öldürmektedir. Bu tarz bir cinsellik hiçbir canlıda görülmediği gibi, ahlaki toplumda da görülmemektedir. Cinselliğin üreme güdüsünü çoktan aştığı bir çağdayız. Haz olgusunun devreye çoktan girdiği bu yaşam algısında mevcut yaşananların haz olgusunu da kesinlikle aştığı ortadadır. Total bir hazsızlık yaşanmaktadır. Yaşananların hazzı aşmaktan daha öte bir şiddet biçimine dönüştüğü inkar edilemez. Öyle olsaydı, cinsellik alanı erkek için bir iktidar alanı olarak adlandırılamazdı. Öyle olsaydı, en büyük saldırı biçimiyle ve en kapsamlı soykırım eylemiyle birlikte uygulanan yöntem cinsellik merkezli saldırılar olmazdı.

Cinsellik, birbirine en uzak ikilemleri bağrında toplayabilen bir alan, öyle bir olgu. En uzak olanların bir anda en yakın olabildiği. Aşkın tecavüze dönüşebildiği… Aşk ile tecavüzün aynı eylemde buluştuğu…

Aslında insanlığın düşürülüşünden beri, cinsellik bu ikilemlere sahne olmuş. Haz alınan bir alanın en büyük şiddet alanına dönüştürülmesi, tecavüzlerin bunun somut ifadesi olması, hatta soykırım uygulamalarındaki toplu tecavüz uygulamaları, bu alanın sadece doğallıktan çıktığının değil insanlık karşıtı bir alana dönüştürüldüğünün de göstergesidir. Bu da kadın ve erkek arasındaki eşitsizlikten, güç dengesizliğinden, yaşamın tüm alanlarında bir tarafın iradesel ağırlığından kaynaklanmaktadır. Böyle bir durumda aşktan da söz etmek mümkün değildir. Bu anlamda aşkın gerçekleşmesi, öncelikle kadın ve erkek arasındaki güç dengesinin sağlanmasına, iradesel bir eşitliğin kurulmasına, yaşamsal bir denge olayının oluşmasına ve nihayetinde hegemonik ilişkilerin aşılarak birbirine denk özgür ilişkilerin yaratılmasına bağlıdır.

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın çözümlediği bir diğer nokta da cinselliğe yaklaşımının tüm toplumsal gelişim eğrisini

belirlediği şeklindedir. Bu konuda Batı-Doğu karşılaştırması yapmakta ve Batı'nın hegemon güç olarak tüm dünyaya hükmetmeyi başarmasındaki faktörlerden birinin dinin cinselliğe yaklaşımı olduğunu vurgulamaktadır. Batı hegemonyasının yaratılmasına kaynak teşkil eden güç merkezi, hıristiyanlığın cinsel perhiz yaklaşımıyla yakından ilintili olurken, Doğu'nun gerilemesinin temel sebepleri de aynı doğrultuda cinsel doyumu (çok eşlilik, bir erkeğin dört kadınla evlenmesi, yaşlı erkeklerin küçük yaştaki kızlarla evlendirilmesi, harem kültürü vs) esas almasıyla ilintili olduğu gerçeği son savunmalarda çarpıcı bir şekilde ortaya konmaktadır. İslamiyetteki dörtnala cinsellik, Doğu insanını özünden uzaklaştırmış, tanınmaz hale getirmiştir.

Kapitalist modernite aşkın inkarı üzerine kurulu bir sistemdir

İslamiyetin etkisiyle birlikte Kürt toplumunda da çok eşlilik gelişmiş, yaşlı erkeklerinin gencecik kızlarla, hatta çocuk yaştaki kızlarla evlenmesine dinsel görenekler adına boyun eğilmiştir. Bunun bir öldürme biçimi olduğu herkes tarafından kabul edilmektedir. On üç, on dört yaşındaki bir kız çocuğunun yetmiş yaşındaki dedesi sayılacak biriyle evlendirilmesi şiddetin en acımasız ve kirli biçimi olmakta ve henüz çok yaşlardan itibaren kadınlara yaşatılmaktadır. Uzun zamana yayılmış bir öldürme biçimidir bu tarz evlilikler.

Böyle bir illüzyonu yaşayan Kürt erkeği, anlam yoksunluğunu çok çocuk sahibi(!) olarak kendini büyüteceği yanılgısıyla gidermeye çalışır. Kürt kadını da çok çocuk doğurarak erkekteki anlam yoksunluğunu gidermeyi ve bu yolla kendindeki eksikliği tamamlamayı hedefler. Ne yazık ki, her ikisi de yanılmaktadır. Bedensel çoğalma anlam çoğalmasını getirmez. Anlamı çoğaltmanın kendi bedeninden benzerleri çoğaltmakla pek alakası yoktur. Anlamı çoğaltmak özgürleşmekle mümkündür. Kendi kişisel yaşamında toplumsal anlam düzeyini yakalayamayan hiçbir ilişki özgür olamaz. Bununla birlikte toplumun özgürleşmesine kendi kişisel yaşamıyla katkıda bulunmayan hiçbir ilişki de kölelikten kurtulamaz.

"Karasevda, aşk dahil, hiçbir bağlılık duygusuyla kadına bağlanmamalıyız. Bunun tersi de geçerlidir. Aynı biçimde kadın da kendisini bağımlı ve sahipli olmaktan çıkarmalıdır. Devrimciliğin, militanlığın ilk şartı böyle olmalıdır. Bu deneyimden başarıyla geçenler, bir anlamda kişiliğinde özgürlüğü gerçekleştirenler, yeni toplumu ve demokratik ulusu kendi özgürleşmiş kişiliklerinden başlatarak inşa edebilirler. Aşk ancak toplumunun çöküş ve çözülüşünü durduramayanın kadın etrafında karşılıklı olarak kurduğu namustan ve bilimsel olarak daha doğru olan namussuzluktan vazgeçip, demokratik ulus inşasına militanca girişmesi halinde toplumsal anlamına kavuşarak, çok zor da olsa gerçekleşme potansiyeline ulaşabilir. Kapitalist modernite aşkın inkarı üzerine kurulu bir sistemdir.

Mevcut koşullarda (hegemonik sistemlerde) kavuşmanın aşkın ölümü olduğunu fark edebiliyordum. Dolayısıyla önemli olan bütün toplumsal sorunların çözümü için aşkla çalışabilmekti. Daha doğrusu, gerçek aşk ahlakı, toplumsal sorunlarla savaşma ve çözme yeteneğinde ve gücünde olmak demekti. Bu yeteneği ve gücü olmayanların, bu güçlerini ve yeteneklerini geliştiremeyenlerin aşkı ve aşk ahlakı olamazdı."

Bu belirlemelerde de vurgulanan gerçek, aşkın toplumsal özgürlükten bağımsız

"Bedensel çoğalma anlam çoğalmasını getirmez. Anlamı çoğaltmanın kendi bedeninden benzerleri çoğaltmakla pek alakası yoktur. Anlamı çoğaltmak özgürleşmekle mümkündür. Kendi kişisel yaşamında toplumsal anlam düzeyini yakalayamayan hiçbir ilişki özgür olamaz. Bununla birlikte toplumun özgürleşmesine kendi kişisel yaşamıyla katkıda bulunmayan hiçbir ilişki de kölelikten kurtulamaz"

olmadığı, aşkın inkar edildiği bir çağ ve sistem gerçeğinde özgür yaşamın, özgür eş yaşamın mümkün olmadığıdır. Aşkın gerçekleşmesinin imkansız olduğu bir sistem dünya içerisinde özgür eş yaşamlar kurmak mümkün değildir. Basit ve de basit olduğu kadar keskin bir doğru, özgür eş yaşamın kurulması için özgür eşlerin, özgür kadın ve erkeklerin yaratılması şartıdır. Bunun da şartları başta mülkiyet, zürriyet, iktidar, hegemonya kavramlarını anlamak, kendi kişiliğinde bu kavramların izdüşümlerini çözerek sistem etkilerini gidermektir. Fiziksel ve zihinsel tecavüzü sistematik hale getiren ve yaşamın her anında bu erkekçe sistemini uygulamaya yönelen hegemonya karşısında özgür yaşamın yolunu açmak, tüm ruhsal ve bedensel aktivitelerde her an zihniyetle, felsefeyle, bilgiyle donanarak mücadele etmekle mümkündür.

Bu gerçekleştiğinde yaşamlarımızda iyilikten, doğruluk ve güzellikten söz edebiliriz.

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın yaşama, özgürlüğe, estetiğe ve anlama aşkla bağlı olduğu onu tanıyan herkes tarafından bilinmektedir. Hatta 2007 yılındaki zehirlenme sürecinde uzmanların saç tellerinden yola çıkarak yaptıkları çözümleme de o saç tellerinin sahibinin yaşama aşkla bağlanarak direndiği ve güçlü bir yaşam aşığı olduğu, vücutta biriken zehir oranına rağmen hayatta kalmanın ancak böyle mümkün olduğu ve bunun da sıradan bir vaka olmadığı mahiyetindeki sözleri de bu gerçeği kanıtlamaktadır. Aşkın katledildiği bir sistem olan kapitalist sisteme yönelik çözümlemelerinin keskinliği ve asla sisteme teslim olmayışı da özgürlük aşkından kaynağını almaktadır.

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan kadını tanımada cinselliğe yaklaşımın nasıl özgürlük perspektifli olacağını şöyle ortaya koymaktadır:

"Kadın doğasını iyi tanımak gerekir. Kadın cinselliğini biyolojik olarak çekici bulup yaklaşmak, bu temelde kadınla ilişkilenmek aşkın baştan kaybı demektir. Biyolojik birleşmelere nasıl aşk diyemiyorsak, biyolojik temelli cinsel birleşmelere de aşk diyemeyiz. Buna canlıların normal üreme faaliyetleri diyebiliriz. Bu faaliyetler için insan olmaya bile gerek yoktur. Hayvan-insanlar zaten en rahat biçimde bu faaliyetleri yürütürler. Gerçek aşk isteyen, bu hayvan-insan üremeciliğini terk etmek durumundadır. Cinsel cazibe objesi olarak değerlendirmeyi aştığımız oranda, kadını değerli bir dost ve yoldaş kılabiliriz. En güç olan ilişki, cinsiyetçiliği aşmış kadın dostluğu ve yoldaşlığıdır. Kadınla özgür eş yaşam koşullarında yaşandığında bile, ilişkilerin temelinde toplumun ve demokratik ulusun inşası yatmalıdır."

Kolektif olarak yaşanan özgürlüklerin kişisel özgürlüklerin de garantisi olacağı da kadın özgürlüğü başta olmak üzere tüm özgürlükleri yakından ilgilendirmektedir. Kadında tanrıça güzelliğinin önemi yanında erkekte de yarı tanrılara özgü özgürlük gücünü temsil eden Prometheus gücünde erkek kişiliği, sosyalist yaşamın garantisidir. Ve bu kişilik de Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın belirttiği gibi, ancak üstün bir mücadele gücüyle ve özgürlük savaşçılığıyla mümkündür. Kolektif özgürlük ve güzellik, tanrıçalaşmayı anlatmaktadır. Toplumun özgür bir yaşam için gereksinim duyduğu tüm güzellikleri, anlam ve değer zenginliğini kendi kişiliğinde toplamak tanrıçalaşmaktır. Bu da özünde bir kişinin kendisinde kolektif değer, anlam ve güç toplaması demektir.

Kadın özgürlüğü konusuyla bağlantılı bir diğer konu da erkeğin özgürleşmesi konusudur. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan kendi kişiliğini özgür gerçekleştirmekle ve bu gerçekleşmenin tüm aşamalarını kendi toplumuyla paylaşmakla, bunun perspektifini fazlasıyla vermiş olmaktadır. Bu savunmada da erkeğin özgürleşmesi konusunda çarpıcı ve somut belirlemeler vardır. *"Tüm kölelik biçimlerinin kişiliğinde denendiği ve özümsetildiği kadın kimliğini çözümlemek, özgürlük ve eşitlik davasının yoldaşı ve yaşamdaşı yapmak, doğru, ahlaklı ve güzel erkek olmanın da temel koşuludur"* belirlemesi bu anlamda temel ahlak, doğruluk ve güzellik ilkesi olarak erkeklere yönelik olarak ortaya konmaktadır.

Erkekte kökleşen mülkiyet anlayışını özellikle başta kadın üzerinden gerçekleştirmesi, bununla bağlantılı olarak bu anlayışını zürriyetim dediği çocuklarına yöneltmesi, ailesini kendi mülkiyet sınırları olarak görmesi, kendisine de buna yönelik bir erkeklik konumu belirleyerek iktidar kurması, özgürleşmenin en büyük engelidir. Sahiplik zihniyeti ne sahip olanı ne de sahip olunanı özgürleştirebilir. Kadın nesneleştirilen olduğundan bu ilişkide en fazla zararı görmekte, fiziksel ve ruhsal açıdan yıpranmakta ve dolayısıyla gün geçtikçe özgürlükten de uzaklaşmaktadır. Bu anlamda Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın kadınlara perspektifi ve temel sloganı son savunmalarda şöyle dile gelmektedir:

"Kadın sadece ve sadece kendi kendisinin (Xwebûn) olmalıdır.

Hatta sahipsiz olduğunu, tek sahibinin kendi kendisi olduğunu bilmelidir."

Her şey zihniyette başlıyor

Kadının yaşamına ilişkin önemli belirlemelerin yer aldığı "Kürt Sorunu Ve Demokratik Ulus Çözümü" adını verdiği son çalışmasında Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan, sözcüklere büyük bir incelikle yaklaşıyor, kadın ve erkek kişiliklerini aşağılayan anlamlar taşıyan söz dizinlerini reddediyor. Aşağılayıcı bir sıfat olarak gördüğünden olsa gerek karı koca kelimesini kullanmıyor. Mülkiyeti, sahiplenmeyi, satışı, zürriyetin anlam kısırlaştırıcılığını çağrıştıran bu kavramların aşağılayıcılığını reddediyor. Bunlar yerine özgür eş yaşam olarak tanımlıyor kadın ve erkeğin özgür birlikteliğini. Bir yaşam alternatifi olarak ortaya konulan özgür eş yaşam, kadın ve erkeğin ayrı ayrı özgürlüklerini gerektirdiği gibi, özgür bir yaşam anlayışını, biraradalığın getireceği yükümlülükler karşısında özgür tutum belirlemeyi ve kökten bir özgürlük zihniyetini şart kılıyor. Evlilikleri reddetmenin yanında, evli-evsiz birlikteliklerin de özgürlük düzeyini sorguluyor, çözümlüyor, aşıyor, aştırıyor. Evlenme olgusunun salt bir imza olmadığını bunu reddetmek kadar bu eylemin kendisine yüklenen anlam(sızlıklar)ın sorgulanarak reddedilmesinin kendilik gerçeğini yaratmada, özgürleştirmedeki önemini anlatıyor. Evlenmenin baş bağlama adı altında başta kadında beyin ve yürek bağlama, kilitleme, çürütme eylemi olduğu bilinmekte. Bundan olmalı, düğünlerde gelinler ağlar, damatlar güler; kız tarafı ağlar, erkek tarafı güler. Bir tarafın mağlubiyeti ile diğer tarafın galibiyeti baştan bilinen, bile bile kabul edilen bir gerçeklik, bir mağduriyettir.

Özgür eş yaşam olarak kendi başına bir başlık altında ele alınan kadın konusuna toplumda nasıl yaklaşılacağı, nasıl ele alınacağı ve nasıl yaşanacağı doğrultusunda net ve özgürlükçü yanıtlar vermektedir. Kadın ve erkek olarak her iki cinsin özgürlüğünün karşılıklı olarak birbirlerini etkileme boyutu anlatılırken, bu özgürlük düzeyinin de toplumu özgürleştireceği gerçeği somut olarak ortaya konulmaktadır.

Bununla birlikte evlenmelerin erkeğin de beynini ve yüreğini özgür yaşama kapattığı, onu bir dar zindana hapsettiği, mikro iktidar yanılgısıyla erkekte sisteme katlanılırlık oranının artırıldığı ve hegemonik sistemin bu yolla kendisini var kıldığı ve süreklileştirdiği sır değildir. Bu çalışmada ise bu konu çarpıcı olarak vurgulanmakta ve köle kişilikler yerine özgür kişilikler olmanın yöntemleri ortaya konulmaktadır. Bu yöntemler genel kuramsal belirlemeler yanında fazlasıyla somut yaşam kuralları şeklinde de vurgulanarak her bireyin özgür olabileceği, her bireyin özgürlükten anlayarak özgür yaşamı kurabilecek gücü olduğu dile getirilmektedir. Kadın erkek ilişkilerine yönelik perspektif kadar yaşanacak sorunların çözümüne ilişkin yol ve yöntemler de ortaya koyuyor. Kadın katliamlarının derin acısı hissediliyor bu satırlarda. Bir zamanlar tanrıça olan kadının bugün fahişe statüsünde total bir kırıma uğratılması, tüm kadınların bir tecavüz nesnesi olarak görülmesi reddediliyor. Onu kendisi olmaktan uzaklaştıran, köleleştiren, ona şiddetin her türlüsünü uygulayan erkekle yaşamayı reddeden kadına yönelen erkek şiddetinin köleleştiriciliğini kesinlikle her iki cins için de kabul etmiyor. Bu belirlemelerin ulaştırılması gereken temel noktalardan biri, jineoloji araştırmalarının özgür eş yaşam konusundaki çalışmalarını derinleştirerek, kadın biliminin özgür kadın varoluşunun bir mecrası olarak bu alanda kendi bilgi disiplinini oluşturarak yaşamın tüm alanlarına yansıtmasıdır. Evrenin kendi çeşitliliğini kendi anlam bütünlüğünde buluşturması anlamına gelen eş yaşam tüm bilimlerin hizmet edeceği alan olmalıdır. Kadın erkek yaşamlarına ilişkin bu belirlemelerin tümü, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın dediği gibi bir bilgi disiplininde toplanmayı gerektirmekte, birlikte yaşamanın özgürleştiren bilgisine ulaşılmalıdır. Jineoloji bunun kuramsal öncülüğü olacaktır.

Toplum içerisinde yaşanan sorunlara baktığımızda tüm ilişkilerin pamuk ipliğinden daha gevşek bağların insafına kaldığını görmekteyiz. İnsansal ilişkileri çürüterek kendini var eden mevcut sistem içindeki tüm ilişkilerin yıkılması ya da yıkılma potansiyelini çok fazla barındırması, her iki cins arasındaki güç dengesizliğinden kaynaklanmaktadır. Aile ortamında öğrenilen ilişkiler, köken itibariyle bir tarafın korkunç ağırlığıyla öğrenilmektedir. İlişkilenme zihniyetinin ilk oluşumundan itibaren kız çocuklarının belleğine korkuyla, zayıflıkla, kedimsi bir kölelikle yerleştirilen kadınlık karşısında erkek çocuklarının zihniyeti güçlü kaplansı erkekle, aslanvari düşlerle erkeklik kimliğine hazırlanmaktadır. Çocukluktan itibaren oluşturulan bu dengesizlik tamamen kadının aleyhine gelişmektedir. Kadın tarafının yok denecek kadar tüketilmesi karşılığında erkeğe düşen tarafın aşırı ağırlaştırılması, dengesiz ilişkileri yaratmakta, bir süre sonra erkek de kendi ağırlığı altında ezilmektedir. Kadının anlık olarak tüketildiği ve her anın sistemi yeniden üretmeye bir zaman sunduğu ilişkilerin özgür olmasını beklemek yanılgıdır. Hegemonya zihniyetiyle inşa edilen ilişkiler hiçbir zaman özgürlük mecrasına girmezler. Gelecek zamanlarda kuracakları ilişkilerle geçmişte yaşananların aynı sonuçları tekrarlamamaları için tabii ki somut ve dönüştürücü tedbirler alınmalıdır. Çocuk yaştaki öğrenmelerin tüm ömre yayıldığı herkes tarafından bilinmektedir. Bundan dolayı çocuklar için her anın bir yaşam okulu mahiyetinde değerlendirilmesi gerekmektedir. Günümüz itibariyle kadının özgürleştirilmesi yanında kız çocuklarının tarihsel kadınlık tecrübeleri hakkında bilgilendirilmesi, kölelik tarihinin tekrarlanmaması yönünde çalışmaların yapılması ve özgür yaşamın öğretilmesi konuları da bilgilendirilmesi de jineolojinin çerçevesi dahilinde sistem gerçeğine göre kendini dayatmaktadır.

Ahlakı, politikası, özgür yaşamı ve komünalitesiyle kendi toplumu içinde kendisi olarak yaşamak Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın demokratik ulus projesiyle mümkün olmaktadır.

"Demokratik ulus öncelikle toplumsal kalmakta ısrarlıdır; kapitalist moderniteye karşı 'ya toplum ya hiç' şiarıyla dikilir. Modernite çarklarında çözdürülen toplumun kalıcılığında, tarihsel toplumsal bir gerçeklik olarak yaşanmasında ısrarlıdır."

Toplumsal sorunların ilki çözümlenmeden sonradan gelenler çözümlenemez. Kadın özgürlüğünün toplumsal özgürlükle bağlantısını yaşamın her alanında, her ayrıntısında görebiliyoruz. Kadın tanrıçalaştıkça, çevresinde tanrısal güzellikler yaratır ve erkeği de tanrılaşmaya çağırır. Ama sistem kadınları özel ya da genel evlerde fahişeleştirdikçe de, kadının çevresine yansıması da fahişeleştirme şeklinde olacaktır. Çünkü hakikat, kadından başlayarak suya düşen damlaların oluşturduğu dalgalar gibi topluma yayılmaktadır. Toplum olarak özgür yaşamanın tek şartı kadın özgürlüğü olması, hem kadının toplumsallığıyla, tüm toplumsal var oluşlarla kökenden ilişkisiyle bağlantılıdır hem de kadının ilk köleleştirilen kesim olmasından kaynaklıdır. Tüm çözümlemelerin varmaya çalıştığı gerçek özgür yaşamdır. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan özgür yaşamın şartını şöyle ortaya koyuyor:

"Özgür ve sosyalist toplum ancak tecavüz kültürüne karşı anbean felsefe, bilim, etik ve estetikle yüklenen kişiliklerce gerçekleştirilebilir. Bu temelde gerçekleştirilecek özgür eş yaşamların birey ve toplum için sürekli güzellik, doğruluk ve iyilik üreteceği açıktır.

Yaşamı heba etmemek için, öncelikle kadınla yaşamın doğru, ahlaklı ve estetik (güzelce olanı) biçimlerini gerçekleştirmek şarttır. Tüm kölelik biçimlerinin kişiliğinde denendiği ve özümsetildiği kadın kimliğini çözümlemek, özgürlük ve eşitlik davasının yoldaşı ve yaşamdaşı yapmak, doğru, ahlaklı ve güzel erkek olmanın da temel koşuludur. Bunun için sorumluluktan pay alan her erkek ve kadının, özellikle kadının güçlenmesi, özgürleşmesi ve tüm toplumsal alanlarda denk bir seviye kazanması için bilimsel, felsefi, etik ve estetik yaklaşım ve pratikleri sürekli geliştirmesi ve örgütlemesi, demokratik ulusun zihniyet ve kurumlarında yaşamsallaştırması gerekir."

Newroz özgür yaşam ve direniş günüdür

KCK Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

Tüm parti kadroları, ARGK savaşçıları ve tüm özgürlük mücadelesi sempatizanları Newroz bayramınız kutlu olsun!

Mücadelenin ateşi içinde doğan Newroz'u, günümüzde de adeta yeniden ateşle yoğurarak, özgür bir halkın yaşamını yaşayarak kutluyoruz.

Bugün Kürdistan'da insanın var oluşunun temel esasları, belki de insanlık tarihinde örneği görülemeyecek düzeyde katledilmiştir. İnsanlarımız sadece yaşam dışı bırakılmakla kalınmamış, ölümden daha beter bir yaşamın içine itilmiştirler.

Böyle bir gerçeğin parçası olmak, sadece baskı ve sömürüyle izah edilemez. Aynı zamanda yüzkarası ve son derece kahredici bir durumdur.

Yaşam adeta bir suç haline getirilmiş.

Yaşanılanların karşılığı verilmezse her gün ölümden daha da beter bir durumun halkımıza yaşatılacağı ortadadır. Yine bu karşılığın verilmesi de muazzam bir direnişi gerektirdiği gerçekliğimizin ayrılmaz bir parçası olan bu Newroz günlerinde yeni bir yaşam seçeneğine daha adım attık.

Biz bu partiyi düşmanın ana karargahında, uzun bir hazırlık sürecinden sonra bireysel anlamda, insan olarak, halk gerçekliğimizle olan bağlantıyı inkar etmeden, zorlukları da göz önüne getirerek kurma düşüncesine ulaştık. Acaba bir adım atabilir miyiz, acaba bir umut olabilir miyiz, diye kendimize çok sorduk. Böyle bir Newroz gününde, umutsuz mu umutsuz, iddiasız mı iddiasız, alacakaranlık bir dönemde, ağzımızdan bir-iki söz çıkararak, ülkemizin, halkımızın adını ve özgürlüğünü düşüncemize getirerek ve dilimizle de söyleyerek, sadece bir diriliş ve kurtuluş değil, bütünüyle mutlak bir yaşam hareketi olarak değerlendirilecek bu partinin ilk adımını attık.

Anlatılması zor bir 23 yıl geride bırakıldı

1996 baharında bu adımın atılışının 24. yılına giriyoruz. Kolay görünse de, hala anlatılması zor bir 23 yıl geride bırakıldı. Bunun öncesi de vardır.

Belki daha kahırlıdır.

Biz sadece bu hareket adına, resmen söylenmiş, yürütülmüş sözler ve işler adına korkunç, nefes nefese bir yaşamı başlattık. Tarih her zamankinden daha fazla bu süreci değerlendirebilir. Nasıl bir halk ve savaş tarihi olduğunu daha iyi açıklayabilir. Bu başlangıcın ne anlama geldiğini, birey olarak bizim başlangıcımızın derinliğini, niteliğini kelimelerle anlatabilmek oldukça zordur.

Yenildiğiniz için sancılar çekiyorsunuz.

Halk olarak da hala en ağır tehditler altında bulunuyorsunuz. Yeni yaşamın bir tarzı, bir söylemi ve mücadele ifadesi, günlük olarak kendini dile getirme ustalığı var. Bunlar kazanılmadan tehlike ve düşmanın lanetli tarihi üzerimizde sürüp gidecektir.

Her baharı halkımız için gerçek bir bahar haline getirmek için büyük çabalar harcadık. Özellikle öncü parti şahsında ve savaşan güçler temelinde yeni günler, yeni yaşamlar yakalayabilmek için bu baharlara yüklendikçe yüklendik. Her şeyimizi verdik. Bütün coşkumuzu, bütün direncimizi, bugünlerde daha anlamlı, daha yüceltilmiş olarak gösterdik. Hala da hızından hiçbir şey kaybetmeden coşkumuzla, iddiamızla büyük yürüyüşümüze devam ediyoruz. Karşıdaki düşmanın da ne kadar inatçı olduğunu sadece tarihte değil, günümüzde de görüyoruz. Bu kez de bayramımızı çaldı ve inanılmaz bir ikiyüzlülükle, daha düne kadar saldırdığı, bir halkın şahsında katliamlarla karşılayarak yok etmek istediği bir Newroz'u şimdi kendine mal ediyor ve halkımızı da kahrediyor. Utanmadan kendisine alabildiğine özgürlük ve kutlamayı; bize de alabildiğine yasaklama ve kahretmeyi layık görüyor. Bu düşmanın doğasından gelen bir özelliktir. Halkımızın mücadelesi sürdükçe böyle yapacağı açıktır.



Hissedemiyorsunuz her gün sarsılmıyorsunuz

Bu düşman bize herhangi bir bayram kutlatmaz. İnanıyoruz ki, halkımız da bunu daha iyi anlayacaktır. Hele biraz ulusal ve özgürlük temelinde bir bayram oldu mu, hiç mi hiç kutlatmaz. Bunu halkımız görüyor, kendi gerçeğini daha iyi tanıyor. Zaten düşmanın kutladığı bayramların da kendisine ait bayramlar olmadığını şimdi daha iyi anlıyor. Biz de oldum olası bu bayramlara ilgi göstermedik. Bizim için bunlar bayram değil, kara günlerdir. Bizim olması gereken bayramlar, savaşla, özgür düşünceyle, iradeyle kazanılacak bayramlardır.

Son yıllardaki Newroz bayramlarını bu anlamda geliştirirken, düşmanın da uyanışını, saldırılarını görüyoruz ve bu şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Bir halkın kendine yapabileceği en büyük kötülük, kendini yaşam dışı bırakan düşman gerçeğini benimsemesi, onunla düşüp-kalkması, kendini özdeşleştirmesi, hatta onun içinde erimesidir. Bu büyük bir çirkinlik ve utanç verici bir durumdur. İşte bizlerde bu utanca ve çirkinliğe kendi kişiliklerimizde son vermek zorundayız. Biz bu hareketin gerekçesini uzun yıllar düşünürken, hazırlarken hep çirkinlik ve utançtan kurtulmayı esas aldık.

Kendimize bu çirkinliği ve utancı nasıl sona erdireceğiz diye çokça sorduk. Açık söyleyelim, biz gözümüzü kaldırıp kimsenin yüzüne bakamıyorduk. Hala bunun izlerini derinliğine taşıyorum. Bir yandan yaşamın bizim de hakkımız olması gerektiğini düşünürken, bir yandan da bunun üzerindeki kara iz, düşmanın hükmü, iradesi ve onun utancı kahrediyordu. Bu ikilem halkımızın da kimliğine, kişiliğine kazınmıştır. Kürt halkı çok utanan bir halktır. Ama yaşamdan da bir türlü umudunu kesmiyor. Yılana sarılırcasına yaşama sarılıyor.

Yaşamak istiyor!

Hatta en inanılmaz yalanlara da inanarak yaşamak istiyor. Mantığı durmuş, iradesi kaybettirilmiş bir halk. Ama buna rağmen, garip bir yaşam tarzı var. Çok havada, temelleri olmayan, yenilgilerle dolu. Savaşı kendisi için olmayan, çirkin ve utanç verici bir yaşamı olan bir halk gerçekliği var.

Gel de bu yaşamı çöz, işin içinden çık!

Temel insani gerekçelerden vazgeçmeyeceğim diyen bir insan için bu, gerçek bir trajedidir. Utancı, kötülüğü öyle kolay kolay sökülüp atılamaz. Bu, zindandaki prangalardan daha çok prangalara vurulmuş bir yaşam mahkumudur. Hissedemiyorsanız, her gün sarsılmıyorsanız, şeref, onur çoktan yitirilmiş ve maskaralık benimsenmişse, o zaman sizler düşmanın silik bir gölgesisiniz demektir. Maalesef insanlarımız böyle. Bu insanların yüzüne baktıkça hiç umutlanamadım. Hep ezikliğin, utancın, yaşam dışılığın, çarpıklığın, özgür ve cesur olmayan yaşamların sahiplerini gördüm. Bunların sözü çok eğri-büğrü, iradesi, iddiası belli değil. Bunun sadece toplum gerçeğimize değil, parti saflarımıza yansıtılmasını da gördüm.

Gerçekleri abartarak söylemiyoruz. İşte düşman da "Böyle bir kimlik, kişilik yok. Varsa bir başkaldırı, savaş tarihinde görülmemiş her şey denenecek, uygulanacak ve sınırsızca ezilecektir" diyor.

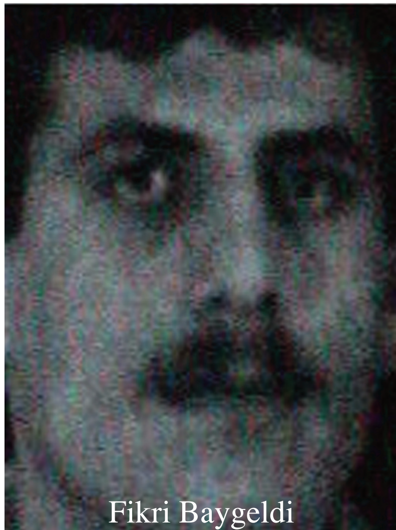
Bunlar gerçek!

Diğer yandan da güçlerimiz sözde "direniyoruz" diyorlar. Ben bu direnişi çok eleştirdim. Düşmana ve başarı ölçüsüne göre çok zayıf bir direniş sergiliyorsunuz. Ama buna rağmen, hiç olmamasından daha iyidir dedik. Hala bütün gücümüzle gerçek direnişi, direnişçiyi ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Bizler yaşam konusunda hata yapamayız. Bazı hatalar vardır, sıradandır, hiç önemli değildir. Ama bazı hatalar da vardır ki, bütün bir ulus ve öncü savaşçılar için öldürücüdür. Bunlar sizlere çok basit gelebilir. Ama yaşamın ve savaşın doğru tarzı yakalanmadıkça her şey boştur. Onun için bu yaşamları ve bu yaşam sahipleri olan sizleri ciddiye almıyorum. Normal bir insana ihtiyacınız var mı yok mu, bu benim için fazla bir anlam ifade etmiyor. Çünkü doğru yaşam ve savaş tarzı olmadıkça her şey boştur.

Yaşamı kazanmak zorundasınız.

Neden hata yapalım, neden bir reformist gibi gerçeklerle oynayalım? Bizdeki reformizm bu anlamıyla düşman için en kolay başarı yoludur. Düşmana bir savaşta en rahat başarıyı gösteren yoldur. Onun için direniş çok radikal, güçlü ve çok köklü olmak zorundadır.


Nilgün Yıldırım(Berivan)


Fikri Baygeldi


Bedriye Taş(Ronahi)


Rahşan Demirel


Zekiye Alkan

Bütün yaptıklarınız bu temelde gerçeklerle bağlantılıdır. Kendinize güveniyorsanız, gerçeklerin gücünü göreceksiniz. Gerçeklerin gücünü görmezseniz, ister düşman gerçeği gücü, ister bizim geliştirmek istediğimiz yaşam gerçeği gücü olsun, bunlar karşısında asla ezilmekten kurtulamazsınız. Büyük başarmak şurada kalsın, hiç de sandığınız gibi olmayan kötü bir sonuç gelip sizi götürür. Bundan dolayı büyük büyümeyi, büyük yaşam isteğini, en çok da amansız mücadele tarzını gerektirir. Bunu göstermek tek çaredir. Bütün yaptıklarımız bunu anlaşılır kılmaktır. Anlaşılmadan zaten yaşama geçemezsiniz.

Doğa kusursuz denilebilecek bir biçimde canlanıyor, yeşeriyor, çiçekleniyor.

Kendinize bir bakın; ne kadar çarpıksınız, ne kadar yaşamdan uzaklaştırılmışsınız, doğaya ters düşmüşsünüz. Bunu anlamadan kendimize saygıyı nerede bulacağız! Nasıl yaşayacağız! Hatta bu durumda ölüm bile başa beladır.

Ölmek bile kolay nasip olmaz.

Bütün bunlar bizim yeni gün, yeni yaşam sorunlarımızdır. Hiç küçümsemeye kalkışmayın. Sıradan düşüncelerle veya alışılageldik tarzlarınızla sonuç alacağınızı sanmayın. Çok alışılagelmiş, kopya edercesine katlanan günleri hiç tekrarlamaya gerek yok. Çünkü bu günlerin hiçbir kıymeti yoktur. Bunun, yaşama en kötü ve saygısız bir yaklaşım olacağı kesindir. Benim bütün yaptığım, yaşamı kolay elde bırakmamaktır. Ucuz yaşamamak kadar, doğru yaşama saygılı olmaktır, yaşamı büyük bir sorun haline getirmektir. Bunu biraz başardık.

Yaşam şimdi büyük bir sorun.

Görüyorsunuz bugün bile, halkımızı, milyonları ağır bir yaşam sorunuyla savaşır hale getirdik, yine büyük bir yaşam sorunuyla karşı karşıya getirdik. Bu, yaşama saygıdır.

Çok değerli yoldaşımız Mazlum Doğan, bugünün akşamı bir ölüm kararı verdi.

Bu kararın 15. yılına giriyoruz.

Bu, önemli ve tarihi bir karardır. Mazlum Doğan inançlı, yaşama karşı cesur olan, partimizin ideolojik, siyasi esaslarına oldukça bağlı, sonuna kadar kendini bu yola adamış bir yoldaşımızdı. Aslında bugün yaşam ve diriliş günüdür. Kış geçiyor, bahar geliyor. Neden bunu kendisi için bir ölüm günü haline getirdi?

Vicdansız mıydı, intihar mı etti!

Yaşama saygısız mıydı?

Asla!

En bilinçlisiydi.

Yaşama bağlı ve özgür bir yoldaşımızdı. PKK militanlığının en tutarlı örneği olarak, çok iddialı bir yaşam tutkusunun sahibiydi. Ama buna rağmen, ölüm kararını verdi. Biz bu kararı değerlendirmeye çalıştık. Ulaştığımız sonuç, yaşama tek saygı bu ölüm kararını vermektir, oldu.

Tarihi bir karardır.

Yaşama saygı gösterme kararıdır.

Newroz şehitleri ölümle yaşam arasında köprü oldular

Hiçbir ölüm bu kadar yerinde ve anlamlı olamaz. Tarihine biraz saygılı, soylu yaşama bir nebze olsun katkı sahibi mi olmak istiyorsun, işte bu noktada bu karar kaçınılmazdır. Bu karar verilmiştir ve uygulanmıştır. Bu karar ardından direniş zindanda başka bir boyut kazandı. Ardından Ferhat Kurtay'ların şanlı ölüm kararı geldi. Bu da bir bahar gününde verilmiş büyük bir karardı. Mazlum'ların Newroz ateşi, dörtlerin bedenlerinde çıra gibi tutuşturularak sürdürüldü. Zindanı aydınlatan tarihi bir karardı. Dayatılan müthiş zulmü, karanlığı boğmak eylemiydi. Mazlum yoldaşın kararı yaşam iddiası, yaşama saygıdan vazgeçmeme kararıyken, Dörtlerin eylemi ise, Mazlum yoldaşın kararını daha da pratikleştirmek, daha da kitleselleştirmek, daha da yaşamsal kılmaktı. Kararın amacı kadar, içeriği ve gerçekleşme biçimi de müthiştir. Mutlaka bütün yönleriyle anlamak, yaşam, halk ve militan gerekçemiz haline getirmek, ben "namusluyum, bağlıyım" diyenin temel görevidir.

Bu yakma eylemi bir ulus kararıdır.

Yaşama saygı, büyük direnme ve ulusal kurtuluş kararıdır. Alçaltılmış yaşama karşı, insanın büyüklüğünü göstermek için verilmiş büyük bir direniş kararıdır. Mutlaka bütün halkımıza, hatta bütün insanlığa taşırma gücünü gösterebilmeliyiz. Biz militanlara bu büyük vasiyet düşüyor. Biz kendi payımıza kısmen bu vasiyeti yerine getirmeye çalıştık.

Daha sonra büyük ölüm oruçları kararları da vardır. Onlar da bu büyük kararlar zincirinin birer parçalarıdır. Yine yaşama saygı, yaşamın insansal biçiminden vazgeçmeyen bunun PKK'yle başlatılış ifadesine sahip çıkma, partiden, yaşamdan vazgeçmeme kararıdır. Onlar da bedenini yakarak değil, kemiklerine kadar kendilerini kurutarak cevap oldular. Biri kendini asarak, dördü kendilerini yakarak, diğer dördü de kendilerini kurutarak cevap oldular. Bunlar gerçekten çok büyük bir dokuzu teşkil etmektedir. Ardı sıra yüzlercesi gelir. Ama bu dokuzu, bitirilmek istenen bir ordunun, bir partinin, hatta bir halkın şahsında ısrarın, vazgeçmemenin müthiş iradeleridir. "Bitirdik, üstünü öyle betonlaştırdık ki, artık bir daha asla dirilemezler" denildiği bir zeminde patlayan bahar çiçekleridirler. Bu yoldaşlarımızın patlayan bir çiçeklenme oldukları bugün çok daha açıktır. Biz de o günlerde bu karar sahiplerinin anısına bağlılığın bir gereği olarak, *"ölüm yolu düzlendi, büyük ölüm korkusu aşıldı, onlar ölümle yaşam arasında kurulan köprü oldular. Ölümden yaşama onlar üzerinden rahatça geçeceğiz. Gerektiğinde yaşamadan ölüme geçeceğiz"* dedik. Nitekim dalga dalga bu köprüden onlarca, yüzlerce ve binlerce kişi geçerek şehitler kervanına katıldı. Bugün de halkımız bu şehitler köprüsünden gözünü kırpmadan geçmeye hazır bir hale gelmişlerdir.

Artık bu fedai halkın şanlı komutanları olmak gerekiyor

Bir Almanya'ya, Amerika'ya bakın. Tırnaklarına kadar silahlanmışlardır. Dünyada emperyalist sömürü tarzlarını en güçlü yürüten güçlerdir. Ama en donanımsız bir halkın karşısında bile dehşete kapılıyorlar. "Gözü kara savaşçılar" diyebiliyorlar. İşte bizim buna karşı vereceğimiz karşılık fedai bir halk haline, hem yaşamla, hem savaşımımızla gelmektir. Bundan korkuyorlar. Yoksa onları engelleyecek elimizde bir teknik yok.

Sadece çıplak yüreklerimizle savaşıyoruz.

Ama iyi bir örgütlenme ve iyi bir çalışmanın sahibi olunursa güçlü bir halk savaşı karşısında fazla duramazlar. Saygılı olmaları gerekir. Her halk bireyinin, hatta sıradan bir sempatizanın, yürüyüşçünün bile bir intihar gerillası gibi saldırmasından sonra o savaşı kazanmamak, kendi kendisiyle alay etmektir. Özellikle de öncü gücün derin bir gaflet içinde olması demektir ki, bu da affedilmez bir durum olur. Halkı böyle cesaretlenmiş ölüme yürüyen, bütün militanları böyle fedaileşmiş, ölümü hiçe sayan bir yönetim gücü eğer doğru değerlendiremezse, tarih ondan en büyük hesabı soracaktır. Bizden, öncü, yönetim ve komuta güçlerinden soracaktır. Dolayısıyla artık PKK'de, halk yönetiminde komutanlık, bu fedai halkı zafer temelinde savaştırmaktır. Bunu çok iyi görüp, her birisi bir atom bombası haline gelebilecek bu fedaileri, bu içerikte, bu yiğitlikte savaştırmaktır. Başka türlü komutanlık, önderlik olmaz. Anlamak istemeyenler varsa, onların değil öncü saflarımızda, halkımız içinde bile yeri olmadığı bilinmelidir. Olsa olsa bir sahtekardan başka bir değerleri olmaz.

Halkı ve savaşçıları bu hale gelen bir hareketin komutanları nasıl olmaları gerektiğini bileceklerdir. Buna layık olamamak, hakkını verememek tarihimizde sıkça görülen arkadan hançerlemenin, oyunlara gelmenin ve kaybetmenin klasik bir tekrarı olur. Bu da ulus olarak bir daha dirilmemek olur. Bugünkü görevimiz bunu tarihimizden, bu kirli kişilik gerçeğimizden söküp atmaktır.

Son yılların çözümlemeleri bir yandan "Nasıl Yaşamalı"ya cevap ararken, diğer yandan da yaşamın nasıl yönetici gücü olunur sorusuna cevap vermektedir. Siz, önde gelen partili, ordulu militanlar olarak bunu çok iyi anlamak zorundasınız. Biz görevinizi böyle belirlerken ne kadar zorlu olduğunu açıkça ortaya koyarken (şimdiye kadar görüldüğü gibi), belki de kendinize yaptığınız en büyük kötülük olan doğru yönetememe, doğru komutanlık edememe, önderliğe cevap verememe gerçeğini en temel sorun yaptık ve nasıl aşılması gerektiğini de bütün gücümüzle gösterdik. Bütün çabalarımız bunun içindir.

Bizim sorunumuz halkımızla değildir. Halktan yana hiçbir sıkıntımız yok, istediğimiz kadar gereken gücü veriyor. Sıradan bir partiliden de, savaşçıdan da herhangi bir sıkıntımız, sorunumuz yoktur. Her türlü soruna cevap verecek kadar kendini hazır tutuyor. Ama komuta, yönetime gelince yakamızı bir türlü bırakmayan bir durum söz konusu. Art niyetlilikten bahsetmiyoruz, yeteneği kazanamayan, yaratmayı sağlayamayan, gerçek önderlerin oynayacağı role kendini hazırlayamayanlardan bahsediyoruz. Bunu böyle çok basit gerekçelerle boşa çıkarmak, hakkını vermemek lanetli tarihimizin, düşman yansımalarının en son ifadesi oluyor. Bugünleri bunu aşmak için olağanüstü değerlendirin.

Son birkaç Newroz'dur, kadınlı-erkekli, zindanda, dağda, yurt içinde yurt dışında yönetebilme gücü olmak, nitel ve nicelik olarak gereken kapasiteyi göstermek en önemli sorun olmaktadır. Artık bu da çözümlenmiştir ve de gerçekleşmeye doğru yüz tutuyor. Şansınızı gerçekleşme temelinde kullanmalısınız. İşte bu anlamda yaşama doğru, çok kapsamlı katılım kadar, onun her koşul altındaki mücadelecisi olmayı kesinleştirmelisiniz. Bu, daha güzel bir şans, gereklerinin sıkı sıkıya yerine getirilmesini emreden yeni kimlik ve yeni kişiliğiniz oluyor.

Israrla vurguluyorum:

Yalpalamayın, ikiyüzlülük yapmayın.

Samimi olmayan, anlamı kadar pratik gerçekleşmesi yeterli olmayan tutum ve davranışlarda bulunmayın. Önderlikte zorlama yoktur. Devrim büyük gönül, büyük tutku, büyük azim işidir. Bireyin kendisini kurtarmasıyla, bazı endişe ve zorluklarla da alakası yoktur.

Bu hareketin artık şanlı komutanları olmak gerekiyor.

Böyle keyfi yaşam tarzlarıyla ancak prangalanılabilir, zincire vurulabilir. Tarihin bütün ünlü komutanlarına bakın, onların basit teşvikleri, ucuz keyfi yaklaşımları yoktur. Onlar büyük ihtiraslı, büyük iradeli, durdurak bilmeyen, kazanmaktan başka bir şey düşünmeyen kişiliklerdir. Şimdi böyle insanlar olmaya çalışıyoruz.

Partimizin, ordumuzun önde gelen militan gücü, tarihte rol oynamanın böyle bir kişilikten geçtiğini artık kendisine yedirmelidir. Partiden, halktan beklentilerimiz emrimize ne kadar silah verdi! Başta silah olmak üzere diğer savaşım olanaklarını ne kadar emrimize verdi! Büyük savaşmak isteyenin istemleri olmalıdır. Yetki bunun için istenilmelidir. Komutanlık tamı tamına ancak böyle istenilebilir. Bunu çok bönce, çok geri, ya düşmandan ya da yenilmiş toplumsal yapımızdan

"İnsana güvenmek gerekiyor. Ben kendime bu temelde güvendim. Kendimi bir silah haline getirmenin imkanını buldum. En çaresizinden, en yaşamın kenarından geçemeyecek olanından, en korkaktan, en ürkekten kudretli bir savaşımın sahibi olmaya kadar çare buldum. Bu büyük bir çaredir. Bütün güçsüz insanlar için bir çaredir"


Mazlum Doğan


Sema Yüce(Serhildan)



etkilenerek istemek, kendi kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülüktür, gaflettir ve sonuçta kişiyi ergeç en ağır cezaya mahkum olmaya götürür. Bugünlerde bunu iyi anlamalısınız. Özellikle bu kapsamlı eğitime, yönetime, komutanlığa alınan bütün önde gelen yoldaşlar iliklerine kadar bunu hissetmeli, başaracak kadar anlayabilmeli ve yürütme iradesini göstermelidirler.

Artık dost-düşman da bizim bu noktaya geldiğimizi biliyor. Kendimizi böyle yürütmek zorunda olan bir hareketiz.

Ya bizi kötü yenecekler, ya da biz büyük kazanacağız.

Bunun orta yolu yoktur. Her şey bunu açıkça gösteriyor. Bu savaşı bu hale getirmeyi büyük bir şans olarak görmeniz gerektiğini söylüyorum. En geri yaratıklardan daha geri bir yaşamın sahibi olarak sürünmek en büyük cezadır. Biz sizleri bu cezadan kurtardık.

Doğru bir yaşam tarzının, umudunun sahibi olmak için, size kazandırdıklarımız hiçbir değerle ölçülemeyecek, karşılığı verilemeyecek, eğer verilecekse de bir şanlı zaferdir diyebileceğimiz kadar, değerlerin değeri bir olanaktır. Sizler değer istemeyi, değer olmayı böyle anlamak zorundasınız. Anlarsanız, belki bu şanlı yürüyüşte bir yeriniz olacaktır. Bunun dışında hiçbir gerekçeye sarılmayalım, olsa da tenezzül etmeyelim. Ucuz yaşamakmış, başkalarının emeği üzerine kurulmakmış, bazılarının başarısına dayanmakmış, daha rahat koşullarda yemek-içmekmiş, bunlar bir savaşçı için sadece ve sadece engeldir. Buna kendisini biraz veren, hele bir komutan ve yöneticiyse kaybetti demektir. Bu ülkede istediği gibi yaşayabilmenin imkanlarına en çok kavuşan kişi benim. Ama böyle yaşayamıyorum, yaşamı daha fazla, intikam duygularının büyüklüğü ile günlük olarak savaş taktikleri nasıl olabilir diye geçiriyorum. Diğerleri altın, şeker-şerbet de olsa beni fazla bağlamıyor. Beni savaşa, örgüte, yığınlara çektiği kadar değer veriyorum, ilgi gösteriyorum.

Özgür yaşama Newrozlarda selama duracağız

Bir önderlik tarzı var ki, artık bu anlaşılmalıdır. Çünkü kanıtlanmıştır, başarılmıştır ve açıklığa kavuşturulmuştur. Bunu kendimiz için büyük bir güç kaynağı, destek olarak görmeli ve kendi gücünüzle birleştirmelisiniz. Taklit ederek değil, özgür ve yaratıcı bir biçimde, hakkını vererek ve "bir katkı da benden" diyerek, başarmalısınız. Eğer ille bir mutluluk aranacaksa, o da böyle bir yaşam tarzına ve bunun savaşla gerçekleştirilmesine dayanıyor. Başka bir umut, mutluluk kaynağı yoktur, olamaz. Halkımız bütün umutlarında hayal kırıklığına uğramıştır, bütün mutlulukları arkasında kahredici gelişmelerle karşılaşmıştır. O halde doğru umudun, doğru mutluluğun doğru kaynağını yakalamayı bir şans olarak değerlendirmeli ve bu süreklileştirmeli. Bunu da, tam zaferle herkesle paylaşmayı, coşkunun bitmeyecek kaynağı kadar, iradenin de en keskinleştirici ölçüsü olarak değerlendirmelisiniz.

İnsana güvenmek gerekiyor. Ben kendime bu temelde güvendim. Kendimi bir silah haline getirmenin imkanını buldum. En çaresizinden, en yaşamın kenarından geçemeyecek olanından, en korkaktan, en ürkekten kudretli bir savaşımın sahibi olmaya kadar çare buldum. Bu büyük bir çaredir. Bütün güçsüz insanlar için bir çaredir. Yine cemaatler, kültürler, halklar için bir çaredir. Kendimi böyle kılmakla insanlık için en iyisini yaptım. Size sunulabilecek ciddi bir yardımdan bahsedeceksek, işte bu çare olma gücünü göstermenizdir. Başka hiçbir şey sizin için ne çare olabilir, ne destek olabilir. Bunun başka bir anlamı da hep hayal kırıklığı, hep başarısızlık, çaresizlik içinde boğulup gitmektir. Bunu bir insanlık kaderi olarak görmediğimiz gibi, sizin ve halkımız için de bir kader olarak görmüyoruz.

Çareyiz!

Bugünler ve kendim için söyleyebileceğimiz en önemli değerlendirme budur. Bir insan eğer isterse en zor koşullarda yalnız kendisi için değil, takipçileri, halkı, insanlık için iyi bir umut olabilir. Hatta büyük bir gerçekleştirme aracı da olabilir. İşte yeni gün, yeni yaşam, yenibahar olan bu Newroz günlerini, gerçek anlamına kavuşturmuş olarak, bir daha da elimizden kolay sökülüp alınamayacak bir mücadele ve savaş gerçeğiyle karşılıyoruz. Bu en zor kazanılan, ama "dürüstüm, tutarlıyım, gereklerine bağlı kalacağım" diyenin, bir o kadar zorlukla, ne pahasına olursa olsun sürdürmesi ve tam zafere kavuşturması gereken bir gün, bir yeni yaşam gerçeğidir. İçinde istediğimiz kadar özgürlük, maddi-manevi zenginlik vardır. Yeter ki, bugünün, bu yaşamın ve emrettiği savaşın gereklerini sonuna kadar azimle, ustalıkla, ölçüp-biçerek yerine getirin. Savaşta önderlik rolünü oynayarak gereklerini yerine getirirseniz bu yaşam büyük kazanılmıştır. Siz yaşamı büyük değerlendirmiş ve kendinize mal etmişsinizdir.

Halkımız bu temelde yaşamaya karar vermiştir. Parti öncülüğümüz bu temelde kabul görmüştür. Hiçbir gerekçeyle halkımız da, partimiz de artık bu yaşamdan vazgeçmeyecektir. Bu büyük özgürlük tutkuları bir daha içimizde eksik olmayacaktır. Her zaman özgür, tutkulu yaşama böyle günlerde selama duracağız. Bunu da savaşla, kahramanca şahadetlerle karşılık vererek değerlendireceğiz. Bu, mutlak başarıdır. Bu toprakların, bu insanlık beşiğinin, insanlık kadar eski olduğunu biliyoruz. Bunun için yeni dönemin kararmış insan ufkunda tek umudu olarak bu savaşta görüyoruz. Daha şimdiden Kürdistan dağlarının eteklerindeki yaşam sevinci, "en benim, en zenginim" diyen emperyalistlerin yaşam sevincinden bin kat daha güçlüdür. Yaşam çağrılarıyla doludur. Orada bitmiş tükenmiş bir insanlık durumu varken, bizde her bakımdan dirilişe, yeni yaşama göz açan bir insanlık vardır. Orada insanlar enkaz haline gelirken, monotonlaşıp robotlaşırken burada insanlar bütün güzelliklerle yaşama göz açıyorlar. Duygularıyla, özgürlük tutkularıyla, bilinçleriyle "nasıl yaşamalı, nasıl savaşmalı" gerçeğinden hareketle kendilerini, yaşamı örgütleyenler ve savaşımını verenler olarak toplumsallaştırıyorlar, Kürdistanlaştırıyorlar, yeni insan haline getiriyorlar.

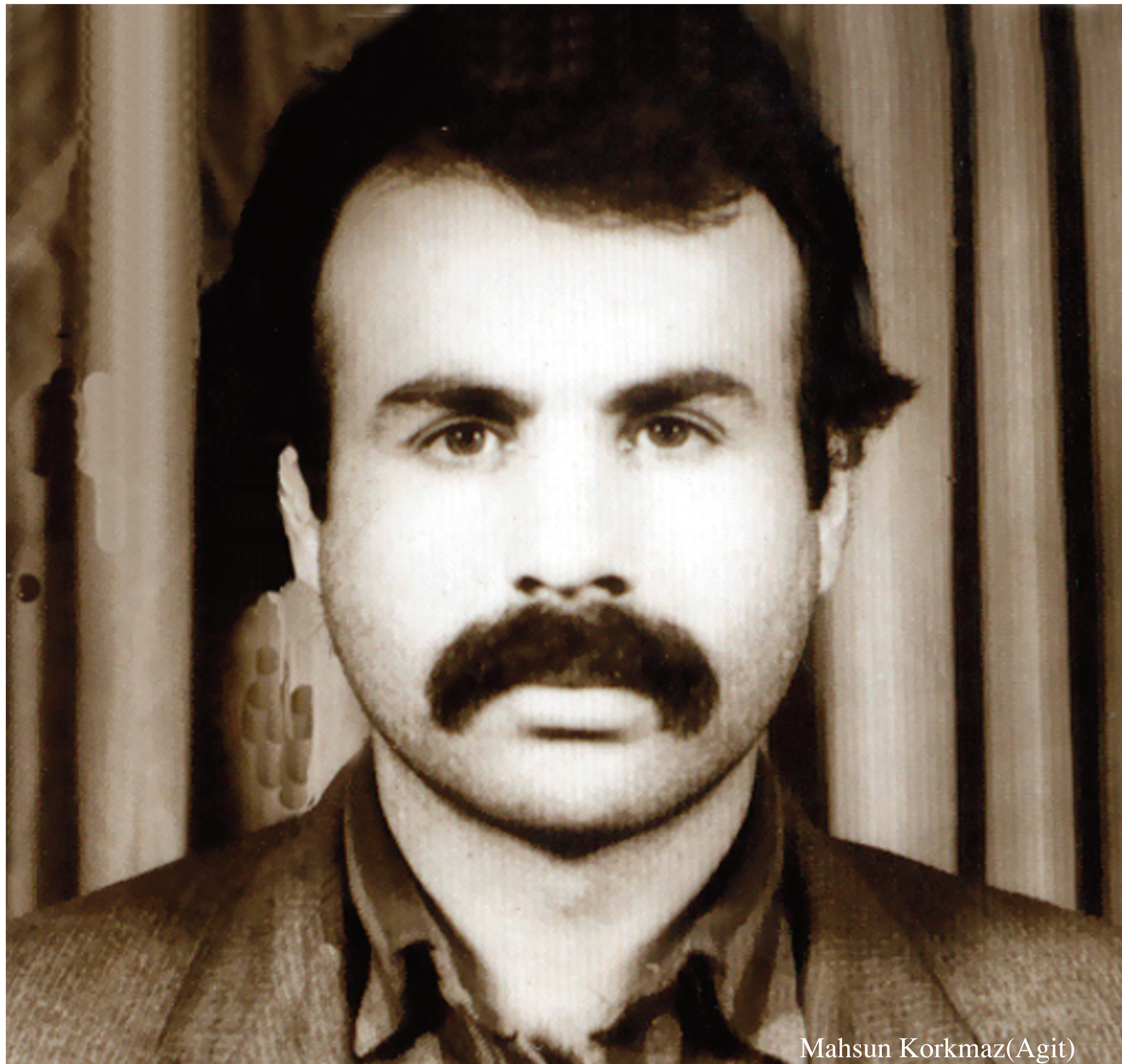
Bugünleri en başta kahraman şehitlerimize borçlu olduğumuzu söylemeliyiz. Bizde yaşam kadın adıyla da özdeşleştirilmiştir. Ve bu Newroz günlerinde dört tane Kürdistanlı kızın kendisini yakması da vardır. Zekiye'ler, Rahşan'lar, Ronahi'ler, Berivan'lar jin'i jiyan haline getirmenin de en büyük adıdırlar. Kadın her zamankinden daha fazla yaşamın güçlü bir tarafı olarak bu savaşta yönünü buluyor. Ve kahraman kadın şehitlerimizi, bu büyük Newroz şehitlerini, yaşamın bu güçlü kararlarını selamlamadan yaşamı anlamak, hakkını vermek mümkün değildir.

İşte bu kadar yaşam gerçeğine ulaşmış, kararını vermiş her türlü savaşımını göze alan bir halk olarak, sadece kendimiz için değil, bütün insanlık için iddialıyız. Yine bu temelde öncülüğe soyunmuş bu parti de, yalnız dar bir ulusal kurtuluşun partisi değil, bütün Ortadoğu halklarının da önemli umut kaynağı haline gelen bir parti olarak her zamankinden daha fazla rolünü oynayacaktır. Halkımız her zamankinden daha fazla ve bir daha da bu lanetli tarihe düşmeyecek ve o tarihi kat be kat ödettirecek kadar bir özgür yaşam tarihinin içine girecektir. Bu, en kapsamlı zafere kadar, bütün insanlığa mal oluncaya kadar sürüp gidecektir.

Bu temelde tekrar bu oldukça anlamlı, başarılı, kazanılmış ve kesinleşmiş Newroz günleri temelinde siz bütün partilileri, ARGK savaşçılarını selamlıyor üstün başarıların sahibi haline gelinceye kadar sözünüzün amansız takipçileri olmanızı diliyor, sevgilerimi sunuyorum.

21 Mart 1996

"Bir önderlik tarzı var ki, artık bu anlaşılmalıdır. Çünkü kanıtlanmıştır, başarılmıştır. Bunu kendimiz için büyük bir güç kaynağı, destek olarak görmeli ve kendi gücünüzle birleştirmelisiniz. Taklit ederek değil, özgür ve yaratıcı bir biçimde, hakkını vererek ve "bir katkı da benden" diyerek, başarmalısınız"


Mahsun Korkmaz(Agit)

Kürt Ulusal Kongresi'ne yaklaşımımımız ve önerilerimiz

KCK Yürütme Konseyi

Kürt Ulusal Birlik Kongresi'nin toplanması, mutlaka başarılması gereken tarihi bir görev olarak halkımızın gündemine girmiştir. Hareket olarak, Ulusal Birlik Kongresi'ne ve Kongre'nin gündemine ilişkin görüş ve önerilerimizi halkımız ve kamuoyuyla paylaşmayı gerekli görmüş bulunuyoruz.

Ortadoğu'da halkların demokratik direnişi gelişirken statükocu rejimler ciddi bir bunalım ve alt üst oluş sürecini yaşamaktadır. Küresel güçlerin müdahaleleriyle Ortadoğu üzerinde yeniden bir paylaşım savaşı verilmektedir. Yeniden yapılanmanın demokratik yönde gelişebilmesi için halkların demokrasi mücadelesi ve iradesi belirleyici bir role sahiptir. Bu dönemi ulus devlet rejimlerinin tıkanması, yol açtığı sorunların derinleşmesi, politikalarının çözümsüzlüğü kadar demokrasinin gelişim şansı bulduğu ve toplumsal demokrasinin inşa süreci olarak da okumak mümkündür. Bir taraftan ulus devlete dayalı milliyetçi faşist politikalar devredeyken diğer yandan da halkların direnişiyle ciddi bir çözülmeye zorlanmaktadır. Halkların baharı olarak değerlendirilen süreç, ulusların ve tüm toplumsal kesimlerin, etnik ve dini azınlıkların, kadınların hak ve özgürlükler sorununun daha görünür olduğu ve demokratik çözümü dayattığı bir süreçtir. Halkların özgürlük ve demokrasi mücadelesi ile demokratik değişime direnen rejimler ve kapitalist modernite arasındaki mücadele, dünyayı etkileyebilecek önemde yeni gelişmelere yol açmaktadır. Bölgemiz Ortadoğu'da da önemli gelişmelerin yaşandığı tarihin bu önemli aşamasında, engin tarihine ve zengin kültürüne uygun demokratik bir sistemin inşa zamanı gelmiştir.

Kuşkusuz bu gelişmeler, bu coğrafyanın en kadim halkı olan Kürtleri de doğrudan etkilemekte ve değişimde ciddi rol sahibi kılmaktadır. Açık ki, Kürtlerin artık eskisi gibi yönetilemeyeceği bir döneme girilmiştir. Kürtlerin, kendi içindeki ve komşu halklar ile devletlerle ilişkileri, ilk defa bölge stratejilerini derinden etkileyen ve ilgilendiren bir düzey kazanmıştır. Bu bağlamda Kürt-Arap, Kürt-Fars, Kürt-Türk ilişkileri üzerinde en çok kafa yorulup, yoğunlaşılması, halkların çıkarına dayalı strateji ve politikaların oluşturulması gereken bir dönemin içinde bulunmaktayız. Denilebilir ki, Kürdistan, 21. yüzyılda bir bakıma halkların demokratik devriminin odağı durumuna gelmiştir. Bu nedenle Kürtler arası birlik ve Kürt sorununda izlenecek yöntem ve çözüm seçeneği, Ortadoğu halklarının ve sistemin demokratik geleceğini de tayin etme özelliğine sahiptir. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın Kürt sorununun çözümü konusunda 15 Ağustos 2009'da hazırladığı, Kürt halkına ve kamuoyuna sunduğu "Yol Haritası", köklü bir biçimde demokratik barışçıl çözümün yolunu gösteren değerli bir projedir. Kürdistan halkının, tüm siyasi-toplumsal güçlerinin, örgüt ve kurumlarının, ilgili her şahsiyetin ve kesimin böylesine tarihi gelişmelerin yaşandığı bu süreci doğru analiz etmesi, Yol Haritası'nı titizlikle incelemesi ve Kongre'nin Kürdistan halkı adına ortak bir politika ve çözüm projesinde birleşmesi hayati derecede önemli olmaktadır.

Kürt halkı 21. yüzyılda artık statüsüz kalmamalı

Kürtler, tarih içinde hep direnmiştir ancak bu direniş imha ve soykırım tehdidini tümden ortadan kaldıramamış, özgürlük sorunu günümüze kadar çözülememiştir. Kürdistan halkı özgürlüğünü sağlamak bir yana, sadece varlığını korumak için bile geliştirdiği direniş karşılığında, insanlığın belki de hiç tanık olmadığı düzeyde varlığının, adının, dilinin bile yok sayıldığı inanılmaz bir biçimde soykırım uygulamalarına maruz kalmıştır. Sömürgeci güçlerin Kürtler üzerinde uyguladığı kültürel ve fiziki soykırımlar açık veya örtülü biçimleriyle halen devam etmektedir. Varlığı kabul edilir görünürken bile, varlığına kasteden soykırımın çeşitli yöntemleri uygulanmaktadır. Kürtlük bu açıdan benzeri olmayan bir trajedi demektir. Sadece PKK somutunda yaşanan son otuz yıllık mücadeleye bile bakıldığında, bunun Kürt varlığını kabul ettirmeye dönük verilen amansızca bir mücadele olduğu görülecektir. Halk olarak tüm tarihimizin toplamında ortaya çıkan şudur; Kürdistan halkı, anavatanı Kürdistan'da varlığını ancak büyük bedel ve acılar pahasına sürdürebilmiştir.

Kürtler, sadece açık ve çıplak zor yoluyla değil, aynı zamanda sürekli büyük bir aldatma ve yönlendirme politikasıyla da karşı karşıya kalmıştır. Kürdistan üzerinde emelleri olan egemen güçlerin en büyük amacı tarihin hangi aşamasında ve ne zaman olursa olsun, bir Kürt birliğini mutlaka engellemek olmuştur. Tarihte olduğu gibi yakın dönemde de belki de dünyada en çok diplomatik oyunlara kurban edilen halk yine Kürtler olmuştur. Son iki yüzyıllık süreçte Kürtlere biçilen rol, kurbanlık rolü olmuştur. Bunda şüphesiz, işbirlikçilik kadar, Kürt direnişlerinin çağa denk düşen bir örgütlü mücadeleye ve öncülüğe sahip olamamalarının ve Kürtler arasındaki ulusal birliğin örgütlenememesinin payı vardır.

Kürt halkı, tarihte kendisine yaşatılan soykırıma ve parçalanmışlığa rağmen ulus olma özelliklerini korumuştur. Katliam ve asimilasyonla varlığı ortadan kaldırılamamıştır. Günümüzde ise artık dört parça Kürdistan ve yurtdışında yaşayan Kürt halkında politik bilinçlenme, ulusal değerlerine bağlılık ve tüm parçalarda sorunu çözebilecek örgütlü bir irade, bilinç, kararlılık ve mücadele düzeyi ortaya çıkmıştır. Kürt halkının bir ulus olarak 21. yüzyılda da statüsüz kalmaması, toplumsal talepleriyle ve ulusal çıkarlarıyla hiçbir biçimde bağdaşmayacak zoraki dayatmaların pratikleşmemesi, halk olmaktan kaynaklı en doğal haklarını yaşayabilmesi için ulusal iradesini ortaya koymasının zamanı gelmiştir.



"Ulusal birlik, demokrasi ve özgürlük için koşulların son derece elverişli olduğu bu süreç, şayet tarihsel perspektifle ele alınıp ortak çözüm politikaları oluşturulmaz ve etkili bir biçimde uygulanmaz ise, Kürtler büyük risk ve tehlikelerle karşı karşıya kalacaktır. Oysa Kürtlerin bir yüzyılı daha kaybetmeye tahammülü yoktur; tarih tekerrür etmemelidir"

Ulusal birlik, demokrasi ve özgürlük için koşulların son derece elverişli olduğu bu süreç, şayet tarihsel perspektifle ele alınıp ortak çözüm politikaları oluşturulmaz ve etkili bir biçimde uygulanmaz ise, Kürtler büyük risk ve tehlikelerle karşı karşıya kalacaktır. Oysa Kürtlerin bir yüzyılı daha kaybetmeye tahammülü yoktur; tarih tekerrür etmemelidir. Bunun için bölge halklarıyla eşitlik, özgürlük ve kardeşlik ilişkileri içinde ulusal haklarının tam bir güvenceye kavuşmasının zorunluluğu vardır. Ayrıca Kürdistan'da yerleşik bulunan başta Asuri-Süryani, Ermeni, Arap ve Türkmen gibi halklarla "Demokratik Ulus" anlayışı çerçevesi içerisinde ortak yaşama koşullarının somutlaştırılması gerekmektedir. Bunun da yolu tüm Kürdistani parti ve örgütler ile yurtsever aydın çevreler ve inanç toplulukları temsilcilerinin katılacağı bir 'Ulusal Kongre'nin acilen toplanmasından geçmektedir. Böyle bir kongre, Kürtlerin gelinen noktada hangi statüyle, nasıl yaşayacaklarına ve bölgenin geleceği konusunda nasıl bir rol oynayacaklarına dair kararlaşmaları açısından da yaşamsal bir önem taşımaktadır.

Ulusal Kongre'nin toplanması ertelenemez bir görevdir

Kürdistan ve yurtdışındaki halkımızın, ulusal birliği büyük bir özlemle arzuladığı, siyasi şartların ve gelişmelerin de bunu tüm Kürdistani güçlere dayattığı bir gerçektir. PKK ve KCK hareketi olarak, Kürt halkı için oldukça heyecan uyandıran, tarihi bir adım olan Ulusal Kongre'nin toplanması için üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirmeyi, Kürdistan halkına ve tüm Kürdistan şehitlerine karşı ertelenemez bir görev ve tarihi bir borç olarak görmekteyiz. Demokratik ulusal birliği savunmayı varlık gerekçemizin vazgeçilmez ilkesi olarak görüp, mücadeleye başladığımız ilk günden günümüze kadar bunda ısrarlı olduk. Hareket olarak, tarihi önemdeki bu adımın başarıyla atılması için, sorumluluklarımızı yerine getirmekten onur ve kıvanç duyarız. Kürdistan halkının özgürlüğü için mücadele eden herkesin aynı duyguları ve sorumluluğu taşıdığına ve paylaştığına yürekten inanıyoruz.

– Bunun için Kongre'nin toplanmasından sorumlu, yetkili bir Hazırlık Komitesi'nin yeterli bileşim ve temsil gücüne sahip bir nitelikte oluşturulması önemlidir. Bu komitenin Kürdistan'ın tüm parçalarındaki örgüt ve partileri temsil etme yeterliliğine sahip olması kadar, Kürt kamuoyunun genel kabulünü ve takdirini kazanmış şahsiyetlerin de içinde yer alacağı bir bileşime sahip olması doğru olacaktır. Ulusal Birlik Kongresi'ne tüm partiler, inanç ve kanaat önderleri, kadın ve gençlik temsilcileri ile yurtsever ve aydınların katılması gerekmektedir. Kongreye katılmanın öncelikli şartı olarak Kürt halkının mücadelesiyle kazandığı tüm değerlere saygılı yaklaşmanın gerekli bir tutum olduğuna inanmaktayız.

– Kürt ulusal birliğinin inşası, Ulusal Kongre'nin sürekliliği ve komşu halklarla barış ve kardeşlik içinde ilişkilerin geliştirilmesi ve yaşatılması için temel bazı ilkelerin yaşamsal önemde olduğuna inanmaktayız. Kongre'nin gerçek anlamda tutarlı bir ulusal kurum haline gelmesi için dayandığı ilkelerin somutlaştırılması ve bu ilkeler üzerinden tartışma ile ortaklaşmanın sağlanması büyük önem taşımaktadır. Bu anlamda Kongre'nin esas alması gereken ilkeleri şimdiden Kürdistan kamuoyuna sunmayı gerekli görüyor ve bunu Kongre gündemine de taşırmayı önemli buluyoruz.

Öngördüğümüz taslağın çerçevesi şöyledir;

1- Savaş ve Barış ilkesi: Hangi durumda Kürdistan halkının varlığı ve ulusal hakları güvence altında olur, hangi durumda tehdit altında olur ve meşru savunma hakkı doğar, yine hangi koşullarda barış içinde yaşar, bütün bu hususların tespitinin "Savaş ve Barış İlkesi" kapsamında belirlenmesi gerekmektedir. Ulusal varlığına, temel haklarına, özgürlüğüne, birliğine, değer yargılarına, kazanımlarına karşı yöneltilen kültürel ve fiziki soykırım saldırıların, siyasi askeri olarak zor ve şiddetin devrede tutulması karşısında tutumun ne olacağı konusunda netliğin geliştirilmesi önemli bir husustur. Tüm bu demokratik, eşitlik ve özgürlük istemlerini şiddet yöntemiyle bastırmanın

devlet politikası haline geldiği ve demokratik çözüm ile barış çağrılarına olumlu cevap verilmediği, başka hiçbir yolun kalmadığı durumlarda zorunlu olarak meşru savunma savaşına başvurulur. Uluslararası sözleşmelere bağlı kalınarak tutum geliştirilmesi, bu ilkenin esas boyutu olmalıdır.

Zorunlu meşru savunma dışında savaşın hiçbir türü mubah görülemez. Egemenlerin yürüttüğü savaşın özünde zorbalık ve gasp vardır. Kürt halkı sorunların her alanda barışçıl yöntemlerle çözülmesini istemektedir. Ancak halk olarak varlığını, özgürlüğünü ve onurunu korumanın başka bir yolu kalmadığında meşru savunma hakkını kullanır. Meşru savunma savaşı üzerinde durularak bunun teori, strateji ve taktikleri diğer tüm savaş türlerinden ayırt edilerek uygulanması, kirli savaşlardan farkının ortaya konulması önemlidir.

Ulusal hakların tanınması ve güvence altına alınması halinde meşru savunma direnişine gerek kalmaz, barış gerçekleşir. En temel asgari demokratik haklar ve özgürlükler sorunu dışındaki diğer sorunlar için demokratik siyasi mücadele esas alınır.



"Egemen ulus devlet politikalarından biri asimilasyon ve kültürel soykırımdır. Kürt halkının dilini, kültürünü asimile ederek, gelişimini engelleyerek, baskılayarak halk olma özelliklerini zayıflatmayı, kültürel parçalanmayı, yabancılaştırmayı amaçlamak kültürel soykırımı gerçekleştirmektir. Bu tanımlamayı net bir şekilde yapmak önemlidir, zira kültürel soykırım genellikle örtülü olarak yürütülmektedir."

Kürtler kendi kaderini tayin hakkına sahiptir

2- Birlik İlkesi: Kürtler arası ilişkilerin, birliğin nasıl sağlanması gerektiğini ilkesel düzeyde ortaya koymak gerekir. Türkiye, İran, Suriye ve Irak'taki Kürtlerin kendi aralarında kuracağı birlik, söz konusu devletlerin varlığına ve siyasi sınırlara karşı değildir. Her parçadaki Kürtlerin kendi sosyal, siyasal, ekonomik, kültürel, diplomatik, öz savunma örgütlenmesinin olması ve bu örgütlenmelerin diğer parçalardaki Kürtlerle siyasi sınırları sorun yapmadan ilişkilenmesi, Demokratik Konfederalizmini kurması anlamına gelmektedir. Kürtlerin kendi kaderini tayin etme hakkının karşılığı, milliyetçi temelde devlet kurmak değil, demokratik ulusa, ortak vatana dayalı olarak her parçada kendi özgür ve demokratik yaşamını kurmasıdır. Her parçadaki Kürtler, söz konusu devletlerle Kürt sorununun demokratik çözümünü sağlar. Bu çerçevede çözüm formülü: Demokratik Türkiye-Özerk Kürdistan, Demokratik İran-Özerk Kürdistan, Demokratik Suriye-Özerk Kürdistan, Demokratik Irak-Özerk (ya da Federal) Kürdistan'dır. Dolayısıyla Kürt sorununun demokratik çözümü Demokratik Ortadoğu'ya ve kalıcı barışa giden yolun açılmasıdır. Söz konusu devletler de bölünme kompleksinden kurtulup Kürtler arası birliği ve Kürt sorununun "Demokratik Özerklik" statüsü temelinde çözümünü doğal ve demokratik olmanın gereği görüp anayasal güvence sağlarlarsa Kürtler de ayrılmayı gerekli görmez; böyle bir gündem de söz konusu olmaz.

3- Demokratik İlke: Demokratik ilkenin uygulanması, Kürtlerin Türkiye, İran ve Suriye'de kolektif ve bireysel haklarının ve örgütlenmelerinin önündeki anayasal, yasal bütün engellerin kaldırılıp devletler açısından demokratik dönüşümün hayata geçirilmesi ve Demokratik Özerklik statüsünün gereklerinin yerine getirilmesidir. Bu ülkeler demokratikleşir ve Kürtlerin temel ulusal demokratik hakları tanınırsa Kürtler de bu ülkelerin anayasa ve yasalarına uygun hareket ederler. Bunun gereği olarak da Kürtlerin demokratik örgütlenmeleri önünde engel çıkarılmaz ve Kürtlerin seçimle ortaya çıkardıkları demokratik siyasi iradeleri tanınır. Bu çerçevede öz yönetimlerine kavuşmuş olurlar. Aynı zamanda Kürdistan'daki farklı tüm etnik, mezhepsel ve dini topluluklarla demokratik, eşit ve özgür temelde yaşarlar. Demokrasinin gereği olarak Türkiye, İran ve Suriye bu demokratik siyasi iradeleri ve yönetimleri tanır. Bu meclislerin ve yönetimlerin varlığı, genel yönetim ve hükümeti reddetmez, genel anayasa ve yasaları işlevsiz kılmaz. Aksine yereldeki sorunları çözerek bu sorunları genelin üzerine yıkmayarak genel ile yerel arasındaki uyumu ve birliği daha da artırır ve güçlendirir. Kürdistan'da iyice tanımlanmış ve üzerinde uzlaşılmış, "Demokrasi + genel kamu otoritesi olarak Türkiye devleti, İran devleti, Irak devleti ve Suriye devleti" formülü en uygun olan çözüm formülüdür.

4- Kültürel Haklar İlkesi: Kürtlerin kimlik, dil ve kültürel haklarının nasıl güvenceye alınıp pratikleşeceğini ve farklı kültürel toplulukların haklarını tanımlamak demokratik ulusal duruşun önemli bir ilkesidir. Bu ilke, Kürtlerin kültürlerinin bir bütün olarak tanınması ve hayata geçirilmesini ifade eder. Kürt halkının bir ulusal topluluk olmasından gelen kimliğini ve kültürünü, dilini özgürce yaşaması, geliştirmesi, koruması temel kültürel haklarının kabul edilmesi her şeyden önceliklidir.

Egemen ulus devlet politikalarından biri asimilasyon ve kültürel soykırımdır. Kürt halkının dilini, kültürünü asimile ederek, gelişimini engelleyerek, baskılayarak halk olma özelliklerini zayıflatmayı, kültürel parçalanmayı, yabancılaştırmayı amaçlamak kültürel soykırımı gerçekleştirmektir. Bu tanımlamayı net bir şekilde yapmak önemlidir, zira kültürel soykırım genellikle örtülü olarak yürütülmektedir. Kürdistan'ın kültürel varlığı üzerinde en az savaşlar ve terör kadar kültürel asimilasyon da tahripkar rol oynamıştır. Öyle ki Kürtlük, dil ve kültür olarak kuşkulu hale dönüştürülerek suç konusu haline getirilmiştir. Kürtçe anadil eğitimi dahil, kültürel tüm haklar engel ve yasaklarla, baskılarla karşı karşıyadır.

Bu politikanın aşılması için asimilasyona ve oto-asimilasyona karşı mücadele verilmesi, Kürt halkının anadil ve kültürel alandaki örgütlenmelerine, kurumsal gelişmelerine, çalışmalarına ve eğitimlerine özel önem verilmesi gerekmektedir. Yine, Kürt kültürünün edebiyat ve sanat çalışmalarıyla yeni kuşaklara doğru aktarılması, çocukların-gençlerin kendi kültürel değerleriyle anadilinde yetiştirilmesi, kişilik-kimlik kazanması ve kültürel hakların anayasal güvenceye kavuşması hayati önemdedir. Dilin varlığını sürdürmesi, gelişmesi anadilde eğitim görmekle birlikte, sosyal, kültürel, ekonomik ve toplumsal yaşamın her alanında kullanımıyla mümkündür. Kültürel ilkenin diğer bir başlığı ise edebiyat, sanat, müzik gibi temel kültürel hakların nasıl ifade edileceğinin ortaya konulmasıdır. Türkçe, Farsça ve Arapça hangi imkanlardan yararlanıyorsa Kürtçe de bu haklardan ve imkanlardan yararlanmalı ve önündeki engeller kaldırılmalıdır.

Kültürel Haklar İlkesi diğer tüm kültürel varlıkların farklılıklarının tanınması, korunması ve kendini ifade özgürlüğünü de kapsamaktadır. Mezopotamya coğrafyasındaki tüm kültür ve inançların kendisini özgürce ifade etme, örgütleme, koruma ve geliştirmesinin hukuksal güvence altına alınması kültürel özgürlükler için şarttır. Kürdistan'daki dil, din, etnik kimliğe dayalı farklı kültürel toplulukların ayrışmanın ve çatışmanın nedeni değil, kültürel zenginlik kaynağı olarak değer görmesi gerekmektedir.

Ulusal Kongre kalıcılaşmalıdır

5- Demokratik Siyaset ve Sosyal-Ekonomik İlke: Kürt halkının siyasete nasıl katılacağı, sosyal ekonomik yaşamını nasıl sürdüreceği, sorunlarına karşı gösterdiği çözüm anlayışı demokratik siyaset ve sosyal ekonomik ilkeyle ortaya konulur. Halkın ve tüm toplumsal kesimlerin siyasete aktif katılımını, farklı siyasi görüşe sahip Kürtlerin birbirine yönelik siyasi yaklaşımını, mücadele dilini, demokratik siyaset anlayışını belirlemek "Demokratik Ulusal Birliğin" temel harcını oluşturur. Özce tanımlanacak olursa demokratik siyaset, halkın siyasi irade olarak varlık gösterdiği, doğrudan katıldığı, aynı zamanda denetime, eleştiriye açık, sadece bir parçanın, bir grubun değil tüm Kürtlerin çıkarını ve ihtiyacını esas alan, birlikte yaşadığı halka zarar getirmeyecek, farklı siyasi yapıların birbirinin varlığını ortadan kaldırmayı hedeflemediği, demokratik mücadeleye, muhalefete açık siyasi anlayışı ifade eder. Bir güce dayanarak şahsi ya da adına hareket edilen örgüte farklı siyasi çıkar ve avantaj sağlamak, siyasi baskı uygulamak, siyaset araçlarını ve kurumlarını sınırlamak demokratik siyaset ilkesine ters düşmektir.

Kongre'nin hem her parçada sosyal ve ekonomik sorunların nasıl çözüleceğini hem de bütün parçalardaki Kürtlerin bu konudaki sorunlarını çözmek için birbirleriyle nasıl dayanışma içinde olacağını belirlemesi gerekir.

Demokratik ve özgür toplumu bir talep ve ütopya olmaktan çıkarmak, yaşanabilir kılmak, politik ahlaki toplumu inşa etmek kadın özgürlük sorununun çözümüyle ve bu alanda toplumsal cinsiyetçiliğin aşılması, zihniyet ve toplumsal kurumlarıyla değişim yaşamasıyla doğrudan bağlantılıdır. Bu anlamda kadınların toplumsal sorunun çözümü için demokratik mücadele ve örgütlenmelerini güçlendirmeleri, çözüm politikalarını oluşturmaları, politikaya aktif katılmaları, kurumlarını çoğaltmaları, eğitsel ve sosyal faaliyetlere ağırlık vermeleri vazgeçilmezdir.

Aynı şekilde Kürdistan gençliğine ilişkin doğru sosyal politikaların belirlenmesi demokratik toplumun gelişimi için önemlidir. Çoğunlukla genç nüfusa sahip olan Kürdistan gerçeğinde gençlik başta olmak üzere tüm sosyal kesimlere dair sosyal ilke ve politikaları tartışıp belirlemek gerekmektedir.

Kürdistan halkının yoksulluk, işsizlik durumu göz önüne alındığında ekonomik ilkeye de ihtiyaç vardır. Sahip olduğu zengin ve verimli coğrafyasına rağmen, açlık, işsizlik ve yoksulluk Kürtlerin kaderi haline getirilmiştir. Ekonomik ilke, güncel olduğu kadar ekonomik sorunların köklü çözümü, ekonominin gelişmesi, Kürtler arası yeterli bir dayanışmanın sağlanması için ekonomi politiğin ve projelerin oluşturulmasını içerir.

Bu ilkeler temelinde gelişen Ulusal Kongre'nin kalıcılaşması ve temel bir ulusal kurum olarak Kürt halkının geleceğinin belirlenmesinde rol oynaması için bir takım icra kurumlarına da ihtiyaç vardır.

Buna ilişkin de pratik önerilerimiz şunlardır;

1- Kürt halkı, tarihte kendisi için neredeyse hiçbir zaman diplomasi yapabilecek bir konuma gelmemiştir. Aksine Kürtler üzerinde egemenlik kuran güçler, Kürtlere rağmen, Kürtler adına ama egemen ulusun çıkarlarına göre diplomasi yapmışlardır. Kürtler adına diplomasi yapanlar ise içteki parçalanmışlık sınırlarına takılıp kalmıştır. Ulusal birliğin sağlanmaması beraberinde parçalı duruşlara yol açmış, diplomasi bile denilemeyecek ilişkiler ya bireyler ya da aşiret, mezhep, parti, örgüt sınırlarını aşamamıştır. Ulusal Kongre'nin, bu tarihsel yetmezliği görerek, tüm Kürtler adına örgütlü ve ortak bir diplomasinin gelişmesi için bir örgütlenmeye gitmeyi öncelikli bir görev olarak belirlemesi ciddi bir ihtiyaçtır. Böyle bir mekanizma, her türlü parça, grup ve şahsiyetin ilişki ve çıkarlarını aşarak, dört parça Kürdistan için diplomasi yapmalıdır. Güney Kürdistan'daki statünün varlığının, Kürtler adına diplomasi için önemli bir avantaj teşkil etmekle birlikte, tüm halkımızı ilgilendiren konularda yeterli bir diplomasi geliştirmeye yetmeyeceği açıktır. Mevcut durum, iç ve dış koşullar da buna zaten imkan sunmamaktadır. Tüm Kürtlerin ihtiyacına cevap olabilecek bir diplomasi, ancak Demokratik Ulusal Kongre'ye dayalı olarak geliştirilebilir.

2- Kongre'nin yerine getirmesi gereken en önemli görevlerden birisi de, büyük bir soykırım ve katliam tehdidi altında bulunan Kürtlerin, kendilerini nasıl savunacakları sorusuna pratik çözüm ve açıklık getirmesidir. Kürtlerin, kendi varlıklarını koruma ve özgürlüklerini güvence altına alma tedbirlerini geliştirmesi hayati derecede önemli bir konudur. Bunun için öz savunma amacıyla, Kongre bileşenlerinin kendi denetimlerindeki savunma güçlerinden yeterli bir gücü katmasıyla ilk adım atılarak ortak komutanlık altında 'Ulusal Savunma Gücü'nün oluşturulması hedeflenebilir veya mevcut savunma güçlerinin eşgüdüm pozisyonunu sağlayacak ortak eşgüdüm komutanlığı biçiminde bir yapılanmaya gidilebilir.

3- Kongre, belirlediği görevleri ve kararları yerine getirmekle yükümlü icra organı görevini yerine getirecek daimi bir 'Yürütme Kurulu'nu seçmelidir. Yürütme Kurulu'nun bütün Kürtleri temsil yetkisine sahip, Kürt halkının pratik-politik ilişkilerinin yürütülmesinden sorumlu bir kurul olarak düşünülmesi gerekir. Buna göre, iç ve dış diplomatik faaliyetler, ortak komutanlık, ekonomik, sosyal ve kültürel ilişkilerin Kurul tarafından kurumsal olarak yürütülmesi gerekir.

Ortak bir strateji program, daimi bir yönetim, ortak savunma, ortak diplomasi yürütme hedefini başarıyla yerine getirmiş bir Kongre, büyük fedakarlıklar pahasına elde edilmiş kazanımların savunmasında, Kürt sorununun demokratik çözümünün hızlanmasında, Kürtler arası demokratikleşmenin geliştirilmesinde, bölgesel sorunların çözümünde, halklar lehine kalıcı gelişmelerin yaratılmasında, çözümleyici ve birleştirici bir rolü rahatlıkla yerine getirebilecektir. Böylece artık Kürtler arası çelişki ve çatışma durumu da tarihe gömülmüş olacaktır.

İlgili siyasi partilerin, örgütlerin, şahsiyetlerin ve halkımızın bilgisine sunduğumuz görüş ve önerilerimizin, kuşkusuz tartışmalarla son şeklini alacağı ve kararlaşacağı platform "Ulusal Kongre" olacaktır.

Halk düşmanları düşman işbirlikçileri

Kürt halkının kısmen Güney Kürdistan'da bir statü kazanılmış olsa da dört parçada da bir varlık ve tanınma sorunu yaşadığı bilinmektedir. Bugün parçaların özgünlükleri olmakla birlikte büyük bir tehlike dört parça Kürtlerini de beklemektedir. Dahası Kürtler bu tehlikelerle iç içe günlük olarak yaşamaktadır. Bugün Güney Kürdistan'ı bir tarafa bırakırsak, diğer parçalarda Kürtlerin bir halk ve toplum olarak kabul edilmedikleri görülmektedir. Kürtlere herhangi bir hukuki metinde bir hak tanınmadığından Kürtler bir halk olmaktan gelen doğal haklarından hiçbirini kullanamamaktadır. Bu durum şu anlama gelmektedir: Kürtler varlık sorunu olan ve var kalmaya çalışan bir halktır. Kürtlerin yürüttüğü mücadelenin kutsallığı da zaten buradan geliyor. Kürtler bugün bir varlığın hem de insanlığa çok şey katmış bir varlığın yok olmaması için bir mücadele yürütüyor. Bu varlık ve özgürlük mücadelesinin öncülüğünü ise PKK ve onun çizgisinde hareket eden örgütler üstlenmiş bulunuyor. Bu çizgi ve öncülük Önder Apo çizgisi ve önderliğidir. Bir de Kürtleri yok etmeye çalışanların yanında saf tutan, ama kalıbı Kürt olan bir çizgi vardır ki, bu da kutsalın karşısındaki lanetli durumu ifade eder. Bir taraftan yok edilmek istenen Kürtler diğer yandan ise Kürtlerin yok edicilerinin yanında saf tutan 'Kürtler!' Sömürgecilik ve büyük efendiler Kürtleri yok etmek isterken, kimi Kürtler de sayısını artırmak için onlara her türden imkanı sunmakta ve onları beslemektedir. Bu da beraberinde Kürtlerin parçalı bir görünüm çizdiği algısını oluşturmaktadır. Acaba gerçek bu mu? Gerçekten de ortada sömürgecilikten hesap soran, hak talebinde olan iki ayrı Kürt veya çizgi mi var? Gerçekten de yürütülen mücadeleler Kürtlerin varlığını garanti altına alma ve özgürlüklerini elde etmek için mi?

Efendi-uşak ortaklığı olamaz

Her iki taraf da sistem tarafından hedef tahtasına oturtularak yok edilmeye çalışılsaydı, belki söylenenler doğru olabilirdi. O zaman bağımsızlıkçı, özgürlükçü, ama birbirinden farklı iki mücadele çizgisinden bahsedebilirdik. Ancak mevcut durum öyle değildir. Bir yandan uluslararası güçlerin seferberlik halinde alarma geçerek, esir aldığı ve TC'ye teslim ettiği bir Önderlik gerçeği var; diğer yandan yerel küresel sömürgeciliğin yine bir seferberlik halinde kucaklarında büyüttükleri, besledikleri, güçlendirmeye çalıştıkları bazı bireyler var. Yani sistem açısından yok edilmesi gereken bir çizgi varken, diğer çizgi onlardan biri, onların çizgisidir. Bu çevrelerin Kürt kalıplı olmaları kimseyi yanıltmamalıdır. Bu gerçeği daha çıplak bir şekilde Önderliğimize karşı geliştirilen ve esasında özgür Kürt'ü bitirmeyi amaçlayan 15 Şubat komplosunda görmekteyiz. Bu komplonun değişik amaçları olmakla birlikte en önemli hedeflerinden birinin de "PKK ve önderlik ettiği Özgürlük hareketi yerine alternatif güçler geliştirmek, yerleştirmek" olduğu fazlasıyla anlaşılmış haldedir. Komplonun hemen ardından kimi Avrupa devletlerinin dizlerinin dibinde büyütülen, desteklenen özgürlük hareketinin dışındaki bazı Kürtlerin Atina'ya götürülerek toplandığı hala hafızalarda capcanlıdır. Yapılan planlamaya göre Önderlik yakalanmıştı, Özgürlük hareketi de artık buraya kadar getirebilmişti ve mevcut yönetim bu işi daha fazla götürebilecek durumda değildi ve zaten bu işlerden anlamazdı, dolayısıyla artık her şey bu çevrelere devredilmeliydi. PKK'nin içinden de tasfiyeci ve işbirlikçi çizgide olanlar güçlendirilerek, bu tasfiye süreci böylelikle tamamlanacaktı.

Dikkatlice bakıldığında aynı senaryonun özellikle Özgürlük hareketinin dışındaki bölümü olduğu gibi sürmektedir. Otuz yılı aşkın bir süre Batılı devletlerin kucağında yaşayan, Kürtler için hiçbir şey yapmamış ve bu nedenle de hiçbir şeyi olmamış kişiler AKP'nin Kürt soykırımını gerçekleştirme politikaları çerçevesinde ülkeye dönüş yaptılar. Bu kişilerin ülkeye dönüşlerinin hikayesi de hayli ilginç. Varlık gerekçesini hak talebinde olan Kürtleri yok etmek üzerine kuran ve Kürtlerin tüm temsilcilerini zindanlara atan, yaşamın tümünü Kürtler için zindana çeviren soykırımcı bir hükümetin "Kürtçe medeniyet dili değildir. O nedenle okullarda eğitim dili olmamalıdır…" diyen bir başbakan yardımcısının özel girişimleriyle ülkeye getiriliyorlar. AKP ve genel olarak da TC devleti eğer Kürtlerin haklarını kabul etmiş, hatta yapıp ettiklerinden dolayı Kürtlerden özür dilemiş, ülke demokratikleşmiş olsaydı, o zaman bu kişilerin ülkeye bu hükümet tarafından davet edilmesinin, hatta kapıda bakanlar tarafından karşılanmalarının günah çıkarma, kendini affettirme temelinde bir anlamı olabilirdi. Ancak gerçekleşen tam tersi bir durumdur. Açık ki bu geliş normal, halkların çıkarları temelinde bir geliş olmamıştır. Tamamen sömürgeciliğin Kürtlere karşı yürüttüğü savaşta, bir ortaklık anlamına gelmektedir. Yani bir olup talepleri olan, özgür Kürt'ün üzerine gelme, onu tasfiye etme operasyonu çerçevesinde bir ortaklıktır. Ancak şunu da belirtmekte fayda vardır, egemenin dizinin dibindeki, iradesi tümden yok edilmiş, celladı için çalışan ve onursuzluğu yaşam tarzı haline getirmiş birinin ceberut efendisiyle acaba yapabileceği bir ortaklık var mıdır? Açık ki yoktur, çünkü ortaklık bir güç dengesini gerektirir. Bir ortaklıktan ziyade, ortada bir efendi uşak ilişkisi vardır.



Efendiler hedeflerine ulaşabilmek için Kürt olan uşaklarına alan açıyorlar. Onlara parti kurduruyorlar, ekonomik destek veriyorlar, onların reklamlarını yapıyorlar. Özcesi onları büyük adamlar olarak göstermek için hayli çabalıyorlar. Çünkü ne de olsa insanlar 'büyük insanların peşinden giderler. Bu kişileri özel savaşın en etkili aracı konumundaki medyada konuşturuyor, bunlara yazdırıyorlar. Şöyle bir dönüp bu kişilerin gündeme gelmelerinin nedenine bir bakılsa hemen Kürtlerle mi yoksa sömürgecilikle mi mücadele içinde oldukları anlaşılır. Safları netleştirmek hiç de zor değil. Medya BDP gibi milyonların oyunu almış, milletvekilleriyle mecliste temsil edilen bir partiye tam bir ambargo uygularken, ülkede demokratikleşmeye dair yazıp çizen, konuşan herkesi tasfiye ederken, basın yayın organları bunlara kucaklarını açmış durumda. Herhalde bunun nedeni, onların çok zeki ve büyük insanlar olmaları değildir. Bunların görevi Önderliğimize, Özgürlük hareketine ve özgür Kürt'e küfretmek, saldırmak ve bu çizgiyi karalamaktır. Bu kesimler sadece ve sadece bunun için vardırlar.

Peki, bu kadar hainlik neden? Bu düşmanlık, onursuzluk ve iradesizlik nereden geliyor, bunun kaynağı ne? Açık ki bunun da tarihle doğrudan bir bağı var ve bu adeta binyılların bir sorunu olmuş haldedir.

Enkidu'nun çocukları

Bu hainlerin tümünün babası Enkidu'dur. Enkidu ilk Kürt hainidir. Onun karakteristik özellikleri bir genetik kodlama biçiminde sonraki tüm hainlerde yer etmiştir. "Hainlik; kendi toplumsal ve milli gerçeklerini işgal etmeye, fethetmeye, bastırmaya, sömürmeye, imha ve tasfiye etmeye yönelen, düşman diye tabir edebileceğimiz güce itaat etmek üzere, kendi gerçekliğinden kopma, ona ters düşme ve ona karşı savaşmaya verilen ad oluyor. Hain ise, bunu temsil eden kişiye deniliyor."

Hain kendi topluluğundan kopmuş, ona ters düşmüş ve ona karşı savaşan kişidir. İçinden çıktığı toplumun düşmanının saflarına geçerek, kendi öz topluluğuna karşı cephe almış kişidir. En genel anlamıyla başkalaşmış, düşmanlaşmış kişidir. Bu kişi bencilliğin doyumsuz girdabında boğulmuş kişidir. O artık herhangi bir iradesi olmayan, sadece kendisine söyleneni yapan bir itaatkardır. Yaşamayı, doymayı, zenginleşmeyi, büyümeyi ve güç haline gelmeyi egemenin istemlerine göre olmaya bağlamış biridir o. Ancak egemenin söylediklerini yerine getirerek var olabileceğini çok iyi bildiğinden bunun dışına çıkmayı asla ve asla aklının ucundan bile geçiremez. Peki, hain ne yapar?

Hain hem aldıklarının karşılığını vermek hem göze girmek hem de psikolojik olarak kendilerini rahatlatmak için kendi toplumunu, ulusal özelliklerini hor görür, inkar eder. Egemenle birleştiğinden geldiği kaynağın geri, ilkel, cahil olduğunu ileri sürerek, egemenle ortaklaşa yürüttüğü saldırıya meşruiyet kazandırmaya çalışır. Böylelikle kendince 'ileri' olanın 'geri' olana karşı içine girdiği saldırgan durumu ört bas etmiş olacaktır. Özgürlük hareketine 'terörist' yaftasının vurulmasında dış güçlerden, sömürgecilikten çok, Kürt hainlerinin ve işbirlikçilerinin belirleyici olmaları, bu tespiti doğrulamaktadır. Gerçekten de bu hainler, dış güçlere, sömürgeciliğe 'makul Kürt biziz' diyerek, kendilerini görücüye çıkarmışlardır.

Tüm hainlikler bir şey karşılığında yapılır. Bu karşılık kimi zaman ekonomik imkan, kimi zaman siyasi imkan, kimi zaman da yaşamaya izin verme temelinde olur. İlk hain Enkidu'da karşılık 'tapınak fahişesi' haline getirilmiş olan kadının şahsında şehrin gizem dolu çekiciliğidir. Şehir her şeyi ile Enkidu'yu kendisine çekmekte ve ona başkalaşmayı dayatmaktadır. Enkidu da ilk sömürgeci, ilk site devleti olan Uruk'un yarı tanrı ve ölümsüzlük peşindeki kralı Gılgamêş'in hizmetine girmekten çekinmeyecektir. İlk sömürgecilik seferi de Enkidu'nun ana topraklarına yapılır. Enkidu'nun ana topraklarını ve topluluğunu ele geçirme seferinde Enkidu Gılgamêş'ten bile daha büyük bir şevkle saldıracaktır. Öyle ki Gılgamêş'in durduğu anda bile o durmayacak, adeta geldiği kaynağı kurutmak isteyecektir. Enkidu'nun ruh hali, performansı anasını öldüren bir çocuğa ait olacaktır. İşte kimi şeyler karşılığında kendi toplumuna, kültürüne kökünü kuruturcasına saldırmak, o gün bugündür hainlerin temel karakteristik özelliği olmuş durumdadır.

Kürt hainliği bir Enkidu geleneği olarak durmadı, var olageldi. Neredeyse Kürdistan'a hakim olan her gücün yanı başında bir Kürt işbirlikçi takımı hemen peydahlandı. Merkezi uygarlık tarihi boyunca savaşların hiç eksik olmadığı Mezopotamya bu işbirlikçi müsveddeleriyle doludur. Her işgal sonrası kentin zenginleri, toprak sahipleri istilacının doğal işbirlikçileridir, çünkü mevcut yaşamı sürdürmelerinin yolu buradan geçmektedir. Dolayısıyla işbirlikçilik daha çok da bir kent icadı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu durum Kürtlerin Persler, Romalılar, Helenler ve hatta Arap istilası dönemine kadar da genel olarak böyledir. Bu dönemde toplumun büyük kısmı ise kabile ve aşiret formu çerçevesinde kırsalda devlet dışı bir yaşam sürmektedir. Ancak uygarlıkla temaslarının olması da kaçınılmazdır. Kentin çekim gücü, kabiledeki toplumsallığın ve kan bağının yarattığı ortaklaşmayı yıkacak düzeyde olmamıştır. Aşiret önde gelenlerinde yer yer farklı eğilimler olsa da bu bir aşiret veya kabile topluluğunda sınıflaşmayı ve buna bağlı gelişmesi kaçınılmaz olan hainliği doğuracak düzeyde olmamıştır. Bu nedenle de kırsal ve buna dayalı kabile yaşamı her zaman için Kürtlüğün yaşatıldığı en temel mekan ve kültür olacaktır. Ancak bu durum özellikle islamiyetin Kürdistan'a yerleşmesiyle aşılacaktır. "Fethettikleri tüm kültürlerin üst tabakaları, bu tarihsel toplumsal yeni sınıflaşmayı kendi çıkarlarına son derece uygun bularak, işbirlikçi temelde de olsa hızla aristokratlaştılar. Bunlar hakim hanedan aristokrasisi ile çok sayıda evlilik bağı kurdular. Çocuklarını resmi Arap dil ve kültürüyle eğittiler. Kendi kabile dil ve kültürlerinden bu sefer hızla uzaklaştılar. Eskiden çıkarlarına aykırı olan bu durum, yeni islamik aristokrasi koşullarında son derece uygun gelmekteydi." İslamiyet Kürdistan'da aşiret/kabile reisinden ağa, aşiret/kabile üyesinden de xulam yaratmıştır. Bu aynı zamanda işbirlikçiliğin daha da güçlenmesi, Kürt toplumsallığının önemli ölçüde parçalanması anlamına geliyor.

19. yüzyıla kadar görece kendi özerkliğini koruyarak gelen Kürtler, bu dönemden sonra çağdaş anlamıyla artık Kürt sorunuyla karşılaşacaklardır. Osmanlının Batı karşısında yenilmesi ve gittikçe küçülmesi, yönünü Doğu'ya vermesini beraberinde getirecektir. Daha fazla asker ve vergi vermek zorunda kalan, kendi özerk yapıları elinden alınmaya çalışılan Kürtler, daha çok da Kürt egemenleri bu duruma isyanlarla karşılık vereceklerdir. İşte bu dış düşmana karşı girişilen isyan denemelerinin neredeyse tamamı, Kürt egemenlerinin kendi aralarındaki parçalılıktan ve birbirlerine ihanet etmelerinden dolayı yenilgiyle sonuçlanacaktır. Olan da halka olacaktır. Bedirxan Bey'e ihanet eden Yezdan Şer, Şeyh Sait'e ihanet eden Binbaşı Kasım, Seyit Rıza'ya ihanet eden Rêber, İ-KDP ve T-KDP'ye ihanet eden KDP, PKK'ye ihanet eden onca örgüt… Bunlardan sadece en öne çıkan örnekleri oluyor. Özcesi ihanet ve işbirlikçilik kökü derinlerde olan bir hastalık. Bünyeye sonradan girmiş olan ve kanserli bir ur gibi organizmayı özünde tümden yok etmek isteyen bir duruş.

Çağdaş hainlerin öfkesi

İşte günümüz hainleri, geçmişin bir devamı, ama onların daha zayıf ve iddiasız temsilcileri olarak işlerini yapmaktalar. Özgürlük hareketine onca öfke duymalarına, ağızlarını sadece ve sadece PKK ve Önderliğe küfretmek için açmalarına şaşmamalı. Çünkü gerçekten de Önderlik ve PKK Kürt halkını onların tekelinden kurtardı, onlara ait bir nesne olmaktan çıkardı. Kürt halkı gelinen aşamada artık ağasız, beysiz, egemensiz bir yaşamı kendisi yaratabilecek, kendi toplumsal örgütlülüğünü kendisi sağlayacak bir hale gelmiş durumdadır. Artık ağaların, beylerin, mirlerin, egemenlerin ve kendilerini çoban görenlerin devri kapanmıştır. Kendilerini Kürtlerin ağası, beyi, miri ve egemeni görenlerin, görmek isteyenlerin bu istekleri yerine gelmediğinden bu kesimler adeta çıldırmaktadır. Bu hezeyanla Özgürlük hareketine alabildiğine saldırmakta, yalan üretmekte adeta yarışır haldedirler. Özgürlük hareketine ve Önderliğe bu kadar saldırmalarının ve öfke duymalarının altında yatan en temel neden budur. Özgürlük hareketi ve Önderlik, onlardan kendilerini Kürtlerin egemenleri olarak gördükleri hayallerini çalmıştır. Devletin bu kesimleri Özgürlük hareketini zayıflatmak için saldırtmasının yanı sıra bir de saldırılarının altında böylesi bir gerçeklik yatmaktadır.

Herhalde bu kadar bilinçlenmiş bir halkın bu üçkağıtçı kesime inanmasını kimse beklemiyordur. Ayrıca bu kesimler çok heveslenmesin, kendilerine dair öyle çok büyük bir yatırımın düşman tarafından da yapıldığı yok. Düşmanın kendilerinden pek medet ummadığı iyi bilinmelidir. Kendi partilerinden bile atılmış tiplerden, kendi halkına ihanet etmişlerden, halkın içine çıkamayanlardan kendilerine hiçbir yararın gelmeyeceğini en çok da düşmanın kendisi biliyor. Ama yine de kullanıyor; çünkü gerçekten de düşmanın artık yapacak çok fazla şeyi yoktur. Düşmanın ve onun işbirlikçilerinin artık takacakları bir maskeleri kalmamıştır. Bu çapsız hainlerin kullanılması en çok da düşmanın ne durumda olduğunu gösteriyor. Kürt halkının içine çıkamayanlarla, Kürdistan'da yaşamayı tercih etmeyenlerle PKK ve Önderlik çizgisinden farklı bir çizgiyi hakim kılmaya çalışmak ne büyük bir proje(!)

Kültürel soykırım kıskacında Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

● KCK Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

baştarafı 28'de

O halde sosyalizmi kapitalizmin panzehiri olan, fakat sadece bundan ibaret olmayan, geçmiş tüm toplumların gelişmiş, bütünleşmiş, özgür ve eşitçe oluşmaya çalışan toplumu olarak değerlendirmek kendi hakikatinin gereğidir. Kapitalist modernite üzerinde yükselmesi şurada kalsın, bu modernitenin toplum üzerindeki 'demirden kafes' ve modern 'Leviathan' kılığındaki hastalıksal halini tarihsel toplumdan uzaklaştırarak kendi tanımına uygun biçimde gerçekleşebilir. Sosyalizm, tüm uygarlık tarihi boyunca kapitalizm kadar olmasa bile, toplumsal gerçekliğe dayatılan kölecil baskı ve sömürü tekellerinin kalıntılarından kendisini arındırmak suretiyle hem tarihsel temeline oturmuş, hem de güncel kazanımlarla (kapitalizmle mücadele aşamasında kazanılan değerlerle) kendisini pekiştirmiş ve yenilemiş olur.

Dikkat edilirse, bu yaklaşımda eski ve yeni toplum veya köleci, feodal, kapitalist ve sosyalist toplum gibi ilerlemeci, kestirmeci bir yöntem kullanmıyoruz. Toplumsal gelişme, bütünleşme, özgürleşme ve farklılıklar temelinde eşitlik gibi kavramları esas alıyoruz. Daha da önemlisi, sosyalizmi gelecekte devrimden veya evrimden sonra yaşanacak bir toplum hali olarak da değerlendirmiyoruz. Zaten bu tür bir yaklaşım toplumun doğasındaki yaşam gerçeğine aykırıdır. İnsan türü hep toplumsaldır. Geçmiş şimdi-gelecek birbirinden ayrıştırılarak yaşanmaz. Üç hal de iç içe olup birlikte yaşanır. Şimdiki an geçmiş olduğu kadar gelecektir de. Burada doğru bir felsefi yaklaşıma ihtiyaç vardır. Zaman felsefesini sonsuz geçmiş veya sonsuz gelecek olarak değerlendirmek pek bir anlam ifade etmez. Zamanı ancak varlık oluşumu olarak tanımlayabiliriz. Yani herhangi bir varlığın oluşumu onun zamanıdır. Başkaca da bir zaman yoktur. Böyle olunca, toplumun zamanı onun oluşumudur. Toplum da sürekli bir oluşum halini yaşadığına göre, geçmiş-şimdi-gelecek o halde mündemiçtir, gizlidir. Dolayısıyla uzun aralıklarla düz çizgisel aşamalı gelişme halindeki bir toplum tasavvuru hatalıdır ve altından çıkılması imkansız toplumsal değerlendirmelere yol açar.

Toplumsal gerçeği hep dolu yaşamak, onu tüm geçmiş birikimini içinden geçilen anın oluşum heyecanı ve geleceğin engin umutlarıyla yaşamak, hakikate en yakın yaşam gerçeğidir. Bu tarz bir yaşamı gerçekleştirmeyi sosyalist teori ve pratiğin temel sorunu olarak görmek büyük değer taşır. Bu gerçekleşme toplumsal hakikatin hem ifadesi hem de doğru yaşanması olarak anlam kazanır. Sosyalizmi sadece geleceğe ilişkin bir proje veya program olarak görmek yerine, anlık özgürleştiren, eşitliği ve adaleti gözeten, estetik değeri olan ahlaki ve politik bir yaşam tarzı olarak hakikatleştirmek gerekir. Sosyalizm hakikati ifade eden bilinçli bir yaşam tarzıdır. Tarihte örnekleri bolca görülen bilgeler ve müminlerin tarzına benzer zamanın bilgesi ve mümini olarak yaşamak gerekir. Liberalizmin ahlak düşkünlüğünü ifade eden bireycilik özgürlük olmayıp, sahte bilinçle yaşatılan en aşağılık kölelik biçimidir. Anti liberalizm olarak sosyalizm, özgürlüğü kolektif eylemde ve ahlakta yaşamanın ideolojisidir.

Sosyalizm sadece devrim demek değildir

Toplumsal bakış açımızda kapitalizmi abartmamalıyız. Özellikle çağımızın emperyalizm ve kapitalizmin mutlak egemen olduğu bir çağ ve onun günlük yaşam biçimi olduğunu iddia etmek kapitalizme hak etmediği bir anlam atfetmedir; doğru değildir ve fazlasıyla propaganda altında oluşan bir yanılgıdır. Korku propagandasından beslenen bir ideolojik savaştır. Gerçek olan, kapitalizmin hep marjinal kalmaya mahkum bir sistem, kendini ancak faşist zorbalıkla egemen kılmaya çalışan anti toplumsal bir soygunculuk, bir kırk haramiler sistemi olduğudur. Eski çağlarda nasıl despot yöneticinin kutsanıp ilahlaştırılmasıyla insanlar cüce kullar haline getirilmişse, çağımızda da kapitalizmin benzer sonuçlar doğuran bir ideolojik hegemonyası vardır. Bu hegemonyanın soğuk ve sıcak savaşlarla beslediği bir kölelik ve cücelik söz konusudur.

Sosyalizmi hep devrimler ve savaşlarla kazanılacak bir toplum olarak görmek de yanlıştır. Şüphesiz koşullar oluştuğunda devrimci dönüşümler için savaşlar da mümkündür. Ama sosyalizm sadece devrim demek değildir; topluma demokratik katılım ve kapitalizme karşı bilinçli ve eylemli yaşamdır. "Devrim olur, sonra sosyalist yaşam olur" demek, kendini kandırmak ve boş beklentiler içine sokmaktır. Geçmiş ne kadar bilinçle güçlü yaşanır ve şimdileşirse, gelecek de o denli güçlü ve bilinçli karşılanıp yaşanır. Şüphesiz tüm bu süreçlerde stratejik ve taktik önderlikler gereklidir. Ama sosyalizmi bu tür askeri terimlerle yürütülecek bir eylemlilik hali olarak görmek büyük hatalara yol açar. Reel sosyalizm bir yönüyle böyle yürütüldü. Yorgun düşüldüğünde de yığılıp kalındı. Genel demokratik modernite paradigması altında tarihsel toplumu esas alan, kapitalizmin endüstriyalizm ve ulus devletçilikle kuşattığı tüketici topluma ve bağlarını koparttığı çevre yıkımına karşı çevreci, ekonomik ve demokratik konfederal yönetimle kendisini donatan sosyalist hareket, parti ve bloklara her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. Sosyalist kuramın bu tip bir taslak altında geliştirilmesi ve pratiğe aktarılmasının gerekliliği öneminden hiçbir şey yitirmemiştir. Kaldı ki, bu sadece kapitalist hegemonyaya karşı gelişen bir öncü bilinç ve örgüt hareketi değil, tarih boyunca aynı özde, ama farklı ideolojik pratik veçheler altında sürdürülen gerçek bir toplumsallaşma hareketidir. Gerçek toplum bu hareketin doğasıdır, toplumsallaşma işlevinin kendisidir. Tüm uygarlık sistemlerinin yanı başında, ama onların zıttı halinde, bir o kadar da sistematik olarak yaşanır. Fazla bilince çıkmaması, karşı tarafın ideolojik propagandasının gücüyle bağlantılıdır. Toplumsal hakikatler sosyalizmin kendisi olup, toplum sürdükçe gerçek yaşam tarzı olarak hep sürecektir. Tarih bu anlamda sadece sınıf mücadelesi tarihi değil, hegemonik iktidar ve devlete karşı toplumun korunmasının, özgürlüğün ve eşitliğin mücadelesidir. Sosyalizm bu toplumsal mücadelenin gittikçe bilimselleşen tarihidir.



5- Özgür eş yaşam: Kadınla erkek arasındaki ilişkiler kavranmadan, hiçbir toplumsal sorun ne yeterince kavranabilir ne de çözümlenebilir. Toplumsal sorunların temelinde kadın erkek ilişkilerindeki sorunsallık yatar. Hiyerarşik toplumda ve uygarlık toplumunda kadına tek taraflı dayatılan evlilik kurumu erkek egemenliğini çok yönlü inşa ederken, bununla belki de doğada hiçbir canlının yaşamadığı, yalnızca insan toplumuna özgü bir bağımlılık ve kölelik kurumunun da temeli atılmış demektir. İlk ezen ezilen toplumsallık, sınıfsallık ve ulusallık statüsü hep bu temel üzerinde yükselir. Her tür kavga ve savaşların da temelinde bu gerçeklik yatar. Uygarlık tarihinin ve en son aşaması olan kapitalist modernitenin en çok örtbas ettiği, ters ve olumsuz yansıttığı şey, kadının bu temeldeki kölelik statüsüne ilişkin gerçekliktir. Adı uygarlık toplumunda şeytanla özdeşleştirilmiş olan kadın, modernite sosyolojisinde konformizmin en uysal kişiliği ve ücretsiz ev işçiliğinin çocuk annesidir.

Kadın yaşamına zorba ve sömürgen erkek eli ve aklıyla binlerce yılda yedirilen kölelik düzeyinin tüm içerik ve biçimleriyle kavranması gerçekler sosyolojisinin ilk adımı olmalıydı. Çünkü bu alandaki kölelik ve sömürü biçimlenişleri tüm toplumsal kölelik ve sömürü biçimlerinin prototipidir. Bunun tersi de geçerlidir. Kadın yaşamına içerilmiş köleliğe ve sömürüye karşı özgürlük ve eşitlik mücadelesi ve bu mücadelenin kazanım düzeyi, tüm toplumsal alanlardaki köleliğe ve sömürüye karşı özgürlük ve eşitlik mücadelesinin temelidir. Uygarlık tarihinde ve kapitalist modernitede yürütülen özgürlük ve eşitlik mücadelesinin doğru temelde gelişememesinin ve güçlü bir başarıya yol açamamasının temel nedeni de kadına yaşamda içerilmiş ve biçimlendirilmiş kölelik ve sömürü kurumları ve zihniyetlerinin yeterince kavranamaması ve bunlara yönelik mücadelenin temel alınamamasıdır. Balık baştan kokar derler. Temel doğru ve sağlam olmayınca, kurulacak bina ufak bir sarsıntıda yıkılmaktan kurtulamaz. Tarihte ve günümüzde yaşanan gerçeklik de bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Dolayısıyla toplumsal sorunları çözmeye çalışırken kadın olgusu üzerinde yoğunlaşmak, eşitlik ve özgürlük çabalarını kadın yaşamı üzerinden kaynaklandırmak, hem temel araştırma yöntemi hem de tutarlı bilimsel, ahlaki ve estetik çabaların temeli olmak durumundadır. Kadın gerçeğinden yoksun bir araştırma yöntemi, kadını merkezine almayan bir eşitlik ve özgürlük mücadelesi hakikate erişemez, eşitlik ve özgürlüğü sağlayamaz.

Öncelikle kadını tanımlamak ve toplumsal yaşam içindeki rolünü belirlemek doğru yaşam için esastır. Bu yargıyı kadının biyolojik özellikleri ve toplumsal statüsü açısından belirtmiyoruz. Varlık olarak kadın kavramı önemlidir. Kadın tanımlandığı oranda erkeği tanımlamak da olasılık dahiline girer. Erkekten yola çıkarak kadını ve yaşamı doğru tanımlayamayız. Kadının doğal varlığı daha merkezi bir konumdadır. Biyolojik açıdan da bu böyledir. Erkek egemen toplumun kadının statüsünü alabildiğine düşürmesi ve silikleştirmesi, kadın gerçekliğini kavramamızı engellememelidir. Yaşamın doğası daha çok kadınla bağlantılıdır. Kadının toplumsal yaşamdan alabildiğine dışlanması bu gerçeği yanlışlamaz, tersine doğrular. Erkek zorbaca ve yok edici gücüyle kadın şahsında aslında yaşama saldırmaktadır. Toplumsal egemen olarak erkeğin yaşama düşmanlığı ve yok ediciliği, yaşadığı toplumsal gerçeklikle yakından bağlantılıdır.

Bu yargımızı evrenselleştirirken, enerji madde ikilemini esas alabiliriz. Enerji maddeye göre daha esastır. Maddenin kendisi yapısallaşmış enerjidir. Madde enerjiyi saklamanın, varlıksallaştırmanın form kazanmış biçimi oluyor. Madde bu özelliğiyle enerjiyi kafeslemekte, akışkanlığını dondurmaktadır. Her madde formunun enerji payı farklıdır. Zaten bu enerji farklılığı maddi formların, yapıların farklılığını belirlemektedir. Kadın maddesindeki, formundaki enerjiyle erkek maddesindeki enerji farklıdır. Kadında taşınan enerji hem daha fazladır, hem de bu enerjinin niteliği farklıdır. Bu farklılığı doğuran kadın formudur. Toplumsal doğada erkek enerjisi iktidar aygıtlarına dönüştüğünde maddi formlar, biçimler halini alır. Biçimler tüm evrende soğumuş enerji olarak tutucudur. Toplumda egemen erkek olmak, iktidar biçimciliği haline gelmektir. Bu haliyle taşıdığı enerji ağırlıklı olarak form kazanmıştır. Form haline dönüşmeyen enerji azdır ve çok az kişilikte yaşanır. Kadında ise enerji ağırlıklı olarak form haline, biçimselliğe gelmez. Enerjisi akışkan halini korur. Erkek formunda, kafesinde tutuklanmazsa, yaşam enerjisi olarak akışkanlığını sürdürür. Dondurulmamış kadındaki güzellik, şiirsellik, tını kabiliyeti (anlam potansiyeli), ağır basan bu enerji haliyle yakından bağlantılıdır. Bu gerçekliği kavramak için canlı yaşamı daha derinliğine kavramak gerekir.

Anlama ve anlaşılma ihtiyacı evrimin temel dürtüsüdür

İnsan yaşamına kadar varan bir yaşamın evrimi kısmen tanımlanabilir veya tanımlanmalıdır. Öncelikle yaşamın gayesini sorgulamak gerekir. Niçin yaşıyoruz? Yaşam niçin kendisini sürdürüyor, besliyor ve koruyor? Yaşamak için beslenmek, korunmak ve üremek gerekir demek, herhalde cevap için yeterli değildir. Bundan öteye sorulacak soru niçin ürüyoruz, beslenip korunuyoruz sorusudur. Cevap 'yaşamak için' biçiminde verildiğinde bir kısırdöngüye düşmüş oluruz. Kısırdöngüye düşmek cevap değildir. İnsana kadar bir enerji biçimi olarak evrimleşen ve gelişen zihniyet seviyeleri, anlama olgusunun cevap için bazı ipuçları verebileceğini



"İnsan toplumu herhangi bir canlı türünün yaşam biçimi değildir. Kendi içinde ve doğa üzerinde hükümranlık ve iktidar olgusunu geliştirebilecek özellikler taşımaktadır. Ulus devlet iktidarında olduğu gibi nicel ve nitel bakımdan azami ulus peşinde koşmak yaşam gezegenini yaşamın mezarına dönüştürebilir. Buradaki çarpıklık toplumdan, erkek egemen toplumdan kaynaklanmaktadır."

gösteriyor. Evrenin insana kadarki evrimi hep gelişen bir anlam gücünü ortaya koyuyor. Evrendeki gizli veya potansiyel gerçeklik sanki hep açığa çıkmak, anlamak ve anlaşılır olmak gibi bir sonuca varmak istiyor. Anlama ve anlaşılma ihtiyacı evrimin temel dürtüsüdür. Bu noktadan sonra sorulması gereken soru, anlamanın ve anlaşılır olmanın kendisine ilişkin olmalıdır. Anlamak, anlaşılır kılınmak istenen şey nedir? Kutsal Kitap'ta yer alan "allah der ki, ben bir sır idim, bilinmek için evreni yarattım" hükmü sorumuza belki bir yanıt olabilir, ama yeterli değildir. Bilinmek ihtiyacı anlamı tam olarak tanıtlamaya yetmez. Fakat yaşamdaki sırrı kısmen ifşa eder gibidir.

Hegel'in mutlak tin tanımı da buna benzer bir anlama sahiptir. Hegel'de evren mutlak tin ile bilinçli olarak kendine dönmüştür. Bilinmek istenen evren bunu fiziki, biyolojik ve toplumsal aşamalardan geçerek, bilincin en yetkin hali olan felsefi bilinçle, yani mutlak tinle kendini bilinmiş kılmaktan tatmin edilmiş bulmakta, böylelikle kendini bilinmiş evren kılarak macerayı tamamlamaktadır. Önemli hakikat paylarını taşıyan bu yargılar, yaşamın gayesini anlamla özdeşleştirmektedir. Yunan felsefesindeki 'theoria' kavramı da benzer anlamlar içermektedir. Sonuç olarak 'anlam,' toplumsal insanın tanrısallaşmasıdır. Buradaki önemli soru şudur: Toplumsal insanın tanrısallaşması veya kazandığı 'anlam' gücü, bütün evrendeki anlamı temsil edebilir veya ifadelendirebilir mi? Toplumsallıktaki azami anlam (Hegel'deki mutlak tin) evrensel anlamın kendisiyle özdeş kılınabilir mi? Toplumun kendisi eksikli bir varlık değil midir? O halde anlamı da eksik olmayacak mıdır?

Fakat insan halimizle bu soruları tam cevaplayamayız. Çünkü biz toplumla sınırlanmış durumdayız. Toplum üstü varlık olamayız. Sadece soru sorabiliriz. Talihimiz şudur ki, soru sormak da anlamanın yarısıdır. Dolayısıyla anlamaya (mutlak anlam) ilişkin ipuçları verebilir. Şimdilik anlamlı hale gelmenin çok önemli olduğunun ve yaşamın temel gayesini yakalamaya epey yaklaştığının farkına varıp tatmin olabiliriz. Anlamlı yaşamın kendisine ilişkin olarak temel sorunların büyük kısmını çözmeye, en azından arzulanan adil, güzel ve doğru toplumsal yaşama dair cevapları bulmaya muktedir ve yetenekli olduğumuza hükmedebiliriz.

Bu felsefi perspektifle kadın gerçeğine yöneldiğimizde, anlamlı yaşamın kadınla bağını iyi, doğru ve güzel yanlarıyla geliştirmek gerektiği sonucuna varabiliriz. Bu yargıdan yola çıkıldığında, kadınla yaşamın asıl amacı üremek ve çoğalmak olamaz. Şöyle ki, üremek en basit canlı olan tek hücreli canlıların da farkında olduğu, belki de tek amaçlı yaşamlarının bu temelde kodlandığı söylenebilir. Fakat gelişen evrim tek hücrenin neredeyse kendini iki eşit parçaya bölmesinin yaşamın sonu olmadığını, milyarlarca kez bölünen tek hücrelinin bu eyleminin yaşamı sonlandırmak yerine hızla çeşitlenme ve farklılaşmaya götürdüğünü, bir sonraki anlamlı cevabın çoğalma değil değişim ve dönüşüm olduğunu göstermektedir. Yaşamak için çoğalmak gerekli bir araçtır, ama onu kavramak için asla yeterli değildir. Çoğalmak araçsaldır, amaçsal veya anlamsal değildir. Daha doğrusu, anlamı sadece çoğalmak olan bir yaşam çok eksik ve kusurlu bir yaşamdır. Tek hücrelide durum buyken, kadınla insanca yaşamı yalnızca cinsel üremeye ve çoğalmaya bağlamak yaşamın sadece anlam eksikliğini değil, körleşmesini ifade eder. Zira kadınla amip gibi çoğalım olmayacağına göre, kadınla çoğalımı yaşamın merkezine koymak ve hedefi kılmak, canlıların muazzam evriminden gerekli anlamı çıkarmamak demektir. Kaldı ki, insan toplumunda nüfus problemi günümüz teknolojisiyle tamamen aşılmıştır. İnsan türünün nüfus azlığı değil, tersine dünyaya sığamaz hale gelen çoğalımı giderek büyük bir sorun haline gelmektedir. Kaldı ki, tek hücreli canlıda da kanıtlandığı gibi, çoğalım hızı geri ve ilkel düzeyle bağlantılı olup, her çoğalım bir ölüm demektir. Fiziki çoğalım tüm evrim türlerinde böylesi bir anlamı da içerir. Ölümlü varlık çoğalarak kendisini daimi yaşatabileceğini sanmaktadır ki, bu bir yanılgıdır. Kendisini kendisinin kopyasıyla sürdürmek güvenlik ihtiyacını ve sonsuzluğa katılma arzusunu tatmin edebilir, ama gerçekçi ve hakiki kılmaz.

Özcesi, kadınla çoğalıma dayanan yaşam felsefesinin ciddi bir anlamı yoktur. Sınıflı toplumda miras ve güçlü olma gibi olgular doğurgan kadına anlam yüklemiştir ve bu da baskı ve sömürüyle ilgili bir anlamdır ve kadın için negatiftir. Yani çok doğuran kadın, erken ölen kadındır. Kadınla anlam değeri çok yüksek bir yaşam ya çok az bir doğumla ya da genelde insan türü için bir nüfus çokluğu sorunu varsa hiç doğurmayan kadınla mümkündür. Çok çocuk doğurmak, kendini birey ve toplum olarak entelektüel ve politik güçle geliştiremeyen geri sömürge halkları için bir öz savunma olarak değer taşıyabilir. Kendine yönelik kırıma soyunu çoğaltarak cevap verme de bir direniş ve kendini var kılma yöntemidir. Fakat bu fazla özgür yaşam şansı olmayan toplumların öz savunmasıdır. Bu nedenle anlam düzeyinin bu denli düşük olduğu toplumlarda kadınla estetik ve doğruyu esas alan bir yaşam mümkün olamaz. Dünya toplumlarının mevcut gerçeği bunu doğrulamaktadır. Kadınla yaşamın beslenme ve korunma işlevlerinde özgün bir yönü yoktur. Beslenme ve korunma her canlı için geçerlidir. Kadınsız veya erkeksiz yaşamı tartışmanın fazla bir anlamı yoktur. Eşeyli veya eşeysiz tüm yaşamlarda erillik dişillik olgusu vardır. Dolayısıyla sorun eş yaşamın kendisiyle değil, insan toplumundaki anlamıyla ilgilidir.

Kölelik ancak ahlak yok edildiğinde gerçekleşir

İnsan toplumu herhangi bir canlı türünün yaşam biçimi değildir. Kendi içinde ve doğa üzerinde hükümranlık ve iktidar olgusunu geliştirebilecek özellikler taşımaktadır. Ulus devlet iktidarında olduğu gibi nicel ve nitel bakımdan azami ulus peşinde koşmak yaşam gezegenini yaşamın mezarına dönüştürebilir. Buradaki çarpıklık toplumdan, erkek egemen toplumdan kaynaklanmaktadır. Erkek egemenin kadın yaşamı üzerinde kurduğu hegemonya gezegenimizi yaşanamaz hale getirmektedir. Bu sonuca da biyolojik evrimle değil, erkek egemenlikli hegemonik iktidarla varılmaktadır. Dolayısıyla kadınla yaşamın erkek egemenlikli hegemonik iktidar olgusundan kurtulması gerekir. Yaşamı hükümranlık altında geçen kadın, doğurganlığıyla insanlığı milyonlarca yıl yaşattığı halde, kapitalist moderniteyle birlikte bu doğurganlık ironik bir biçimde yaşamın sonunu getirmektedir. Mevcut statü altındaki kadınla yaşam yaşamın sonunu haber vermektedir. Bu gerçekliğin sayısız işareti vardır. Bu işaretleri sıralarsak:

a- Nüfusun gezegene sığmaması ve diğer canlı türlerini tehdit altına alması aşamasına varılmıştır. Mevcut statü altındaki kadınla bu tarzdaki yaşam, yaşamın doğallığını ve ekolojisini her geçen gün artan bir hızla tehdit etmektedir.

b- Yine bu yaşam toplumların içinde ve dışında sınırsız iktidar şiddetine yol açmaktadır. Militarizmin ulaştığı düzey bu gerçekliği yeterince kanıtlamaktadır.

c- Kadının cinselliği korkunç bir istismar aracına dönüştürülmüş, üzerinde korkunç bir baskı ve sömürü geliştirilmiştir. Yaşam tümüyle saptırılmış, neredeyse kendini anlamsızca tekrarlayan bir cinsel sapıklıkla özdeş kılınmıştır.

d- Giderek toplumdan silinen kadın zorunlu soy sürdürme aracına, cinsel metaya ve en ucuz işgücüne dönüştürülmüştür. Başkaca bir anlamı yok gibidir.

e- Kadın üzerinde adeta kültürel bir soykırım yürütülmektedir. Ancak cinselliği ve soy sürdürme rolüyle ücretsiz veya ucuz ücretli işsizler ordusu olarak değer ifade etmektedir. Kendini fiziki, ahlaki ve anlamsal olarak savunabilecek öz güçten yoksun bırakılmıştır.

f- Bu etkenler altında kadını anlamsız bir yaşamın pençesinde kıvrandıran bir toplum ancak hasta bir toplum olabilir. Anlamsız kadının toplumu da anlamsız olur.

Daha da artırılabilecek işaretler kadınla eş yaşamın köklü bir dönüşüme duyduğu ihtiyacı gayet açık ve ivedi kılmaktadır. Korunmasız ve mülk olan kadınla özgür yaşam mümkün olamaz. Ahlaken de bu mümkün değildir. Çünkü kölelik ancak ahlak yok edildiğinde gerçekleşir. Tabii hegemonik güçlerin ahlakına ahlak diyemeyiz. Hegemonik güç, bu arada hegemonik erkeklik ancak toplumsal ahlakın çöküşüyle gerçekleşir. Kadınsız yaşanamayacağına (tersi de geçerlidir; erkek olmadan da yaşam olabilir, ama kölece bir yaşam olur) göre, yaşamı kurtarmak kadının kurtuluşunu zorunlu kılmaktadır. Bu anlatım daha çok toplumsal yapısallık içindeki kadınla ilgilidir. Zihniyet dünyası, ilişkisi içindeki kadın sorunu daha da önem kazanmaktadır. Kadın hakkında olumsuz işaretlere başarıyla karşı koyan bir zihniyet geliştirilmedikçe, genelde eş, özelde özgür yaşam eşi olarak yaşanılamaz. Dolayısıyla karşı tezler olarak kadınla özgür eş düzeyinde yaşamak için gerçekleştirilmesi gerekenler şöyle özetlenebilir:

a- Öncelikle soy sürdürümünü, çoğalmayı esas almayan, evrensel insanlık idealine uygun, gezegendeki diğer canlıların varoluşunu gözeten ekolojik bir eş yaşam kavramına ihtiyaç vardır. Toplumun vardığı evrensel düzey kadınla özgür yaşamayı zorunlu kılmaktadır. Gerçek sosyalizm ancak kadınla özgür yaşam temelinde inşa edilebilir. Sosyalizmin önceliği (sonralığı değil) kadınla özgür yaşam düzeyini mutlaka tutturmayı gerektirir.

b- Bunun için erkek egemen hegemonik iktidarla zihniyet ve kurumsal olarak mücadele etmek ve özgür eş düzeyinde bu mücadelenin zihniyet ve kurum olarak zaferini kesinleştirmek gerekir. Özgür eş yaşam bu başarı ve zafer oluşmadan gerçekleştirilemez.

c- Kadınla yaşam asla cinsiyetçi güdüyü sürekli kılmak ve çok yaşamak anlamında yorumlanmamalıdır. Gerek uygarlık gerekse kapitalist moderniteyle korkunç bir düzeye taşırılmış olan toplumsal cinsiyetçi yaşamı tüm zihinsel ve kurumsal alanlarda tasfiye etmeden özgür eş yaşamı gerçekleştirilemez. Kadını bir mülkiyet olgusu ve cinsiyetçi nesne olarak gören paradigma ve kurumlarda kadınla yaşam sadece en büyük ahlaksızlık değil, aynı zamanda en çirkin ve en yanlış yaşam biçimidir. Bu koşullar altında bir kadını ve dolayısıyla erkeği bu denli aşağılayacak ve çürütecek başka bir toplumsal olgu örneği yoktur.

d- Kadınla özgür eş yaşam ancak mülkiyetçilik reddedildiği, istismar edilen toplumsal cinsiyetçilik tümüyle aşıldığı, her düzeyde toplumsal eşitliğin (farklılık temelindeki eşitlik) sağlandığı koşullarda mümkündür.

e- Özgür eş yaşam ancak soy sürdürüm aracı, ucuz veya ücretsiz işçi ve işsiz olmaktan çıkmış, nesnellikten çıkıp öznelliğini her düzeyde gerçekleştiren kadınla mümkündür.

f- Toplum ancak bu olumlu koşullar altında özgür eş yaşamına uygun düşebilir, dolayısıyla özgür ve eşit koşullu topluma evirilebilir.

g- Olumlu toplumsal koşullar altında yapısal ve anlaksal değerini geliştirmiş kadınlar ve erkeklerin özgür eş yaşamı mümkün olabilir.

Hegemonik uygarlık ve modernitenin özgür eş yaşamın inkarı pahasına gerçekleştiğini çok iyi bilmek gerekir. Dolayısıyla toplumsal aşkın zorunlu koşulu olan hem yapısal hem de anlaksal güç dengesi, kadınla erkek arasında imkansız kılındığından aşk gerçekleşemez. Aşk, anlam enerjisini yitirmiş ve köle toplumun kölece ilişkilerinin anlık olarak üretildiği evlilik koşullarında gerçekleşemez. Hegemonik ve modern iktidarın ölümcül etkisi bu nedenle en çok özgür eş yaşam olanaksızlaştırıldığında görülür. Bu yüzden insanlık tarafından büyülü bir mucize olarak karşılanan yaşam bu koşullarda mucizevi, büyüsel değerini yitirmiş, özellikle kadın tarafından kahır ve intiharla karşılanan bir felakete dönüşmüştür. Eş yaşamın bir toplumsal inşa olduğunu iyi bilmek gerekir. Bu yaşam eril ve dişil kişiler arasında gerçekleşmez; inşa edilmiş toplumsal kadınlık ve erkeklik arasında gerçekleştirilir. Hegemonik inşanın her iki cinsi sakat bıraktığı, aralarındaki ilişkinin bundan etkilendiği ve hegemonik ilişki olarak yansımasını bulduğu iyi bilinmelidir. Hegemonik ilişkide aşk gelişemez. İnsan aşkında temel şart, tarafların birbirine denk özgür iradeleridir.

Eş yaşamlar ekonominin, devletin, dinin hizmetinde olamazlar

Uygarlık ve modernite hem kurumsal hem de ideolojik hegemonik yaşamla geçerli kılındığından, aşk adına tarih boyunca hep paradoks içinde kalınır. Aşktan çok bahsedilir ama gerçekleştirilemez. Dünya edebiyatı bir anlamda gerçekleşmeyen aşkların trajik anlatılarından ibarettir. Savaşların hep kadın yüzünden çıktığını anlatan destanlar da bu gerçeğin kanıtıdır. Sanatın tüm biçimleri gerçekleşemeyen aşkın itirafı gibidir. Dinler bile tanrı tanrıça ilişkilerindeki gerçekleşmeyen, tek taraflı kalan arzulardan şiddetle etkilenen bir nevi en eski sanat eserleridir. Uygarlık sistemlerinin eş yaşamı 'özel yaşam' alanı olarak kutsaması, toplumsal hakikatin en tersyüz edilmiş bir yargısıdır. Aslında kamusalın özel, özelin kamusal olarak kavranması toplumun doğasına daha uygundur. Eş yaşamdaki ilişki, evrenselliği ve tüm toplumsal bağları temelde etkileyen özelliklere sahiptir. Uygarlığın en büyük ikiyüzlülüğü, bu evrensel ilişkiyi sadece çok mahrem ikili bir tekil olgu saymasıdır. Sosyolojik bilginin değersiz ve yararsız olmasının en temel nedenlerinden biri budur. Sokrates'e ait olduğu söylenen "kadın insanı ya filozof yapar ya da deli" deyişiyle, bir halk özdeyişi olan "kadın vezir de eder, rezil de" deyişi, yine bu gerçek kamusallıkla bağlantılıdır. Zaten toplumda 'özel' ve 'kamusal' alan ayrımına gitmek modernitenin bir çarpıtmasıdır. Asli toplumda bu tür bir ayrımın anlamı yoktur. Doğru olan, temel ve belirleyici ilişki biçimleridir.

Yaşam adına insan toplumuna attığımız ilk adım eş yaşama ilişkin olmalıdır. Hiçbir yaşam alanı eş yaşam alanı kadar temel ve belirleyici özelliğe sahip değildir. Ekonomiyi, devleti temel ilişki saymak modernite sosyolojisinin bir saplantısıdır. Sonuçta ekonomi de, devlet de eş yaşamın aracı konumundadır. Eş yaşamlar ekonominin, devletin,

dinin hizmetinde olamazlar. Tersine devlet, din ve ekonomi eş yaşamın hizmetinde olmak durumundadır. Bu nedenle bu terslik tüm modernite sosyolojisini kaplamıştır.

Tüm bu anlatımın gereği olarak ilk ilmi yapılması gereken alan, eş yaşam alanı olmalıdır. Çok ilkel bulunan ilkçağ mitolojisi ve dinlerinin kendilerini hep bu alanla başlatmaları boşuna olmayıp toplumsal hakikatle ilgilidir. Eş yaşam, özellikle kadın etrafında geliştirilecek bilim, doğru sosyolojiye atılmış ilk adım olacaktır. Sadece bir bilim olarak sosyolojide değil, tüm sanatsal ve felsefi alanlarda da ilk adım bu ilişki etrafında atılmalıdır. Felsefenin bir dalı olarak ahlak ve dinin de önceliği bu alanda olmalıdır demeye bile gerek yoktur. Ahlak ve din kendilerini bu alana yeterince bağlamışlardır.

Sonuç olarak, çağımızdaki hegemonik iktidar ve sömürü güçlerinin iflası en çok eş yaşamdaki çöküşle görünür olmaktadır. Kadın-erkek ilişki tarihi en deklase, anlamını yitirmiş, ne onunla olunur ne onsuz olunur gibi bir tükenmişliğe gelip dayanmıştır. Başlangıç devrimini bu kaotik durumun tahliline dayandırmayanların kaosu sürdürmekten başka şansları yoktur. Kişisel ve kolektif çıkış yapanlar, ancak bu alanı bilimsel, sanatsal ve felsefi olarak temel alırlarsa, özgür eş yaşamına doğru adım atabilirler. Bu ilk çıkış adımları, çokça sanıldığı gibi iki kişi arasındaki tekil, özel adımlar olmayıp, gerçekleştirilecek demokratik sosyalist topluma ilişkin evrenselin ilk adımlarıdır.

Sosyalist olmak öncelikle eş yaşamda özgürlük düzeyini tutturmakla ilgili olmak durumundadır. Eski mitolojik ve dinsel yaşamın başlangıcında rastlanan büyük ilkesel ve çetin pratik yaşamların benzeri bir yaşam tarzını esas almak gerekir. Eş yaşamın sosyalistçe inşası, ancak uygarlık sistemlerinin ve kapitalist modernitenin evcil özünü ve biçimlerini aşmakla gerçekleşebilir. Sistemin banalleştirdiği cinsellikle, evcilik oyunlarıyla, soyculukla (çoğalım anlamında), 'bir yastıkta kocamakla pek alakası yoktur. Özellikle güncel olarak tam bir hastalık haline getirilen günlük cinsel birleşmelerle de alakalı değildir. Kaldı ki, hiçbir canlıda günlük cinsel birleşmenin olmaması, tersine bunun döngüsel bir temele sahip olması, insan türündeki cinselliğin toplumsal tarzda inşa edildiğini kanıtlar. Cinsel açlık ve aşırılık, toplumsal inşa ve hegemonik iktidarla bağlantılıdır. Kadına dayatılan erkek cinsiyetçiliği tüm biçimleriyle bir iktidar gerçekleştirimi olarak kendini belli eder. Bu tür cinsiyetçilik, mutluluk vermesi şurada kalsın, tam bir hastalık ve mutsuzluk kaynağıdır, tükeniş ve erken ölümdür. Hiçbir kadın veya erkek bünyesi bu tarz cinselliğe uyum gösterecek yapıda değildir. Özellikle kapitalizmin kadın reklamcılığıyla körüklediği cinsiyetçilik tamamen ideolojik hegemonyayla ilgili olup, azami kar kanununun gerçekleştirilmesini sağlamaya yöneliktir. Denilebilir ki, hiçbir ilişki toplumsal cinsiyetçilik kadar sistemi taşıma gücünde değildir. Dolayısıyla anti kapitalist olmak ancak bu tarz cinsiyetçi yaşamı reddetmek ve aşmakla mümkündür.

"Sosyalist toplumun gelişiminde özgür eş yaşam kuramının uygulanmasına ilişkin bazı önemli tarihi tecrübeleri göz önünde tutmak önemlidir. Hıristiyanlık bu konuda rahip ve rahibe yaşamını kadrolarına şart kılmıştır. Batı uygarlığının gelişiminde bu uygulama önemli bir role sahiptir. Hıristiyanlık cinsiyetçi toplumun olumsuzluklarını bu kadrosal uygulamayla oldukça sınırlamıştır"

Eş yaşam ilişkilerinde geliştirilecek düzey ne denli bilimsel, sanatsal ve felsefi olursa, o denli sosyalist topluma yol açabilecektir. Sosyalizmin öncelikle eş yaşam ilişkilerinde gerçekleşmesinin vazgeçilmez ilkesel ve pratik bir değeri vardır. Bu tarz ilişki dışında sosyalizme götürebilecek bir yol yoktur. Olsa da, bu ilişkiler dolaylı ve hatalara çok açık ilişkilerdir. Sosyalistçe eş yaşamı iki kişi arasındaki bir ilişki olarak algılamak eksik bir yaklaşımdır. Eş yaşamlar şüphesiz ikili somutlaşmaları yaşayabilir, ama buna indirgenemez. Eş yaşam büyük anlam gücü, estetik ve ahlakla soyut olarak daha çok yaşanan özsel bir yaşamdır.

Sosyalist yaşam bağlamındaki erkekler ve kadınlar ancak özgür yaşamı evrensel, kolektif olarak gerçekleştirdikçe, tekil olarak da doğru ve güzel yaşama şansını elde edebilirler. Tarihin tüm büyük toplumsal hareketlerinde bu gerçekliği görmek mümkündür. Tekil yaşamı güncel evlilik oyunlarıyla olduğu kadar, daha da olumsuzlaşan evlilik dışı biçimlerle karıştırmamak büyük önem taşır. Tekil yaşamda toplumsal evrenselliğin, kolektifin tüm potansiyeli gizli olduğu halde, uygarlık ve modernitenin tekil evcilik ve evlilik dışındaki biçimlerinde evrenselliğin, kolektifliğin inkarı gerçekleştirilir. Bu ayrımı yapmadan, sosyalistçe tikel özgür yaşam gerçekleşemez. Sosyalist ilişki kapsamındaki erkek, özellikle de kadın kendinde yaşattığı bilimsellik, estetiklik, ahlakilik ve felsefilikle muazzam bir çekim gücüne sahiptir. Bu tür erkek ve kadın kişilikler toplumsal yaşam karşısında yenilgi yaşamadıkları gibi, varlıklarıyla özgür toplumsal yaşamı inşa ederler. Tekil birliklerinde saygı ve güven hakim olduğu için kıskançlık, kapris, doyumsuzluk ve bıkkınlık gibi sistem hastalıklarına yer yoktur. Birbirlerini mülkleştirmedikleri için, karşılıklı hak idealarıyla (burjuva hukukunda bu geçerlidir) yaklaşımda bulunmazlar. Denk düzeydeki anlam güçleri bir kişide bütünü, bütünde bir kişiyi yaşatabilecek durumdadır.

Tarihsel toplum hareketleri ancak böyle anlam kazanmış kişiliklerle başarıya ulaşır. Bu kişilikler kelimenin gerçek anlamıyla hep sosyalist olarak bilinmek, anılmak ve beklenmek durumundadır.

'Bozmak' kadını sınırsız köleliğe mahkum etmenin başlangıcıdır

Sosyalist toplumun gelişiminde özgür eş yaşam kuramının uygulanmasına ilişkin bazı önemli tarihi tecrübeleri göz önünde tutmak önemlidir. Hıristiyanlık bu konuda rahip ve rahibe yaşamını kadrolarına şart kılmıştır. Batı uygarlığının gelişiminde bu uygulama önemli bir role sahiptir. Hıristiyanlık cinsiyetçi toplumun olumsuzluklarını bu kadrosal uygulamayla oldukça sınırlamıştır. Ruhsallığın zihniyet üzerindeki cinsellik baskısını gemlemesi, toplumsallığın gelişiminde önemli rol oynamıştır. Fakat özgür eş yaşamı mümkün kılan diyalektik gelişime yol açamamış; ona karşı tepkisel olarak gelişen şey kapitalist modernitenin toplumsal cinsiyetçi patlaması olmuştur. Modern mülkiyetçi tek eş yaşamı, rahip rahibe kültürüne karşıt bir yaşam tarzı olarak ikinci bir uç noktayı, kutupsallığı doğurmuştur. Modernist tek eşli yaşamdaki bunalımın temelinde hıristiyanlıktaki rahip ve rahibe kültürü yatar. Cinsiyetçi toplumun aşılmasında her iki kültür de tıkalı kalmıştır. Batı toplumundaki cinsiyetçi kültür bunalımında bu gerçeklik saklıdır.

Konuya ilişkin islami çözüm de başarılı olmamıştır. Rahip rahibe yaşamının tersine cinsel doyuma öncelik tanıyan islamiyet, çok sayıda eş ve cariye konumlu kadınla sorunları çözeceğini sanmıştır. İslam'daki harem uygulaması bir nevi özelleşmiş genelev rolündedir. Genelevden farkı, bazı kişilere özel kılınmış olmasıdır. Özde aralarında fark yoktur. Doğu toplumunun Batı toplumlarının gerisine düşmesinde bu cinsiyetçi toplumsal uygulamanın belirleyici rolü vardır. Hıristiyanlığın cinsiyetçiliği gemlemesi moderniteye yol açarken, İslam'ın cinsiyetçi aşırı doyumu teşvik etmesi ise eski toplumun daha da gerisine düşmesine ve Batılı modernite toplumu karşısında yenilgiye uğramasına yol açmıştır. Doğu kadını ve erkeğinin Batı kadını ve erkeği karşısında yenik düşmesinde toplumsal cinsiyetçiliğin rolü oldukça önemlidir. Cinsiyetçilik toplumsal gelişme üzerinde sanıldığından daha fazla etkilidir. Doğu ile Batı toplumları arasındaki farkın açılmasında cinsiyetçiliğin rolü üzerinde önemle durmak gerekir. İslamın cinsiyetçilik anlayışı, gerek kadının derinliğine köleleşmesinde, gerekse erkeğin iktidarcı kesilmesinde Batı uygarlığına nazaran çok daha olumsuz sonuçlar doğurmuştur.

Özgür eş yaşam pratiğini geliştirirken, kadın ve erkek cephesinde dikkat edilmesi gereken önemli hususlar vardır. Özgür yaşam şansı olan veya bu şansı elde etmek isteyen kadının öncelikle yapması gerekenleri şöyle belirleyebiliriz:

a- Kadın erkekle girişeceği cinsiyetlik paylaşımının salt bir biyolojik tatmin olmadığını, kaplan kafesinde kaplanla yatmaya eş bir güç ve iktidar pençesiyle yüz yüze kalacağını peşinen bilmelidir. Özellikle kafesteki kaplanın açlık ve esaret hali, erkeğin pençelerini daha ölümcül kullanmasına yol açabilir. Kadın klasik evlilik ilişkisiyle kafese girdikten sonra kolay sağ çıkamayacağını, bunun karşılığını ya canıyla ödeyeceğini ya da tamamen teslim olmuş dişi bir kaplana dönüşeceğini iyi bilmelidir. Dişi kaplan erkekleşmiş kadını temsil eder, iğrenç ve çirkindir. Hegemonik erkek ve ona tamamen teslim olmuş erkeksi kadın arasındaki cinsellik, bu iğrençlik ve çirkinliğin gerçekleşmesinde başat rol oynar. Erkekler kadın bakireliğini 'bozma' gününü gururla yaşarken, bunun altındaki neden güdü tatmini (biyolojik olgu) değil, bu ilişkinin iktidar köle ilişkisinin oluşmasındaki payıdır. Bozmak, kadını sınırsız köleliğe mahkum etmenin başlangıcıdır. İktidar efendi duygusuna yol açar ki, bu da erkekliğinin kanıtlanması anlamına gelir. Daha sonra bu yöntem genç erkeklere de uygulanır. Kölelik kurumu her iki cinse de uygulandı. Kadının erkek kadar cinsel ilişki peşinde koşmaması kölelik kurumuyla bağlantılıdır. Kapitalist modernitenin sınırsız çoğalttığı cinsellik eylemi, insanlık türüne dayatılan en kapsamlı kölelik aracıdır; sınırsız iktidar ve sömürü imkanına yol açar. Çoğu dinlerin bu ilişkiye kuşkuyla yaklaşması anlamlı olup, onun düşüş, çirkinlik ve hakikat dışılığa yol açmasıyla bağlantılıdır.

b- Kadın, eş evlilik durumunda olmadan, erkek egemen toplumun her alanında karşısındaki erkeğin her an avının üzerine atlamak durumunda olan bir panter psikolojisiyle hareket edeceğini bilerek kendi hareket tarzını geliştirmelidir. Erkek panter fırsat bulduğunda, yani önünde aşabileceği bir toplumsal engel çıktığında mutlaka kadına bir pençe atacaktır. İktidarcı erkek bu anda hiçbir ahlaki ve vicdani gerekçe tanımadan kadını avlamak isteyecektir. Ne dini örtünme ne de hukuk bunun önünde engeldir. Kadın bu durumu bilerek toplumsal alana çıkmalı, daha doğrusu garantili bir öz savunma olmadan tekin olmayan toplumsal sahalara inmemelidir.

c- Kapitalist modernitenin temel hedefinin özellikle gerek para ve iktidarın gücünü ifade eden sert yöntemlerle, gerekse başta edebiyat olmak üzere sanatın gücünü yansıtan yumuşak yöntemlerle kadını modern köle haline getirmekle yüklü olduğunu iyi bilmelidir. Kadın karşısında modernite gerek para ve iktidar yöntemleriyle gerekse bol aşk vaatleriyle eski toplum erkeğinin katbekat üstünde bir saldırı gücü konumundadır. Para ve aşkın korkunç erkek egemen gücüne karşı kadının özgür yaşam arayışı boş bir hayalden öteye anlam taşımaz. Tüm dürüstlüğü ve güzel hareketleriyle ne kadar yaklaşım gösterip özgür eş yaşam peşinde koşarsa koşsun, kadın geçerli modernite erkeği karşısında hüsrana uğramaktan kurtulamaz. Yani her yol, modern kadın köleliğine götürecektir.

d- Eğer kadın tüm bu erkek egemen topluma rağmen özgür kalmakta ısrarlıysa, o zaman ya büyük bir yalnız yaşama ya da her anı sosyalist mücadeleyle dolu geçen bir militanlığın zorluklarına katlanmak durumundadır. Yalnızlık marjinal durumlar için geçerlidir. Sosyalist yaşam ise, eski tanrıça kültürüyle eş bir tanrıça yaşamını gerektirir. Tanrıçaların bir özelliğinin insan erkeğiyle evlenmemek olduğu göz önünde bulundurulmalıdır. Erkek tanrılaştığında ise, kadın tanrıçadan pek eser kalmadığını tarihten bilmekteyiz. Geriye melek kadın olmak kalıyor. Fakat melek kadın biraz da cinsiyet gücünü kaybetmiş güçsüz kadını temsil ediyor. Böylesi bir kadının toplumdaki rolü elçilik olmaktan öteye gitmez. Mitolojideki İnanna-Afrodit figürü daha farklı bir kadındır. Güzelliğini, cinsiyet cazibesini ve fiziki gücünü henüz yitirmemiş kadın imgesini temsil eder. Aşk Tanrıçası olarak İnanna-Afrodit kadınının eş yaşam arayacağı unsur, özgür eş yaşamı paylaşacağı unsurdur. Böylesi bir unsurun çoğunlukla sadece yarı tanrı, yarı insan bir Prometheus erkeği olabileceği iyi anlaşılmalıdır. Tarihte ve günümüzde bu unsur veya çoğunlukla erkek de sadece bir figür olarak tasarlanabilir. Somutlaşması olağanüstü bir savaşçılıkla mümkündür. Kapitalist modernitenin korkunç güçleriyle donanmış maskesiz tanrılarını yenmeden kendini gerçekleştiremez. İmkansız olmayan ama zor bir somutlaşmadır bu. Sosyalist olmak, biraz da İnanna-Afrodit ve Prometheus imgesini somutlaştırmakla mümkündür.

Özgür eş yaşamın peşinde koşan bir erkeğin öncelikle yapması gerekenler şöyle özetlenebilir:

a- Bu erkek karşısına çıkarılan kadının beş bin yıllık uygarlık ve onun beş yüz yıllık kapitalist hegemonyası altında her tür kölelik şartlanmasına uğratılmış kadın olduğunu bilmelidir. Bu kadının tek çaresi kaplansı erkeğe karşı kaplansı dişi olmaktır. Bütün yaşam stratejisi ve taktikleri anlık olarak bu temelde inşa edilmiştir. Tersinden okursak, onun da kendine göre eş erkeği içerisine düşürmek istediği bir kafesi vardır. Eğer erkek özgür eş yaşam peşindeyse, böylesi kadın stratejisi ve taktiklerinden kurtulması en az köle kadınınki kadar zordur. Bu kadının karşı kölelik olarak dayattığı strateji ve taktiklerden kurtulmak özgür eş yaşam peşindeki sosyalist erkek için öncelikli bir savaş alanı olup, burada kazanmadan sosyalist toplum mücadelesine adım bile atamaz.

b- Eş evlilik durumundaki erkek en az kadın kadar bir kölelik kurumunun etkilerine maruz kaldığını bilmelidir. Kurumun olumsuz etkilerini aşmak için bu erkeğin ev mekanında sürekli sosyalist yaşam peşinde koşması gerekir. Köle kadınla kölece yaşanır, yanlış yaşanır. Özelleşmiş genelev kültürünü aşmak, özgür eş yaşam kültürünü edinme başarısını göstermeyi gerektirir.

c- Kapitalist modernitenin baştan çıkarıcı cinsiyetçi kültürüne karşı nefs savaşını sürekli ve başarıyla vermek gerekir. Erkeği teslim almak için geliştirilen strateji ve taktikler en az kadın tutsaklığı kadar bitiricidir. Unutmamak gerekir ki, kapitalist modernitede erkek bir yandan sadece biyolojik olarak abartılmış bir erkekliğe dönüştürülmüş iken, öte yandan tüm toplumsal kültürüyle kadınsılaştırılmıştır. Aşırı cinsiyetçi biyolojik erkek bir yandan kaplanlaştırılırken, diğer yandan kadınsı (kölemsi kadın) kültürlü bir kediye dönüştürülür. Modernitenin dayattığı bu erkeklik yıkılmadan sosyalist olunamaz, sosyalist toplum mücadelesi verilemez.

d- Tüm bu olumsuz etmenlere karşı özgür eş yaşam için en az özgür kadın kadar özgür erkek mücadelesi gerekir. Özgür erkeklik tersinden erkek egemen toplumun köleleştirdiği erkek kişiliğini aşmakla mümkündür. Toplumsal gerçekliğimizde halen geçerli olan ariflik mertebelerini kazanmak gerekir. "Erkek doğulmaz, erkek olunur" kadar, uygarlık erkeği olarak doğulur ama özgür erkek de olunur. Prometheus erkeklik imgesi çağımızda ancak demokratik modernitenin bilimi, felsefesi ve sanatıyla somutlaştırılabilir. Mitoloji, din, felsefe, bilim ve sanatın yaşam için olduğu ve başta gelen rolünün özgür eşleşmeyi gerçekleştirmek, inşa etmek olduğu önemle kavranmalı, ahlakileştirilmeli ve estetikleştirilmelidir. Mevcut çağdaş evlilikler hiyerarşik hanedanlık kültürünün (bu yaklaşık yedi bin yıllık bir kültürdür) devamı olup, devletçi toplumun temel değerlerinin üretildiği alan olarak, tecavüzün norm, namus tarzında kadın ve erkek kişiliğine azami içerilmesiyle yüklüdür. Aşkın gerçekleşmeyişi, yaygın boşanmalar ve ailenin çözülüşü, kişiliklere yüklenen iktidar ve sömürü amaçlı tecavüz kültürünün sonucu olarak anlaşılmalıdır. Özgür ve sosyalist toplum ancak tecavüz kültürüne karşı anbean felsefe, bilim, etik ve estetikle yüklenen kişiliklerce gerçekleştirilebilir. Bu temelde gerçekleştirilecek özgür eş yaşamların birey ve toplum için sürekli güzellik, doğruluk ve iyilik üreteceği açıktır.

Kapitalist modernitenin yıktığı mucizevi, büyüleyici yaşamı ancak özgür eş yaşamla, onun sosyalist kişiliği ve toplumsal mücadelesiyle kazanıp paylaşabiliriz. Bunun için çocukluktan itibaren özellikle kız çocuklarını demokratik modernite zihniyeti ve kurumlarıyla eğitmek, demokratik sosyalist toplumsal mücadeleyle pratikleşmek yaşam tarzımız olarak benimsenmeli, özgeleştirilmeli ve kazanılmalıdır.

Sürecek...

Yaşamın kıyısında hasrete ulaşmak

"Arkadaşlardan kopmanın acısı içimde buruk bir özleme dönüşüyordu"

1994 sonbaharıydı Eylül ayı henüz yaz mevsiminin sıcaklığını atamamıştı. Kaldığımız yer Bitlis ile Mutki arasında sıkışmış, balıksırtı gibi uzanan bir silsileydi. Adına Bitlis yaylaları da denildiğini duymuştum. Eyalet konferansı için hazırlık yapıyorduk. Garzan eyaletinde kalan bütün güçler, yerini küçük bir birime bırakarak yanımıza geliyordu. Toplam gerilla gücümüz iki yüzü aşkındı. Konferans sonrası düzenlemeler yeniden yapılacak, ona göre bölgelere dağıtılacaktık. Yüz elli kişi toplanmıştık.

Gelen arkadaşların ihtiyaçlarını karşılamak üzere önceki gün konuştuğumuz korucularla görüşecektik. Korucular Mutki'ye bağlı Mizik köyündendi. Köy, az da olsa yurtsever denilebilirdi. Düşmanla ilişkileri olduğu gibi bizimle de ilişkiliydiler. Bir grup arkadaşla bulunduğumuz yerin aşağı kısımlarına düşen bir yerde gece korucularla görüştük. Beş kişi gelmişlerdi. Ellerinde ufak tefek poşetler vardı. Bize pil, bant vb. şeyler getirmişlerdi. Ama getirdikleri yetersizdi. Onun için tekrar bir liste yazıp vermek zorunda kaldık. Onların hem düşmanla hem de bizimle ilişkili olmaları beni ister istemez şüphede bırakıyordu. Ama ilişki kuracağımız başka kimse de yoktu. Bir saat yanımızda kalıp tartıştıktan sonra onları gönderdik. Biz de noktaya döndük.

Ertesi gün akşama doğru iki keşif helikopteri bulunduğumuz derenin üzerinden geçti. Helikopterlerin görebileceği açık renkli eşyaları saklamaya çalıştık ve gizlendik. Buna rağmen bazı arkadaşlar helikopterlerin bizi gördüklerini söylediler. Görüştüğümüz korucular bizi düşmana ihbar etmiş olabilirdi. Rahatımızı kaçıran iki uğursuz böceğin buraya tesadüf mü yoksa bizim için mi geldiğini tartışıyorduk, tesadüf olabileceğine karar verdik. Sabah da bir olumsuzluk olmayınca konferans öncesi tartışmalara devam ettik.

Saat dokuz gibi yine erzak için dört arkadaşla birlikte bir köye gidecektik. Köy üç saat uzaklıktaydı. Köyün yanına vardığımızda üç yüz askeri aracın, tanklar ve panzerler eşliğinde köye geldiklerini gördük. Ay ışığı olduğundan araçlardan inen askerlerin, köyün yukarısındaki araziye çıktığını rahatlıkla seçebiliyorduk. Eğer sağa sola sapmaz da direk yürüseler bizim noktaya varacaklardı. Artık köye giremezdik. Arkadaşlara erken haber vermek için geri döndük. Hiç olmazsa kaldığımız yeri değiştirebilirdik. Arkadaşlara ulaşıp gördüklerimizi anlattığımızda;

"Düşmanı gördüğünüz yer bizden üç saat uzakta. Orada çıkan operasyon bizi kapsamına almaz" dedi sorumlu arkadaş. Yine de bazı tedbirler alındı. Dlar arkadaş takım komutanıydı. Mahsum Korkmaz Akademisi'nden yeni gelmişti. Takımı, güvenlik için ova tarafındaydı. Yarım saat sonra bizimle bağlantı kurup düşmanın araziye çıktığını bildirdi. Gücümüz sayıca fazla olduğu için uzağa da gidemezdik. Bazı gruplar mevzilendiler. Noktamızdan kırk dakika uzaklıktaki yan tepeye bir grup çıktı. Yine noktanın yukarı ve aşağı kısmı tutuldu. Norşin tarafına uzanan sırtı da bir takım tuttu. Ben de bu grubun içindeydim. Düşmanın araziye çıktığını bildirdikten sonra stratejik tepeleri tutmak için sorumlu arkadaş, Dılar arkadaşın takımını da noktaya çekmişti. Dilar arkadaş, altı arkadaşla birlikte bir tepeyi tutmuşlardı. Benle iki arkadaş da aynı tepenin Bitlis'e bakan yamacında mevzilenmiştik. Tepeyle bizim aramızda da Mustafa, Rubar ve Edip arkadaşların tuttuğu bir mevzi vardı. B-7 yanlarında olduğundan onları biraz daha geride tutmuştuk. Ay ışığı altında aydınlanan çıplak arazide bir hareketin olup olmadığına dikkat ediyorduk ki, aşağıdan bizim bulunduğumuz sırta doğru kalabalık bir grubun çıktığını fark ettik. Yanımdaki arkadaşlara; "biraz daha bekleyelim, iyice yaklaştıklarında vururuz" dedim. Bir süre sonra iyice yaklaştılar. Üçümüz aynı anda tetiklere asılıp vurduk. Geri kaçan askerlere de bir bomba fırlattım. Aynı zamanda iyice eğildik. Sonra sert bir patlama... İlk temas bulunduğumuz sırtta başlamıştı. İlk saldırıyı geri püskürttüğümüz halde karşı saldırılar devam ediyordu. Mevzimizi sağdan soldan yoğun ateşe tutmuşlardı. Yanımdaki arkadaşlara;

"Heval, saldırılar böyle devam ederse sabaha kalmaz tepe düşer. Ama biraz aşağı inip, düşman kolunu yandan darbelersek, saldırıları durmak zorunda kalır" dedim. "Tamam, inelim" dediler. Askerlerin bütün dikkati tepenin zirvesine kilitlenmişti. Üçümüz, tepeye çıkan askerlerin tarafına gidip, onları da vurduk.

Vuruşumuzdan sonra saldırıları gevşedi. Kayıpları çok olduğundan güçlerini geri çektiler. Bir süre sonra aşağımızdaki boğazdan yeniden saldırmaya başladılar. Bazen kesik kesik bir kuşun kanat çırpmasına benzeyen bir ses, bazen ıslık çalarak yakınlarımıza düşüp patlıyorlardı. Şarapnel parçalarından korunurken herhangi bir saldırıya karşı tetikteydik. Sabaha karşı Savaş ve Kartal arkadaşlar aşağıdaki noktadan yanımıza gelmişlerdi. Durumumuzu sorduktan sonra hiç beklemeden bir arkadaşı da yanlarına alıp gittiler. Ön mevzi olduğu için hafif olması gerekiyordu. Mevzide benle Adife arkadaş kalmıştık.

Sabah olmuştu. Üç saat önceki çatışmanın yorgunluğu hala üzerimdeydi. Susuzluktan boğazım yanıyordu. Sanırım Adife arkadaş da aynı durumdaydı. Aklıma çantama koyduğum kesme şekerler geldi. Şekerlerden iki tane Adife arkadaşa verdim. Bir tanesini de ben aldım.

Arazide, tutuşup yanan dikenli otlardan başka bir şey görünmüyordu. Dürbünle aşağılara baktım. Saat dokuza kadar helikopterler boğazda vurduğumuz askerlerin cenazelerini taşıdılar. O zamana kadar da bulunduğumuz yere herhangi bir saldırı olmadı. Ama noktadan yoğun silah sesleri geliyordu. Kobra ve tanklar da eşlik ediyorlardı. Silah seslerini duydukça noktadaki arkadaşları daha fazla merak ediyordum. Mevzimiz Bitlis'e bakan yamaçtaydı. Yerimiz deşifre olmasın diye hareket etmiyorduk.

Saat dokuzdan sonra bir bölük kadar askerin boğaza indiğini gördüm. Bize doğru geliyorlardı. Bu, aşağıdan sonuç alamadıklarını gösteriyordu. Şimdi bulunduğumuz sırttan sonuç almayı deneyeceklerdi. Ama daha uzakta sayılırlardı. Tütün kutumu çıkarıp bir sigara sardım. Adife arkadaş sigara içmiyordu. Ceplerimi aradım, çakmak yoktu. Belki de iyi aramadım diye tekrar ceplerimi karıştırdım. Bulamadım. Tank ve havan gülleleriyle tutuşan otlar gözüme ilişti. Sigaramı o ateşten yaktım. Hiç söndürmeden dört beş sigara içtim. Askerler de yaklaşmışlardı. Adife arkadaş mevzinin solundan, ben de sağından gelen askerlere ateş ettik. Üç asker düştü. Diğerleri arkaya doğru kaçtılar. Bulunduğumuz yere, saat ona kadar dört kez saldırı yapıldı. Her geldiklerinde iyice yaklaşmalarını bekliyor, sonra vuruyorduk. Bu gidişle sonuç alamayacaklarını anlayınca geri çekildiler. Bitlis'ten yedi tank getirip karşı tarafımıza diktiler. Bulunduğumuz yeri öğlene kadar tanklar, kobralar ve havan topları ile yoğun olarak vurdular. Öyle ki tepelerin rengi değişmişti. Tepeler, sanki kızgın bir fırında kızartılıp yakılmışçasına siyahlaşmışlardı. Doğa durmadan yanıyor, çığlığını göğe ulaştırmak ister gibi dumanları yükseliyordu.

Mevzimiz keşfedilmesin diye hareket etmiyorduk. Çünkü tepemizde durmadan dolanan, her tarafımıza roket ve mermi yağdıran kobra helikopterleri vardı. Binlerce asker yetmiyormuş gibi havadan da saldırmaya başlamışlardı. Aşağıdaki arkadaşların hareketlerini görebiliyorduk. Tepenin zirvesini tutan arkadaşları dinledim. On ikiye kadar da karşılıklı silah sesleri geliyordu. On ikiden sonra silah sesleri kesildi. Neden kesildiğini bilemiyordum. Yoksa tepeyi bırakıp gitmişler miydi? Adife arkadaşa; "Bir süredir tepedeki arkadaşların silah sesleri gelmiyor. Birimiz gidip bakarsak iyi olur" dedim. Arkadaş 'Tamam' dedi, ama gitmek mümkün değildi. Arazi çıplak olduğundan en ufak bir hareket bile görülüyordu. Bu nedenle gitmekten vazgeçtik. Havan toplarının zirveye isabet ettiğini görebiliyorduk. Şehit düşmüş olabilirlerdi. Mustafa, Rubar ve Edip'in bulunduğu orta mevziden çatışma boyunca hiç silah sesi gelmemişti. Onları birkaç kez yüksek sesle çağırdım. Ama sesime yanıt veren olmadı. Bir kez daha seslendim. Fakat mevzilerinde ses seda yoktu. Bir taş alıp yukarıya, onların olduğu mevziye attım. Ama taş mevziye yetişmedi. Onların uyumuş olabileceklerini düşündüm. Sonra bu kadar bombanın, merminin gürültüsünde böyle bir şey olamaz dedim kendi kendime. Adife arkadaşa; "Ne olabilir" diye sordum. O da "bilmiyorum" dedi. Silahımı doğrultup mevzilerine iki mermi sıktım. Ama bu yöntem de işe yaramadı. Ses yoktu...

Öğlenin yakıcı sıcağı kırılmış, yerini arazinin hemen hemen bütün yerlerine sıçramış alevlere bırakmıştı. Alev dilimleri karşımızda savaşanlar kadar açgözlüce abanmıştı araziye. Aralanan duman kümeleri ardında aşağıdaki arkadaşları göremiyordum. İçimde merak uyandırdığı gibi, aynı zamanda korkuya da neden oluyordu. " Ne oldu acaba?" diyordum kendi kendime. Birden bire iki arkadaşın düşmanın olduğu yönden bize taraf geldiğini gördüm. Adife arkadaşla onları yanımıza çağırdık. Onlar bizi düşman sanmış olacak ki, silahlarını bize doğrulttular. Az kalsın bir kaza oluyordu. Kendimizi tanıtınca mermi yağmuru altında koşarak mevzimize atladılar. Karker ve Mücahit arkadaşlardı. Altımızda mevzilenmişlerdi. Arkadaşların durumunu sorduğumuzda bilmediklerini söylediler. Sonra Karker arkadaş patlamalara aldırmadan; "özel timler altımıza kadar gelmişlerdi. Tabii haberimiz yoktu. Fark ettikten sonra ikisini vurduk. Oradalar. Diğerleri ise kaçtı. Birinde M-16, diğerinde G-3 silahı vardı. Silahlarını taşıma olanağımız olmadığından getiremedik. İkisini de orada kırdık" dedi. Tepedeki arkadaşları sorduğumuzda Karker arkadaş devamla;

"Birkaç defa çağrı yaptık ama cevap veren olmadı" Sonra duygu yüklü bir ses tonuyla; "Arkadaşlar şehit düşmüş olabilir" dedi. Ve tepeye doğru baktı.

Bizden başka, çevremizde arkadaş kalmamıştı. Tepeyi tutan arkadaşların şehit düştüğünü ve bu haberi tepede yaralı kurtulan iki arkadaşın aşağıdaki arkadaşlara ilettiğini, bizden de haberleri olmadığından hepimizin şehit düştüğünü söylemiş olduğunu sonradan öğrenecektik. Bunun üzerine noktadaki arkadaşlar bir kademe geri çekilme gereğini duyuyorlar. Çevremizde de herhangi bir çatışmanın olmadığını görünce, biz de geri çekilme kararı aldık. Çünkü düşman tepenin işlevsiz kaldığını anlamış ve boğaza inmişti. Altımızda askerler vardı, ama tam olarak göremiyorduk. Acele etmemiz gerekiyordu. Hemen yan tarafımızda küçük bir sırt vardı. Aradaki mesafe üç yüz metre kadardı. Onu geçtik mi kurtulabilirdik, ama oraya yetişmeden de vurulmak vardı. Arkadaşlara söylediğimde kabul ettiler. İlkin Karker arkadaş denedi. Çünkü tek tek, koşarak geçmemiz gerekiyordu. Yolun yarısında kendini yere attı. Mermiler sağına soluna isabet ediyordu. Ve bize bağırdı. "mümkünü yok gidemem" diyordu. Biz de ona sürekli "git!..git!.."diyor, ikna etmeye çalışıyorduk. En sonunda kalkıp tekrar koştu. Sırtın ardında kayboldu. Sonra Mücahit arkadaş da yine aynı şekilde, birkaç kez yere atlayıp kalkarak sırtı geçti. Düşman geri çekildiğimizi anlamıştı. O yüzden bütün gücüyle yükleniyordu. Havan atışlarıyla tank atışları daha fazla olmaya başladı. Geçeceğimiz yer sırat köprüsü gibi olmuştu. Düşman yakınlaşmaya korkuyor, uzaktan engellemeye çalışıyordu. Benle Adife arkadaş kalmıştık. Hangimizin önce gideceği konusunda anlaşamıyorduk. "Önce sen git" diyordu. Ben de; "hayır, sen git" diyordum. Onun bu yoldaşça hassasiyetini anlıyordum. Aşağı tarafta askerler bize doğru gelmekteydiler. Dolayısıyla mevzide kalan bu tehlikeyi göğüslemiş olacaktı. Aynı zamanda vurulma olasılığı da vardı. Bir süre tartıştıktan sonra onu ikna ettim. Sırta doğru koşmaya başladı. Tam bu sırada yoğun ateşe tutuldu. Aslında ben onun vurulduğunu zannettim. Geri geldi. İkinci kez de deneyip geri döndü. Biraz üsteleyince o da diğer arkadaşlar gibi sırtı geçti. Gitmeden bir kez daha arkadaşları çağırayım diye düşündüm. Tekrar yüksek sesle çağırdım. Ses alamayınca biraz yukarıya doğru çıkmaya başladım. Bana ateş edilince tekrar mevziye dönmek zorunda kaldım. Vicdanım onları bırakıp gitmeme el vermiyordu. Uyumuş olabilirlerdi. Baktım tepeden de bana ateş ediyorlar. Öyle anlaşılıyordu ki, düşman tepeyi tutmuştu. Silahımı doğrultup mevziye üç dört el ateş ettim ama yine ses yoktu. O zaman "bu arkadaşlar kesin şehit düşmüşlerdir" diye düşündüm. Ben de öbür arkadaşlar gibi kendimi birkaç kez yere atarak, yerde sürünerek sırtı geçtim. Ama hala o kadar yoğun ateş arasında, bana bir merminin nasıl değmediğine şaşıyorum. Tesadüf olabilirdi ancak. Sırtı geçince dönüp arkama baktım. Çatıştığımız tepenin yamacında iki cenaze gördüm. Birinin ayağında beyaz bir spor ayakkabı vardı. Onun Azad arkadaş olduğunu anladım. Batmanlıydı. Gerillaya '93'te katılmıştı. Daha fazla bakmaya dayanamadım. Arkadaşların yanına ulaştım ama kimseye bir şey söylemedim.

Geçtiğimiz tarafta da Xerebu ve Sanbu korucu köyleri vardı. Bazı yerler uçurum, bazı yerler kayalıktı. Yukarıdaki tepeleri düşman tutmuştu. Biz altlarında kalmıştık. Karker arkadaş, kendimizi aşağıya bırakmamızın daha iyi olacağını söyledi. Ona "eğer aşağıya inersek üstümüzdeki askerler bizi fark eder. Onun için bu kayalıklarda kalıp çatışmak daha iyidir" dedim. "Akşama kadar çatışır, karanlık çökünce çemberi yarar geçeriz" dedim. Akşama daha dört saat vardı. Karker arkadaş aşağıya inmekte ısrarlıydı. Burada kalalım dememize rağmen aşağıya indi. Birbirimizden kopmamak için biz de indik. Düşman bizi görmüştü, silahlar patlamaya başladı. Ona doğru yüz metre yürüyüp bir kayanın ardına gizlendik. Karker arkadaşta Karnas vardı. O da '93 katılımlı ve Batmanlıydı. Onun biraz aşağısında Şilan arkadaş şehit düşmüştü. Hemen altında bir kayanın altına gizlenmiş Hasret arkadaş vardı. Norşin'e bağlı Avuzut köyündendi, '92 de gerillaya katılmıştı. Yanına gidemiyorduk. Bütün silahlar Karker arkadaşın olduğu yere çalışıyordu. Bir süre böyle bekledik. Askerler yavaş yavaş olduğumuz yere inmeye başladılar. Herhalde Karker arkadaşın yalnız olduğunu düşünmüşlerdi. Üçümüz uçurumun olduğu yöne doğru yürümeye başladık. Ben önde, iki arkadaş arkada etrafı kontrol ederek gidiyorduk. Tepeden tek bir mermi sesi geldi. Aynı anda yere yığıldım. Bacağımdan yaralanmıştım. Arkadaşlar her ne kadar da bana 'gel' dedilerse de, yerimden kımıldayamıyordum. Birkaç defa denediğim halde ayağım beni taşıyamıyordu. Arkadaşlara;

"Heval siz geri gidin, mermiler sizi de tutmasın. Gelemiyorum" dedim. Sonra sırtımı taşa verip, silahımı yana dayadım. Susuzluk içimi kavuruyordu. Dün akşamdan beri bir damla su içmemiştim. Yaralanınca susuzluğum daha da ağır basmıştı. Bombalarımı çıkarıp pimlerini düzelttim. Onları da yanıma koydum. İki şarjör mermim kalmıştı. Diğerlerini çatışma boyunca kullanmıştım.

Kırk dakika sonra düşman, kendini benim olduğum tarafa bıraktı. Bazı askerler yukarıdaki kayalıklarda beklediler. Bazıları ise yanlardaki sırtları tuttular. Benim üzerime doğru iniyorlardı. Silahıma iyice sarılıp bekledim. Beni ilk gören askeri vuracak, sonuna kadar çatışacaktım. Belki kurtulabilirdim. Bu düşüncemi yitirmemeye çalışıyordum. Askerler on adım daha gelselerdi beni göreceklerdi ki, o esnada aşağıda Hasret'in ince sesini duydum. Askerleri çağırıyordu. "Ateş etmeyin. Ben teslim oluyorum!" diyordu. Yukarıdaki askerlerden biri diğerlerine bağırdı. Şöyle diyordu; "kimse ateş etmesin, biri teslim olacak!"

Düşündüm... İnanmak istemedim. "Mümkünü yok teslim olmaz" dedim kendi kendime. '92'den beri kim bilir kaç kez ölüm çemberinden geçmişti Hasret. Sadece benim duyduğum beş altı zorlu çatışmadan kurtulmuştu. Böyle bir teslimiyeti kabul edemezdi. Yaramın verdiği ağrıyı unutmuştum. Nefesimi tutmuş onları izliyordum. Yukarıdan iki asker öbürlerinden ayrılıp Hasret'e doğru inmeye başladı. Potinlerinin altında taşlar yuvarlanıyor, otlar eziliyordu. İki asker bulunduğum yerin yakınından geçtiler. Beni geçtikten sonra Hasret'in teslim olabileceğini düşündüm. Kendimi saklamayı bile unutmuş ne olacağını merakla izliyordum. Ansızın Hasret'in olduğu yerde bir mermi patladı. Ve

aynı anda öndeki asker yere düştü. Diğeri can havliyle yukarıya, diğer askerlerin olduğu yere koşmaya başladı. Yukarıdaki askerler de hiçbir şey yapamadan izliyorlardı. Kısa bir kaçıştan sonra ikinci mermi de kaçanı yere yığmıştı. Böylece herkes teslimiyetin olamayacağını anlamıştı. Yoldaşımın bu direnişine imreniyor, tuhaf bir duyguyla güç alıyordum. Bu sırada askerler Hasret arkadaşın olduğu yeri yoğun bir taramaya aldı. Lav silahları kullandılar. Bir kadının tek başına yüzlerce asker ve çeteye karşı koyuşu herkeste hissedilebilir derin bir etki bırakmıştı. O sırada askerlerin arasında tanıdık bir ses duydum. Kimin olabileceğini düşündüm. Ama aklıma kimse gelmedi. Birkaç defa daha dinleyince sesi tanıdım. Bu ses çatışma esnasında bağırıp uyandıramadığım en son sesime cevap vermeleri için mevzilerine taş attığım orta mevzidekilere aitti. O kadar patlamaya rağmen uyuya kalmış, düşman onları elle yakalamıştı. Şimdiyse onların arasındaydılar. Rubar, Edip ve Mustafa'ydılar. Hasret arkadaş iki askeri vurunca Edip bize sesleniyordu;

"Dilxwaz gelin teslim olun. Bizi vurmuyorlar. Adife gel teslim ol! Cahit, Karker neredeyseniz çıkın teslim olun! Ben, Mustafa, Rubar onların yanındayız. Bizi vurmuyorlar. Siz de gelin!"

Bu seslerden sonra dondum kaldım. Hemen otuz metre yukarımdaki askerlerin arasındaydılar. Bize sürekli " teslim ol" çağrıları yapıyorlardı. Bu namussuzların seslerini duydukça öfkem kabarıyor, kendime hakim olmaya çalışıyordum. Bir ara artık seslerine dayanamayıp silahımı onlara doğrulttum. Birkaç tane vurmayı düşündüm. Sonra vazgeçtim. Yerimi bilmiyorlardı. Belki kurtulabilirdim. Tekrar onları izlemeye başladım. Düşmanın bütün dikkati Hasret arkadaşın olduğu yerdeydi. Askerler üç defa inmeyi denediler. Ama her defasında Hasret arkadaş bir iki tanesini vuruyor, bazılarını da yaralıyordu. Hasret arkadaş yanına kimseyi yaklaştırmıyordu. Bu kez kobralar gelip Hasret arkadaşın olduğu yeri roketlerle vurmaya başladılar. Bu saldırıdan sonra bir daha Hasret arkadaşın sesini duymadım.

Cahit ve Adife arkadaşlar aşağıya inince onlara da yoğun taramalar olmuştu. Onların da şehit düşmüş olabileceklerini düşündüm. Hala yerimde, sırtımı bir kayalığa dayamış oturuyordum. Oldukça kan kaybediyordum. Bir şütik parçasıyla yaramın üst kısmını sıkıca bağladım. Kobra helikopterlerinin saldırısından sonra askerler inmeye başlamıştı. Yukarı ve aşağı tarafım uçurum olduğundan askerler iki metre ötemden geçiyorlardı. Beni görmeleri için kafalarını sağa ya da sola çevirmeleri yeterliydi. Ama her sefer etrafına bakmadan Hasret arkadaşın olduğu yöne kendilerini bırakıyorlardı. Silahım elimde, tetikte bekliyordum. Beni gören askerin ilk ve son görüşü olacaktı. Gözlerim sürekli bombaların üzerinde, silahımın ve askerlerin üzerinde dolaşıyordu.

Aşağıda kırk asker birikmişti. Bağıra çağıra konuşuyorlardı. Beni görmediklerine hayret ettim. Daha önceki çatışmalarda da başıma gelmişti. Bazen böyle tesadüfler oluyordu.

Bir askerin aşağıdan bağırdığını duydum. Karnas silahının parçasını bulduğunu söylüyordu. O, Karnas silahından bahsedince Karker arkadaşın da şehit düştüğünü anladım. Biraz sonra aynı ses bir cenaze bulduğunu söyledi. Üç arkadaşın cenazesini aynı yere taşıdılar. Cahit arkadaşlara ise ne olduğunu bilmiyordum. Şehit düşen her üç arkadaş da askerlerin mermileriyle değil, kobraların saldırısıyla şehit düşmüştü.

Karanlığın çökmesine yarım saat kalmıştı. Böyle düşünürken aşağıdan bir asker, diğerlerini çağırdı. Etrafı kontrol edip etmediklerini sordu. Olumlu cevap alınca "tepeye çıkın" dedi. Her iki ölen askeri de yanlarına alarak tepeye çıktılar. Hepsi tepeye çıktıklarında hava hafif kararmıştı. Hala beni göremediklerine inanamıyordum.

Artık buradan gitmeliydim. Kayalıklara tırmanarak biraz yürümeye başladım. Midem bulanmaya başlamıştı. Bu halimle yürüyemeyeceğimi anlamıştım. Durup düşündüm. Biraz dinlendikten sonra belki yürüyebilirim. Ve bu düşünceyle yere uzandım.

Ayılıp kendime geldiğimde, şafağın atmasına bir saat vardı. Çatışmadaki zorluklara rağmen düşmanın eline geçmedim. Ama şu anda yürüyemediğim için askerlerin içinde kalmıştım. Ne yapıp edip kendimi güvenlikli yere ulaştırmalıydım. İlk defa arkadaşlardan kopmuştum. Zaten yürüyemiyordum. Etrafıma bakmaya başladım. Gidebileceğim bir yer olmalıydım. Fakat gidecek bir yer bulamadım. Ama hemen yanı başımda derin bir vadi vardı. Oraya nasıl inebilirim diye düşündüm. Yürümeye kalksam akşama kadar bile inemezdim. Oysa bir saatlik sürem vardı. Bunu değerlendirebilirsem kurtulabilirdim. Kendimi yuvarlayacaktım. Başka bir çare de bulamadım. Silahımı kucağımda tuttum. Taş, dikenli çalılar demeden yuvarlanmaya başladım. Yaralı ayağım taşa ya da başka bir şeye denk geldiğinde beynimde şimşekler çakıyormuş gibi acı çekiyordum. Nihayet vadiye inmiştim. Ama üzerimdeki elbiseler yırtılmıştı. İndiğim yerde iki dere birleşiyordu. Yukarıya baktım beş yüz metreden kendimi yuvarlamıştım. Yuvarlandığım yerden aşağıya kadar kan izleri kalmıştı. Yapacak bir şey yoktu. Askerler izleri takip etseler direk yanıma geleceklerdi. Suya ulaştığım için artık yürüyebilirim diye düşündüm. Ve kana kana su içtim. Su bulduğum için çok sevinmiştim. Artık hava aydınlanıyordum. Yürümek için ayağa kalkmaya çalıştığımda sağlam ayağım bile doğrulmuyordu. O zaman arkadaşların söylediği sözler aklıma geldi. 'Yaralıyken su içmek iyi değildir!' bir adım bile atamayacağımı anladım. Biraz ötemde bir insan boyu kadar uzamış ısırgan otlarını gördüm. Ani bir refleksle kendimi suyun içine attım. Çünkü hava aydınlanmıştı. Düşman beni görse, herhangi bir kurtuluş yolu olmayacaktı. Aşağıya doğru bazen yuvarlanarak bazen dirseklerimin üzerinden sürünerek ilerledim. Isırgan otundan ellerim, yüzüm yanmaya başlamıştı. Hava iyice açıldığında askerlerin sesini duymaya başladım. Bulunduğum dere hafif virajlı olduğundan dünkü çatışma yerinde arama yapan askerleri görebiliyordum. Biraz daha sürünerek ilerledim. Önüme ufak bir şelale çıktı. Suyun içine atlayıp, şelalenin içine gizlendim. Su yarım metre derinliğindeydi. Düşman sırtta kan izlerini görmüş olacak ki kendimi yuvarladığım yerden inmeye başladılar. Kan izlerini takip ederek ilerliyorlardı. Onlar karşıma düşüyorlardı. Onun için bütün hareketlerini şelalenin arkasından izleyebiliyordum. Kan izlerini takip ederek su içtiğim yere vardılar. Derenin her iki yanını kontrol ederek bulunduğum yere kadar gelmişlerdi. Bir asker titrek bir sesle;

-Kan izleri burada kayboluyor

Komutan olduğu anlaşılan bir ses;

-Oraları iyi arayın. Çünkü yaralıdır. Uzağa gidemez, dedi.

Bunun üzerine askerler aramaya devam ettiler. İçinde bulunduğum gölcüğe taş atıyorlar, otların arasına mermiler sıkıyorlardı. Onlar benim otların arasında saklanabileceğimi düşünüyorlardı. Bense nefesimi tutmuş, iki büklüm suyun içinde onları izlemeye çalışıyorum. İlerleyip bulunduğum gölcüğü geçtiler. Aşağıdaki korucu köyüne kadar gitmişlerdi. Saat birde geri dönüp yanımdan geçtiler. Artık kurtulmuş sayılırdım. Tepelere çıkınca helikopter sesini duydum. Anladım ki geri çekiliyorlar. Akşama doğru bulunduğum yerden çıktım. Tepeleri dikkatlice gözledim. Kimse yoktu. Ellerim ve tek ayağım üzerinde yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Bir değnek bulmuştum. Onu kendime destek yaparak korucu köyüne kadar yürüdüm. Köye vardığımda akşam olmuştu. Takip ettiğim dere köyün içinden geçiyordu. Köyün arka tarafındaydım. Suyun ne sağından yürüyebiliyordum, ne de solundan. Çünkü dere burada sarplaşıyor, Karabu'nun içinden geçecektim. Köyü dolanmaya kalksam belki de birkaç günümü alırdı. Normal bir insanın bir saatte geçebileceği bir yerdi. Projektörler her tarafı aydınlatıyordu. Ne olursa olsun köyün içinden geçmeliydim. Bazen evlerin arasından bazen dereye girerek ilerliyordum. Köyün ortasına varmıştım ki iki korucu gördüm. El feneriyle karanlık yerlere bazen ışık tutuyorlardı. Gideyim mi gitmeyeyim mi tereddüde düştüm. Eğer beni görürlerse bütün emeğim boşa gidecekti. Bahçe çitlerinin ardına gizlenerek onları da geçtim. Böylece sabaha kadar ancak köyün dışına çıkabildim. Köyün aşağısında bahçeler vardı. Biraz daha ilerleyip bir bahçe kenarındaki böğürtlenlerin arasında gizlendim. Sabah erkenden köylüler gelip bahçenin içine girdiler. Gelenlerden üç kişi silahlıydı. Bahçede çalışmaya başladılar. Bir kadın sürekli bahçeden topladığı küçük taşları bir tenekeye doldurup, sanki orada saklandığımı biliyormuş gibi üzerime boşaltıyordu. Akşama kadar kımıldamadan böğürtlenlerin arasında kaldım. Bir yandan da kadın tenekesini doldurup taşları üstüme döküyordu. Karanlık çökünce yola çıktım. Çavuşa Doluna kadar dinlene dinlene gittim. Orası az da olsa ormanlıktı. Burada arkadaşların eskiden kullandıkları noktalar vardı. Onlarla karşılaşabilirdim. Önümdeki köprüyü de geçtim. Sürekli su içtiğim için düşüyordum. Su içmem kötü olur, içmemeliyim diyordum kendi kendime ama susayınca tekrar içiyordum. Kendime de kızıyordum bazen niye su içiyorsun diye. Bir yamaca vardığımda güneş iyice yükselmişti. Daha önce çatışma esnasında cebime bir naylonun içerisinde biraz şeker koymuştum. Her gün bir şeker yiyordum. Onun dışında iştahım yoktu. Tekrar bir şeker aldım. Ertesi güne kadar orada kaldım. Ama ne gelen vardı, ne de giden. Arkadaşlardan kopmanın acısı içimde buruk bir özleme dönüşüyordu. Acaba onları bir kez daha görebilecek miydim? Onları görebilmek için yola çıktım. Düşman bulunduğum yere havan atıyordu. Ama rastgele attıkları belliydi. Bir taşın dibinde beklemeye başladım. Hava kararınca tekrar yola düştüm. Arkadaşların terk ettiği başka bir noktaya ulaşmıştım. Noktada sabahladım. Dört gündür yemek yemediğim halde aklıma yemek gelmiyordu. Arkadaşlardan ayrı geçirdiğim her gün bana bir yıl gibi geliyordu. Sürekli gözlerimin önüne geliyorlardı. Hele hele Hasret arkadaşın konuşmalarını hiç unutamıyordum. Onu hatırladıkça onun göstermiş olduğu direniş sayesinde kurtulduğumu düşünüyordum. Aksi halde askerler beni de görebilirlerdi. Ona olan yaşam borcunu gittiği yolu takip ederek ödeyebilecek miydim acaba? Öbür arkadaşlarda tek tek düşündüm. Belki de ilk defa böyle bir şeyin başıma gelmiş olduğundandı. Üstelik oradaki halkın çoğu koruculaşmıştı.

Beşinci gün akşamüzeri arazide yürüyordum. Aşağıda da patika vardı. Birden bire iki köylü patikadan çıktı. Ormanda yürüdüğüm için onları görememiştim. Onlar beni görünce oldukları yerde durdular. Bir süre öylece bakıştık. İkisi de genç sayılırlardı. Silahımı gördüler, ama yaralı olduğumu anlamamışlardı. Sanıyorum korucuların akrabalarıydılar. Çığlık atıp ikisi köye doğru kaçmaya başladılar. Köy de yakındı. Onlar köye varana kadar ortalık kararmıştı. Sabaha kadar ormanın içinde yürümek zorunda kaldım. Kelaniye adında boşaltılmış bir köye varmıştım. Köyün etrafında Xaçareş dediğimiz ormanlık bir alan vardı. Arkadaşlar daha önce sürekli buralarda olurlardı. Onun için kendi kendimi arkadaşların burada olabileceğine inandırdım. Köyün kenarında sık ağaçların arasındaki ilk noktaya gittim. Bir yandan arkadaşları düşünürken diğer yandan belki ateş bulurum ve birkaç sigara içerim diye de düşünüyordum. Manga yerlerinde kimseyi bulamamıştım. Yalnız yerde mekap izleri vardı. Tahminime göre birkaç günün diye düşündüm. Ateş yerlerine baktım. Üzeri toprakla örtülmüştü. Elimdeki değneğimle karıştırınca altta bir közün sönmemiş olduğunu gördüm. Hemen bir sigara sardım. Kömürleşmiş olanları bununla tutuşturdum. Kısa süre sonra ateşi büyüttüm. Sonra tepe yerlerine çıkıp baktım. Kimse yoktu. Orada sabahladım. Erkenden sırtı aşıp öte tarafa geçtim. Nokta nokta arkadaşları arıyordum. Kullandıkları patikaları takip ediyordum. Ama bir türlü kimseye rastlayamadım. Yarama kurt düşmüştü. Hareket ettiklerinde sanki yarama birisi çubuk sokup, karıştırıyormuş gibi korkunç bir acı duyuyordum. Yine de otururken, kalkarken, yürürken hep onları düşünüyordum. İlk defa ortak amaçlarımızın bizi bu kadar birbirine bağladığını hissediyordum. İnsan beraberken bütün yakıcılığıyla hissedemiyordu nedense. Ne zaman ayrılıyorsa işte o zaman bu özlemin, bu bağlılığın farkına varıyordu. Arkadaşlardan kopalı dokuzuncu güne girmişti. Öğleden sonra bir ağacın gölgesine oturmuş, önümdeki boğazı nasıl geçeceğimi düşünüyordum. Hem bende yürüyecek güç kalmamıştı hem de boğaza giden patika oldukça dikti. Normal bir yürüyüşle insanın yarım saatte alacağı bir yoldu. Ama ben yürümeyi göze alamıyor ve bunu düşünüyordum. Yan tarafımda ki dereden ayak seslerinin geldiğini duydum. Biraz sonra iki kişi göründü. Zaten bu halimle kaçamazdım. Silahımı hazırlayıp bekledim, gelenler arkadaşlardı. Elbiselerinden tanıdım. Onlarda tedbirli yürüyorlardı. Beni görünce köylü sanıp durdular. Onları tanımıştım. Rüstem ve Bahoz arkadaşlardı. Tesadüfen karşılaşmıştık. Başka birimlerde oldukları için beni tanıyamadılar. Bunun üzerine onları çağırdım. Yanıma geldiler. Gelir gelmez kucaklaştık. Şaşırmışlardı. Çünkü orada kalan arkadaşların hepsini şehit biliyorlardı. Bir an durup düşündüm. Arkadaşlara ulaştığıma inanamıyordum. Çatışma da olup bitenleri bir bir onlara anlattım. Beni noktaya götürdüklerinde akşam olmuştu. Arkadaşlar közün başında oturmuş sohbet ediyorlardı. Beni görünce hepsi ayağa kalkıp yer verdiler.



Sabah erkenden sağlıkçı bir bayan arkadaş yaramı temizleyip pansuman etti. Arkadaşları gördüğüm için yaramı, verdiği acıyı unutmuştum. Duyduğum sevinci anlatmam mümkün değil. Hemen bana temiz elbiseler getirip giydirdiler. Yemek getirdiklerinden iştahım olmadığından yiyemedim. Çatışmaya giren arkadaşların durumunu sorduğumda bağlantılarının olmadığını söylediler. Bütün günümüz sohbetle geçti. Çatışmayı en ince ayrıntısına kadar onlara anlatıyordum.

Akşamüzeri nöbetçiler iki kişinin bize doğru geldiğini söylediler. İki arkadaş gelenleri karşılamaya gitti. Gelenleri gördüğümde gözlerime inanamadım. Karşımda Mücahit, Adife ve Cahit arkadaşlar duruyorlardı. Çatışmadayken birbirimizden kopmuş ve şimdi karşılaşıyorduk. İnsan inanamıyordu. Tekrar hayal olabilir mi diye düşündüm. Ama onlarla sımsıkı kucaklaştığımda bunun bir 'gerçek' olduğundan kuşku duymuyordum artık.

Dilxwaz Çavreş

Umuda yolculuk


Adı, soyadı: **Yakup ALCALI**
Kod adı: **Agit Pazarcık**
Doğum yeri ve tarihi: **Musolar köyü/ Pazarcık, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Almanya**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Mart 2007, Xoy/Doğu Kürdistan**

"Ölüm sadece gidenlerin bedenlerini kopardı bizden. Zulüm değmedi, cesur atların dörtnala koştuğu ruhlarına. Ölümün hükmüne boyun eğmedi özgürlük için atan yürekleri. Ve onlar her baharda fırtınalara direnmiş yayla çiçekleri olup açtılar bu dağların zirvelerinde. Rüzgarlar başlarını okşadı, güneş emzirdi bereketli göğsünden ve yağmurlar yıkadı bedenlerini. Kökleri bin yıllar önce burada ekilen, insanlığın en güzel ülkesinin tohumlarına değdi"

Umuda yolculuğu ülkeye yolculuğa dönüştürenlerin gerçeği. Aralık ve şubat zemherileri Binboğalar'ın bin bir renkli çiçeklerini defalarca yoldu. Yaşam tohumlarını yaşatmak için aralık ayının dağına, karına vurmuştu ve başarmıştı. Yeni yetişen çiçekler, "insanlığın özsuyunu içsin" diye yaşam çiçekleri; zemheriden, fırtınalardan, boranlardan korunmalıydı.

Nice kışlar, tipiler aşıldı. Kimisi dağların başına göğsünü yalamadan kokusunu rüzgara katamadan, güzelliğine doyamadan yolundu çiçekler, arkadan hançerlendi. Kimisi bu toprağın kokusunu içine çekemeden başını toprağın göğsüne huzurla koyamadan hasretlikleriyle soldu.

Toprağa hasret yaşamak insanlığına hasret yaşamaktı. Bu topraklarda doğmuştu insana yaraşır yaşam. İnsana en yaşanılası bir dünyayı zalim efendileri karşısında haksızlığın, zulmün karşısında umutla direnmeyi bilmişti. Bir karınca sönmeyeceğini bildiği halde yangına ağzıyla su taşıyorsa, geleceğe olan umudu içindi.

Kutsallığı yaratan, her seferinde inancın zorluklara galip gelmesi gerçeğiydi. Kahramanların kavgaya tutuşurken tutundukları dal buydu işte. Tarihin insanlığa sunduğu en güzel mirastı bu, çünkü kavganın ateşi hiç sönmemişti Mezopotamya'da.

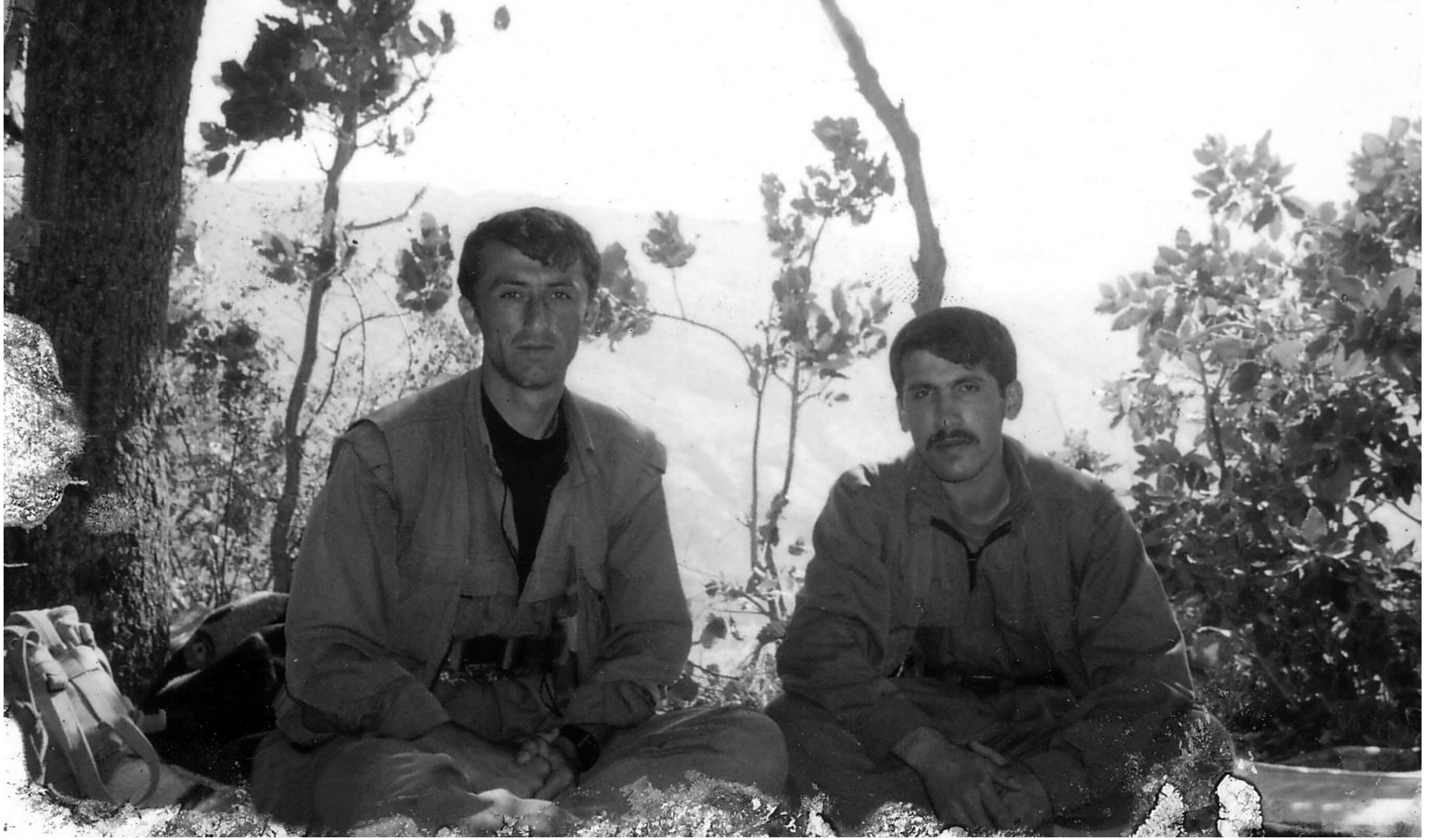
Ama bir de bahar çiçeklerini zemherinin kanlı ellerinde parçalamak, insanın içinde uyuyan şeytanın iplerini salıverip bu kutsallığı ihanetle, zulümle kirletmek isteyenler vardı. Direnç çiçeklerinin yanı başında açan dikenlerdi bunlar. İnsanlığın cennet bahçesi olan bu güzel ülkenin karnını deşen lanetti. Ve tarihin nasırlı elleri çileyi her hücresinde duymak ve bunun için yollara düşmek, kendini dağlara vurmaktı. Ülkesinin kalbine batırılan paslı hançeri çekip çıkarmak için bu ülkenin en güzel çocukları dağları mesken tutmuştu.

Sonu gelmez bir akıştı kentlerden dağlara doğru. İntikam zamanıydı. Sevdalarını, yaşanmamışlıklarını, özlemlerini günlerin ütopyasına katık ederek ardına bile bakmadan yola koyulmuştu insan olduğunu duyumsayanlar.

Önderlik düşmana esir düşünce bu zulüm cenderesinden geçmiş herkesin umudu bitmişti. "Öteki" diye anılan herkesin umut bağladığı bu kavga, tam da yüreklerdeki korkuyu azaltmış bakışları keskinleştirmişken hem de...

Oysa ülkemi sarmalayan lanet; Gazi mahallesinde, Maraş'ta ve Çorum'da içilen intikam yeminlerinin koynunda saklanan başarma umudunu bir kez daha kurşuna dizmişti. Umudun hafızası, büyük ve derin insani öz kadar, yönetenin ve zulmün öfkesinin paranoyasını da taşıyordu.


Adı soyadı: **M. Hanifi KORTAK**
Kod adı: **Zerdeşt**
Doğum yeri ve tarihi: **İzmir, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **…**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Mart 2007, Xoy/Doğu Kürdistan**




Adı soyadı: **Turhah İNAL**
Kod adı: **Şahan Zervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan-1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **…**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Mart 2007, Xoy/Doğu Kürdistan**

veren bu coğrafyanın tadında, mayasında insana ait bütün güzellikler vardı; sevgi, barış, eşitlik ve özgürlük… Bir tek insana bahşedilmişti bu güzellikler. Toprak doğurmuştu bu değerleri, ama bir tek insana sunulmuştu. İşte bu yüzden insanlığa aşık olmaktı bu topraklara sevgiyle bağlanmak. Ve bu topraklar uğruna can vermek. Kanını bağrında yetişecek bin bir renkli çiçeğin öz suyunu yapmak, bir tek bu toprakların aşığı olan yiğitlere mahsustu. Dünyada başka hiçbir coğrafyada insanlar bu kadar farklı şeye inanıp bu denli birlik içinde değildi. Bu, bir tek tarihin kutsal mekanı Mezopotamya'ya has bir özellikti. Burada binlerce yıldır onlarca inanç, tanrı ve tanrıça sırt sırta vermiş ve insanlığa her çağda bir değer katmıştı. Her biri ayrı bir şeye inansa da bu toprakların bir yerinde kesişen yoları vardı bu insanların.

Bu topraklarda umuda yolculuk yapanların hikayesi yazılıdır. Umut, acının içinde yoğrulmuştur. Nuh; insanlığı, hükmü dünyayı kıyamete sürükleyen o lanetten kurtarmak için nice fırtınaları atlatmış ve gelip burada yaşamı yeniden yaratmıştı. İbrahim bu topraklarda yanmıştı. Dünyanın böyle yazdı onların adını. Kazanmadı yine de ihanet ve zulüm. Kazanamazdı da...

Ölüm sadece gidenlerin bedenlerini kopardı bizden. Zulüm değmedi, cesur atların dörtnala koştuğu ruhlarına. Ölümün hükmüne boyun eğmedi özgürlük için atan yürekleri. Ve onlar her baharda fırtınalara direnmiş yayla çiçekleri olup açtılar bu dağların zirvelerinde. Rüzgarlar başlarını okşadı, güneş emzirdi bereketli göğsünden ve yağmurlar yıkadı bedenlerini. Kökleri binyıllar önce burada ekilen insanlığın en güzel ülkesinin tohumlarına değdi. Zalimler anlamadı, narin bahar çiçeklerinin zemherilerden sağ kurtulmasını. Ve onlar budandıkça yeşeren bu dalların köklerine ulaşmak istiyorlardı.

Zalimler bahar gülüşlü savaşçıları güneşten mahrum bırakmak için kanlı tırnaklarını geçirmişlerdi dağların sırtına. Ve üstünde nice yiğidin kanı kurumuş paslı hançerlerini ülkenin kalbine saplamaya koyulmuşlardı. Ama umut tarlalarını sürmek için yola çıkmıştı o bilge insan. Umut kimilerine göre 'vaat edilmiş topraklar'dı. Bizim ülkemizde ise kendi mayasıyla yoğrulma, halkıyla buluşma adına halkın kanayan yüreğini ve çektiği

Ama Agit arkadaş içindeki umudu, insanı nice kuşatmadan çekip çıkaran bir komutan gibi izlemiş, vazgeçilmez bir yaşam bağı bellemişti. Umudu onu dağlara çağırıyordu, bu kıyameti andıran savaşta, tarafların birbirine diş bilediği, muğlaklığa, yaşam hakkı tanımayan bu kıyasıya dövüşte kendi safını belirlemesi gerektiğini fısıldıyordu kulağına.

"Ruhu bedeninden önce düşmüştü yollara. Beynini kemiren bütün sorulara dağları aştıkça cevap bulacağını, yüreğindeki ağırlığı ancak dağların doruklarında hafifleteceğini biliyordu. Ve işte başlamıştır gerillanın zorlu yürüyüşü. Alnından dökülen ter damlacıkları ona bambaşka bir mutluluk veriyordu. Bu, zorluklarla yaratılan güzelliklerin muştusuydu."

Çalıştıkça mutlu olmayı içinde taşıdığı umudun ateşini hep Newroz kadar taze tutmayı, ateşin çocukları nöbetleşe başarıyordu. Şerwan Adıyaman ve Asmin arkadaş da 2001'de katılmıştı.



Onlar da Önder Apo'nun yakalanıp haksızca hapsedilmesine dayanamamıştı. Agit arkadaşa da katıldığı Avrupa sahasında çalışma yürütmek yetmiyordu. İçinde büyüyen inanç, yüreğinin çeperlerini zorluyordu. Daha çok emek verme ve daha çok çalışmanın gerillada olduğu gerçeğini derinden hissediyordu. Ve 2002 sonlarına doğru çok istediği ülkesine doğru bir umut yolculuğu yapacaktı.

Agit yoldaş, Önderliğin esaretinden sonra 1999 yılında partiye katılım sağladı. Almanya'nın Leverkusen kentinden katılan Agit yoldaş dürüst, zeki duruşuyla genel toplum içerisinde çok sevilen bir arkadaştı. Dernek ortamında kültür(folklor) çalışmalarında yer almıştı. Folkloru severdi sevmesine, ama bunu kendi kültürünü diğer halklara tanıtmak için bir fırsat biliyordu. Kendi kültürünü tanıtmaktan büyük bir zevk alırdı. Folklor oynarken de bunu derinden hisseder, taşıdığı mutluluğu her figürle dışarıya iletirdi.

Dağ yaşamına büyük özlem duyuyordu

Agit arkadaş gençliğinin bitmez tükenmez enerjisini akıtacak bir alan buldu mu tereddütsüz içinde yer alırdı. Futbola bu yüzden ilgi duymuştu. Zamanını boş geçirmekten ziyade, Kürt halkı için elinden geleni yapmaya hazırdı ve yapıyordu. Yalnızca kültürel çalışmalarla sınırlı kalmıyor, siyasi çalışmaları da yürütüyordu. Gençlik çalışmalarında yer alan Agit yoldaş, Leverkusen gençliği içinde örnekti. Avrupa'da okullara gitmesine rağmen özünde taşıdığı kültürden, kendi kültüründen asla taviz vermezdi. Mücadeleye sımsıkı sarılmıştı ve istediğini yapardı.

O'nun istekleri halkının acılarından uzakta, bireysel yaşamını örgütleme amacını taşımazdı. Zaten sistemin O'nu esir almamasının, buradaki diğer gençler gibi tanımı yapılamaz bir çelişki yumağı yapmamasının nedeni de buydu. Mücadeleyi ruhuna, bilincine sevincine ve hüznüne kaynak yaptığı için sistemin O'na tuzak kurması mümkün değildi. Ne istediğini bilirdi. Kendisini hedefine kilitlemesi ile amacına ulaşması arasındaki zaman hep kısa sürerdi. Bunları yaparken toplumun ihtiyaçlarını göz ardı etmezdi. Önüne koyduğu her hedefi aşıyordu. Arayışları bu kıtanın sınırlarını aşıyordu, çünkü kendisi bir arayış olan dağ yaşamına büyük özlem duyuyordu. Bu kabına sığmaz enerji ancak dağlarda geçek bir üretime dönüşebilirdi.

Avrupa'dan dağlara gitme kararını işte bu yüzden verdi. Gençliğine en çok yakışan mekan dağlardı. Katılır katılmaz yeni savaşçılar eğitim devrisinde altı aya yakın eğitim gördü. Xınere ve Lolan'da geçtiği bu eğitimden sonra artık kendisini gerilla olarak tanımlayabilirdi.

Ve işte yine bambaşka maskelerle özgürlüğü başka yerde aramanın oyunları oynanıyordu. Direniş oldukça ihanet de yanı başında bitiyor, bedenlerden önce ruhları teslim alma, aydınlık bilinçleri karartmaya çalışıyordu. Agit arkadaşı hiç etkilemedi bunlar. Ne istediğini bilmek insanın üstüne geçirdiği sapasağlam bir zırh gibiydi. İhanet yine kuyruğunu kısıp köşesine çekilen bir hayvan gibi sinmişti, çünkü gerilla yüzünü ülkeye, daha kuzeye çevirmişti.

Kürdistan'ın her köşesinde soluğunu katmak, ayak izlerini bırakmak, hasret kaldığı ana kucağına dönüp, tarih boyunca kimseden esirgemediği şefkatinden, güzelliğinden savaşma gücünü almak istiyordu. Agit yoldaş da yüzünü kuzeye ilk çevirenlerinden oldu. Büyük çalkantıların içine düşse de insani ilkelerini ve özünü korumak için çaba harcadı hep. Yaşamın ilkeleriyle çelişen, her yanı yaradan irini akıtır gibi temizlemeye çalışırdı. Eleştirir, tartışır, pratik adımlarını atar ve örgütü ayakta tutan en önemli yöntemlerden biri olan rapora başvururdu, ama illa ki gördüğü yetmezliği yenerdi.

Erdal arkadaşın şehadeti O'nun yaşamında bir dönüm noktasıydı. Bu kayıp derin acılar çekmesine neden olmuştu, çünkü Erdal arkadaşı Avrupa sahasında tanımıştı. Örgütü tanımadan kurulan bu sağlam temel, yaratmanın da temel kaynağı olmuştu.

2003 sonrası çalkantılı süreçte özlemini çektiği, canciğer olduğu yoldaşı Şerwan'a kavuşmuştu. Agit yoldaş, Ana karargah bağlı tabur olarak 28 Ağustos'ta Ş.Rojhat alanından sabaha karşı kuzeye doğru yola çıkarlar. Artık gerillacılık başlamıştır. Dört zorlu geceden sonra Xakurkê'ye gelinir, belli bir hazırlıktan sonra Basya ve Avaşin'e ulaşırlar. Bir gün burada dinlenirler. Basya'nın suyunda çocuklar gibi yüzerler ve onlara sunduğu bereketten faydalanıp balık bile yerler. Sonra zemzem suyunu başka yerde aramanın anlamsız olduğunu insana hissettirecek kadar soğuk suyundan içerler Avaşin'in. Ülkesinin bütün güzellikleri, gerilla yaşamının bütün dinamizmi bu birkaç güne sığar. Yaşadıklarını ruhuna sindirmeye çalışır ve her saniyesini bir başlangıç olarak zihnine kazır. Gerilla için yıkılmaz bir mevzi olan Zap'a on iki gün sonra ulaşırlar. Gerilla hayatı başlamıştır.

Çok zorlu ve tempolu bir süreç olmasına rağmen coşkuyla büyük çalışma şevkiyle emeğini, sevdiği güzel yürekli yoldaşlarıyla paylaşır. 2003 yılında gerçekleşen kongre ve sonrasında ortaya çıkan gelişmelerle çok derin zorlanmaları herkes gibi Agit arkadaş da yaşar. Biraz duraksama olsa, arkadaşlar birbiriyle anlamsız konular üzerinde küçük tartışmalara girse huzursuzlaşırdı. Tüm zorlanmalarına rağmen insana, kendine ve halkına bir şekilde hizmet etmeyi sürdürür. İnsan değeri ve emeğini hiçe sayan anlayışlara, herkesin kendini birileriyle ifade etmeye çalışıp emeğini esirgemesine, kendi gücü ve emeği yerine otoritelerin gücüne sığınanlara ve ihanete tarifsiz öfkesini canlı tutar.

Hiçbir siyasi tecrübesi olmadan kendilerini yılların kurdu olarak tanıtan, kirli siyaset yürütenlerle çizgi savaşına girmek kolay değildi, ama O, kolayı seçmeyecekti ve mücadele etmeye devam edecekti.

Agit, her zaman olduğu gibi bu sefer de umudunda ısrar etmişti. Agit, umudu ülkesine yolculuk ederek büyütmüştü. Agit, gerillacılık emeğiyle emeği çürütenlerin yüzlerine bir tokat olmuştu. Biliyorum ki fiziki olarak hala burada olsaydı, halkın evlatlarına karşı sorumlulukları olanlara görevlerini hatırlatır ve evlatların halka hizmetlerini en derin duygularıyla anlatırdı.

Tüm dertleri efkar olunca müziğe sarılırdı. Avrupa'dan ailesinin gönderdiği müzik çaları yanından hiç ayırmazdı. Çok özlediği Kürtçe müziklerin kanadında uçuverirdi. En çok Ciwan Haco'yu dinlerdi. Modern müzikle halkın değerlerini ustaca birleştirmesi biraz O'na benziyordu. Agit'de modernitenin merkezinde büyümüş, ama kendi değerleri ile bütünleşmişti. Kürtçe konuşmaktan büyük zevk alırdı. Maraş'ın yerli aksanını taşıyan Kürtçesinden asla gocunmazdı. Zevkle Kürtçe konuşurdu. Belki de annesinden öğrendiği bu dille özlem gideriyordu anası ile. Kürtçede ülke gizliydi.

"Çok zorlu ve tempolu bir süreç olmasına rağmen coşkuyla büyük çalışma şevkiyle emeğini, sevdiği güzel yürekli yoldaşlarıyla paylaşır. 2003 yılında gerçekleşen kongre ve sonrasında ortaya çıkan gelişmelerle çok derin zorlanmaları herkes gibi Agit arkadaş da yaşar"



Yaşamında çok mütevazi ve sabırlıydı. Kimseyi incitmeden kimseye büyük sorumluluklar yüklemeden, ama herkesi de sözünün sahibi olmaya çağırarak ayrılmıştık. Doğru görmediği şeylere karşı çıkışı, sakalları da uzayınca bana Seyit Rızaların hissiyatını veriyordu. Yoldaşlarına sonuna kadar güvenirdi.

Agit; isminin ciddiyetiyle, sorumluluğuyla halkına kendisini adadığı son ana kadar, halka ve arkadaşlarına karşı görevlerini yaptı. Yüreğindeki derin bağlılıkla üstüne düşen tarihi sorumluluğu yerine getirmeye, duruşu ile mücadeleyi yükseltmeye; pratiğiyle yetersizliklere eleştiriye, en bağlı duruşuyla herkesi göreve ve başarmaya davet etmişti.

Dola Şive'nin en üst köşesinde nar ağaçlarının gölgesinde kurduğu küçük birimle matbaacı olmuştu. En son karşılaşmamızda güleç yüzüyle, nasırlaşmış elleri ve uzamış sakalları ile bir tek gerillanın anlayacağı esprilerle hasret giderdik. "Parastina Gel" dergisini basmanın sevincini yaşıyor, o sevincini daha da katlamak için büyük bir özveriyle matbaa mangasının temellerini atıyordu. "Heval işte burada tarih yazacağız" diyordu sevinçle. "Yıkayayım elimi ve yüzümü de, tarihin başlangıç noktasında bir anı fotoğrafını çekelim."

Sonrasında duydum, yine uzun yolara düştüğünü. Savaş birliklerinde yerini almak üzere başka alanlara gittiğini. Ve bir haber bülteninde geçen adınla birlikte zamanı durdu içimin. İran güçleri ile PJAK gerillaları arasında sabah 09.00 sıralarında çatışma çıktı. Çatışma gittikçe şiddetlenerek akşama kadar devam etti. Çıkan çatışmada Agit ve Şahan adındaki gerillalar yaşamını yitirdi. Zerdeşt isimli gerilla da yaralı olarak ele geçtikten sonra katlediliyordu. Sesler kesilmişti. Sadece ekrandaki resimleri görüyordum. İşte bir kez daha tarihi yazmıştın, yazmıştınız.

Şehit sitesinde her üçünüzün ismi alt alta duruyordu. Hayata meydan okuyan bakışlarınla sen, ışıl ışıl bakışlarıyla Şahan ve bir çocuğun bakışındaki durulukla hayata bakan Zerdeşt.

Yaşamı boyunca verdiği emeği, sarf ettiği sözleri şahadetiyle birlikte vasiyet olmuştur hepimiz için. Hoşgörülü, kültürlü ve anlayışlı güzel bir insanı yitirmek herkes gibi tüm tanıyanlarını derinden sarsmıştı. Böyle güzel, böyle asi yürekli bir insanı tanıdığım için gurur duyuyorum ve biliyorum ki, O'nu tanıyan bütün arkadaşlar benim gibi düşünür. Ve biz yoldaşları olarak Onunla paylaştığımız tüm zamanları onurla taşıyacağımıza dair sözümüzü yineliyoruz.

Ülkemizin bahar gülüşlü savaşçılarının yiğidini unutmayacağız.

Mücadele arkadaşları

YARIM KALAN ÖYKÜMÜZE



Adı, soyadı: **Aliye TİMUR**
Kod adı: **Sıla Van**
Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1986**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003**
Şehadet tarihi ve yeri: **9-14 Eylül Arası Çukurca'da gerçekleşen operasyonda**

Küçük yaşlarda gönül vermişti özgürlük dağlarına. Kapılıp gitmişti bir sevda boyu… Körpe bedeni büyük yüreğiyle aşka davetiye çıkarıyordu adeta. Hakikat aşkına, hissedişe inancıyla özgürlük ateşinde raksa duruyor, Zerdüşt misali özümsüyordu insanı, yaşamı. Büyük umutları, yüce inançları vardı; kaybedilen topraklarda yeniden yaratılacak yeni yaşama. Bu uğurda çağdaş Dehaklara karşı isyana geçmiş, silah kuşanmıştı. En büyük hayali Kuzey'in isyan kokan dağlarında şehit yoldaşların intikam neferi olmaktı. Bu nedenle yüzünü Güneş'e dönmüştü, ondan beslenip onun dağ sularında arınıyordu… Her geçen gün daha şeffaf, daha güzel özümsüyordu PKK militanlığını; çünkü biliyordu savaşan güzelleşir, güzelleşen özgürleşir, özgürleşen sevilirdi. Bu küçük, ama mücadelesi büyük komutan Sıla yoldaştı

Haftanin taburunda birlikteydik. Tabur toplantısı olmuştu. Herkes görüşünü dile getiriyordu. Bir erkek arkadaş da kalkıp "bu kadar sorunumuz varsa demek ki Önderliği yaşamıyoruz" deyince heval Sıla birden refleks gösterdi, ne kadar sorun yaşanırsa yaşansın Önderliğe bağlılığın olduğu bir ortamın olduğunu söyledi. Her zaman sözünün arkasındaydı. Netti. Başta gençlikte olduğu halde HPG'ye gelmek için büyük bir ısrarı olmuştu ve sonunda gelmişti HPG' ye. Okumamış olmasına, babasının onu okula göndermemesine inat Önderliğin okulunda kendini geliştirip kısa sürede tercümanlık bile yapıyordu. PKK felsefesine inancı en üst düzeydeydi. Her yönden katılımıyla, duruşuyla, erkekle ilişkileriyle, cins mücadele tarzıyla, olaylar karsındaki soğukkanlılığı, moraliyle hepimize örnekti. Asla bireysel kaygı yaşamadı. Radikaldi ve özeleştiri, eleştiri konusunda çok samimiydi.

Bir keresinde de tepe keşfine gitmiştik. Bizden önceki timle yer değiştirirken o timin duyarsızlığından kaynaklı düşman bizi gördü. Ve keşif yaptığımız gece bulunduğumuz alana hava saldırısı yaptı. Şehadet yaşanmamıştı, ama heval Sıla orada havanlar altında mevzide kalan BKC'sini getirmek için çok cesur davranmıştı. Gerçekten de her yönden öncülük rolünü çok iyi oynuyordu. Hep bir kadın militanın kendisini eğitmesi gerektiği inancındaydı. Salt tek yönlü de değil, kültür sanatta da kendini geliştiriyordu. Tek hedef vardı, Botan'a gidip savaşmak. Onunla bir yazı yazmıştık ve Botan'da buluşma sözü vermiştik. Yazımızı orada tamamlayacaktık. Oysa çoktan yarım kalmıştı yazımız. Şehadet haberiyle birlikte kalemi her elime aldığımda bir türlü sonunu getiremedim. Kalemi tutamadı, titredi durdu ellerim. Yaşamımızın bir vazgeçilmez diyalektiğiydi oysa ölüm gerçekliği. Şehadet özgürlük mertebemizdi. Yine de onunla aynı an yaşayamamak acı veriyor. Savaş gerçekliğinin, özgürlük mücadelesinin bedelleri yetmezmiş gibi acı veriyor.

Uzaklardan çıkıp gelmiştik, bir avuç sevgi dermiştik ve özgürlük ateşinde kavrulmaya ant içmiştik. Bu uğurda verilen bütün bedellerin ve şehit yoldaşların anısında Şehit Sıla arkadaşa Botan'da buluşmak dileğiyle…

Yüreğimin nadide çiçeği olarak kalacaksın.

***



Ayrılık zor
daha büyük bir buluşma içinse ama
güzel…
On üç kişiydik.
Bir tabakta birkaç kaşıkla
en güzel anıları kaşıkladık
doyasıya
bir yürek bir beyin
ve aynı ruhlarda yaşardık

Ayrılık zor
bazen ölüm gibi
son nefes gibidir
bazen anlatılmaz
hıçkırıklar içe gömülür, gözler kızıllaşır
aynı battaniyeyi paylaştığın
aynı duyguları bölüştüğün
aynı amaca koştuğun
birlikte bir mevzide
acı tütünü
ve kalan son şeker parçasıyla
bir bardaktan çay içtiğin yoldaşından
ayrılmak zor!
Sana senden yakın yoldaşlarından

Yine bir ayrılık vakti
Gece karanlık
yıldızlar ve parlayan ay şahit bize
ayrılıyoruz ama yoldaşlar
her ayrılık
büyük buluşmalara gebe.

Gerçek adı Aliye'ydi. Van doğumluydu. Genel olarak Güney sahasında Haftanin ve Kandil'de kalmıştı. En son kaldığı alan ise Zap'tı. Haki Karar Akademisi'nde gördüğü eğitim sonrasında Çiyaye Reş alanına geçmişti. Genç, dinamik, yaşam dolu bir arkadaştı. Yurtsever bir ailenin kızı olduğu için, partiyi çok küçük yaşlarda tanımıştı.

Gerilla yaşantısına kısa sürede adapte olan oldukça pratikçi bir arkadaştı. Her zaman kuzey eyaletlerine gitme önerisi vardı.

Hem çok genç olması hem de ailesinden katılımların çok olması sebebiyle kuzeye gönderilmiyordu. Bir kız kardeşi ve amcaoğlu daha örgüt içerisindeydi.

Tabur yönetimindeydi Sıla arkadaş. Tim komutanıydı. Coşkulu ve moralli, oldukça da yetenekli bir arkadaştı. Okul okumamıştı, örgüt içerisinde kendini eğitmişti. Biraz kapalı ve feodal bir aileye sahipti. Bölük içerisinde de moral ve katılımı ile örnekti. Eksikliklerin üzerine gitmede oldukça katı, yoldaşlarına yardım konusunda ise fedakardı. Bir kadın olarak kendinden beklenenleri vermek istiyordu. Duygusal bir yapıya sahipti. Hep "ben Önderlik için geldim" diyordu. Gerçekten de Önderlikle ilgili bir şey sözkonusu olduğunda Sıla arkadaş çok etkileniyor, üzülüyordu. "Ben Viyan arkadaşın duruşuna layık olmalıyım" diyordu. Viyan arkadaşla çok kalmıştı. Onun anısına güçlü karşılık verebilmek için, sürekli "ben kuzeye gitmeliyim" diyordu. Medya Savunma Alanları'nı da çok seviyordu, sonuçta kendi denetimlerinde özgür bir coğrafyaydı, ama kendini diğer tarafa hazırlıyordu. Onun çabasını da veriyordu.

Sıla arkadaş tabur içinde de kendi rengini belli eden bir duruşa sahipti. İnsan ona baktığında büyük bir güven duyuyordu. Çok güçlü bir arkadaştı. Çok canlı ve moralliydi. Her zaman yeni katılan arkadaşlara güç ve güven vermek istiyordu. Erkek ya da kadın fark etmeksizin; Sıla arkadaş partiyi tanıtmada, Önderliği tanıtmada onlara yardımcı oluyordu. Yeni arkadaşlar bölüğe geldiğinde onlarla ilk ilgilenen, konuşan Sıla arkadaş oluyordu. Kendi coşkusu ve moralini, çevresine yansıtıyor, onlarda aynı moral ve coşkuyu yaratabiliyordu. Sıla arkadaşa taburda her zaman "tim komutanıdır; ancak genç bir arkadaştır" gözüyle bakılıyordu. Bunu kendisi için kabul etmiyordu. "Ben ne kadar genç olsam da, ben bu örgüte güçlü bir kadın militan olmak için katıldım ve Önderliğin bize verdiği, örgütün bize verdiği görevlere sahip çıkmalıyım" diyordu.

Sıla arkadaşın şehadeti uzun süre özsavunma birliklerinde faaliyet yürüttüğü Çukurca halkını derinden etkilemişti. Halktan birçok kişi bize hep Sıla arkadaşı anlatıyordu. Bu da Sıla arkadaşın nereye giderse gitsin orada güçlü bir iz bırakıyor, sevgi yaratıyordu. Tanıştığı her arkadaş, her yurtsever onu seviyordu. Çünkü coşkulu ve moralli bir şekilde yaşama katılıyordu. Çok umutluydu. Yoldaşlığını çok içten, yürekten yaşıyordu.

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

● KCK Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

4- Sosyalizm ve kapitalizm: Kapitalist modernitenin topluma dayattığı bireyciliğe karşı toplumsallığı savunmak, bunu özgürlük ve eşitlik talepleriyle bağlantılandırmak klasik sosyalist ütopyanın temel idealleridir. Topluma, özgürlüğe ve eşitliğe duyulan geleneksel özlem kapitalizmin hegemonik özellik kazanmasıyla daha da şiddetlenmiştir. Liberal ideolojik hegemonya geliştikçe, sosyal ütopyalar gelişen bilimden etkilenerek kendilerini sosyalist ilan ettiler. Yeniçağın merkezi uygarlık sisteminin hegemonik kayması, Batı Avrupa kentleşmesinin uzun süreli mücadelesinin sonucudur. İslam ülkelerinin, Çin ve Hindistan'ın ellerinde bulundurduğu uygarlık hegemonyasının ciddi biçimde kayması 16. yüzyılda hız kazanmıştır. Batı Avrupa kent kültürünün eski uygarlık merkezlerinin kültürünü başarıyla özümsemesi bunda temel rol oynar.

Sanıldığının aksine, Batı Avrupa uygarlığı hıristiyanlık kültürünün gücü ve çözümleyiciliğinden değil, yeni kent yaşamının ihtiyaçları karşısındaki çözümsüzlüğünden kaynaklanan yeni kültür arayışlarıyla bağlantılıdır. Hıristiyanlık 16. yüzyıldaki gelişmeler karşısında ancak reformla kendini sürdürebildi. Dinde reform, yeni kent uygarlığının kültürel ihtiyacını çok sınırlı ölçüde karşılayabilecek durumdaydı. Kilisenin uluslaşması özde değil biçimsel bir değişiklikti. Kültürel ihtiyacın asıl kaynakları, Ortadoğu islamı ile Çin ve Hindistan uygarlıklarıydı. Bu merkezlerden yapılan aktarmalar, 18. yüzyılın sonlarında başlayan İngiliz ekonomik, Fransız politik ve sosyal devrimleriyle sonuçlanmıştır. Şüphesiz bunda başka birçok etken de rol oynamıştır. Keşifler ve icatlar her ne kadar yenilikler taşısa da, son tahlilde bu eski uygarlık merkezlerinin kültürel aktarışı olmadan hegemonik kayma mümkün olamazdı. Şüphesiz Avrupa Rönesans, Reform ve Aydınlanma hareketleriyle muazzam bir yenilik ve sentez kabiliyeti göstermiştir. Tarihin daha önceki dönemlerinde bu tür büyük hareketleri Verimli Hilal'de, Aşağı Mezopotamya'da, Doğu Akdeniz ve Ege kıyılarında görmekteyiz. Aslında sırasıyla bu tarihsel merkezlerden oluşan merkezi uygarlık sisteminin son büyük halkası Batı Avrupa kıyılarında atılmıştır. Bunda İtalyan kent uygarlıkları belirleyici rol oynamıştır.

Konumuz açısından bu yeni uygarlığın, yani kapitalist modernitenin önemi, yeni bilimsel paradigmayı kendi hegemonyasına almasıdır. Dinsel, hatta felsefi kökenli zihniyet yerine ikame edilen pragmatik yeni bilim yükselen değer haline geldi. Üniversitelerde 18. yüzyılın sonlarında gelişen bilimsel devrim diğer politik, sosyal ve ekonomik devrimlerin tamamlayıcısı oldu. Deneysel fizik bilimleri ile toplumsal doğayla ilişkili bilimler arasında köklü bir ayrım yapıldı. Kendi içlerinde çok sayıda uzmanlık alanları, bilim dalları oluştu. Liberal ideolojik hegemonya sosyal bilimlere damgasını vurmakta gecikmedi. Devrimlerin olumlu sonuçlarını kendi tekelinde evcilleştirip çıkarlarıyla uyumlulaştırdı. Sosyalist ütopyanın 19. yüzyılın ortalarına doğru K. Marks ve F. Engels öncülüğünde kendini bilimsel sosyalizm olarak açıklaması, liberalizmin bilimciliğinin etkisi altında gerçekleşti. Zaten K. Marks ve F. Engels kendi bilimsel sosyalizmlerinin Alman felsefesi, İngiliz ekonomi politiği ve Fransız sosyalizminin bir sentezi olduğunu açıklamaktan geri durmamışlardı.

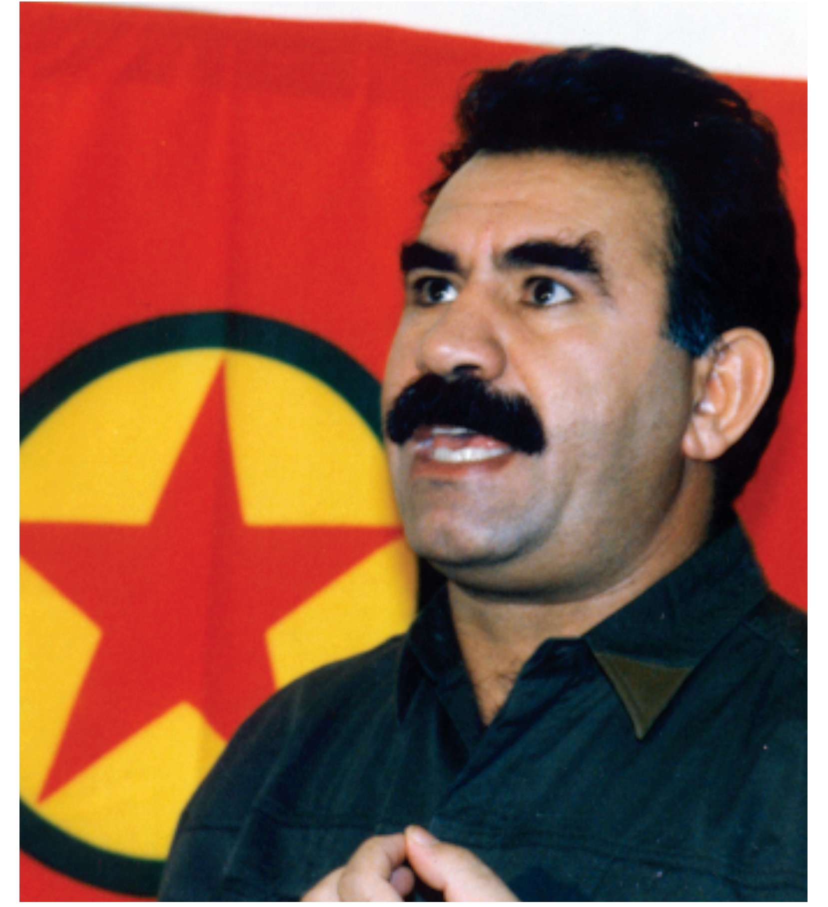
Toplumsal doğanın kendisi kültürdür

Tüm bilimsellik ideasına ve eleştiriselliğine rağmen, bilimsel sosyalizm, başta Rusya ve Çin reel sosyalizmleri olmak üzere çok sayıda deneyimin de ortaya serdiği gibi, kapitalist modernitenin maddi kültür yapılarıyla (ekonomik, sosyal ve politik kurumlar) zihniyet ve bilimsel dünyasını aşma gücünü tam gösteremedi. Sosyalist devrimlerin tümüyle yenildikleri ve boşa çıkarıldıkları iddia edilemez. Bu devrimlerin büyük bir miras bıraktıkları, halen güncel yaşamın vazgeçilmez bir unsuru ve zihniyet dünyasının en umutlu gücü oldukları inkara gelmez. Fakat alternatif uygarlık ve modernite farkını keskinleştirip tahkim edemediler. Kapitalist modernite içerisinde önemli ölçüde erimekten kurtulamadılar. Bu gerçeğin bir kader değil, kapitalist dönem sosyalizminin çözemediği sorunlarla bağlantılı olduğu günümüzde yeterince açığa çıkmıştır.

Sanayi kapitalizmiyle birlikte toplumla ilgili olarak yapılan tartışmalar önemlidir. Bu dönemde sosyalist ütopyalar giderek bilimsel bir temele ve eylemsel çizgiye oturtulmaya çalışılır. Fakat hepsinin altında geçmişle köklü bir kopuşu yaşayan Aydınlanma düşüncesi yatar. Aydınlanma düşüncesinin geçmişin diyalektik aşılması değil de geçmişten kökten kopuşla ilgili olması, daha sonraki iki yüz yıllık süreci güçlü bir biçimde etkilemiştir. Her olgu sanki yeni yapılanıyormuş, geçmiş ve gelenekle bağı yokmuş gibi ele alınmıştır. Hatta geçmişle ilgili her şey negatif değerlendirmelere konu edilmiştir. Yeni paradigma gereği bu tutumun anlaşılır nedenleri olsa da, toplumsal gerçeği çarpıtarak yansıtacağı açıktı. Şüphesiz Aydınlanma düşüncesinin hakikat kapasitesi birçok yönüyle (tamamen değil) kendinden önceki çağlarınkinin üstündedir. Öyle olmasaydı, zaten yeniçağı yaratamazdı. Ama böyle olması tüm hakikati kapsadığı anlamına gelmez. Ancak tüm öncüllerinin ideası bu yönlüydü. Sorunlar da bu ideadan kaynaklanmıştır. Hegel'i Aydınlanma düşüncesinin büyük ama onu revizyondan geçiren filozofu olarak tanımlamak mümkündür. Toplumsal tarihe hak ettiği yeri tanıdığı gibi, bilim felsefesini de henüz (bir yönüyle) aşılmamış güçte ortaya koymuştur.

Hegel'den beslenen K. Marks, Hegel'in felsefesindeki güçlü ve aşırı idealist yanını materyalizmle aşacağını sanmış ve bunda da tutarlı davranmıştır. Burada sorun olan, idealizm materyalizm ayrımının pek önemli olmadığının, özünde her ikisinin de idealist metafizik özellikler taşıdığının anlaşılamamış olmasıdır. İki zıt felsefe yapıldığı sanılmıştır. Burada Marks Hegel'den daha çok Aydınlanmacı çizginin etkisindedir. Marks, geçmişi aşılmışlıktan da öteye hükümsüz saymış veya bir gölge olaydan, görüntüden ibaretmiş gibi değerlendirmiştir. Geçmişin tüm ağırlığıyla 'şimdi' olduğunu idrak edememiştir. Bu konuda Hegel'den daha donanımsızdır. Ömrünün son yıllarında (1880-83) bu eksikliğin ve hatanın farkına vardığı, hem üstyapı denen devlet olgusunun hem de eski komünal toplumun önemini fark ettiği söylenebilir. Doğu toplumuna ilgisi artmıştır. Düşüncesinde bazı düzeltmeler yapmıştır. Fakat Aydınlanmacı çizgi tüm reel sosyalizm tarihi boyunca marksizme egemen olmuştur. Bu tarihin temel hatası şudur: Yeni toplum veya komünizmin tümüyle kapitalizmin üzerinde, kapitalist toplumun aşılması biçiminde gerçekleşeceğine inanılmış, hatta buna 'bilimsel sosyalizm' olarak bilim seviyesinde bir değer atfedilmiştir.

Bu yaklaşımın kendisi de iki temel hata içerir: Birincisi, ne fizik bilimlerinde ne de biyolojik bilimlerde bilimsel kesinliğin tam geçerli olabileceği (bunun o dönemin bilimlerine duyulan güvenle bağını görmek önemlidir,) sonradan da olsa anlaşılmış olan bu gerçek fark edilememiş, dolayısıyla toplumsal doğanın kesin bilimsel formülasyonlara tabi tutulamayacağı anlaşılamamıştır. Toplumsal doğanın kendisi kültürdür. Zihniyetin ele avuca sığmaz etkisini her an taşımaktadır. Dolayısıyla toplumsal doğanın yasalarını fiziki veya biyolojik Darwinist yasalarla özdeşleştirmek hatalarının temelindeki bilimsel yaklaşımdır. İkinci hata, tarih felsefesiyle ilgilidir. Bizzat toplumun tarihsel bir olgu olduğu ama farklı, ikincil bir doğa olarak değerlendirilmesi gerektiği fark edilememiştir. Toplumsal şimdinin büyük oranda toplumsal tarih olduğu anlaşılmak bile istenmemiştir. Aydınlanma düşüncesi bu fırsatı vermemektedir. Geriye liberalizmin içini boşalttığı pozitivist kaba bir dünya görüşünce yapılmış kapitalizm değerlendirmeleri kalmıştır. Kapitalizm hakim, biricik, dönemine göre en ileri toplum sayılmıştır. Kapitalizm bir sömürü biçimi olmanın çok ötesinde yeni toplumla özdeşleştirilmiştir. Milyonlarca, belki de milyarlarca yıllık dünya toplum oluşumunu kapitalizm gibi ancak insan toplumunu en insanlık dışı, dolayısıyla dünya dışı yöntemlerle soyan bir istismar yöntemi toplumun zafere erişmiş gerçeği sayılmıştır! Marksist paradigmadaki temel zaaf burada yatmaktadır. Dolayısıyla reel sosyalizmin çözülüşünün altındaki temel etken de budur. Marksizme veya reel sosyalizme dayalı bir düzeltme hareketi bu hakikatten yola çıkmalıdır.



Sosyalizm hakikati ifade eden bilinçli bir yaşam tarzıdır

Sosyalizmin kavram düzeyinde toplumculuk olarak kendini açıklaması doğrudur. Yanlış olan 'kapitalist toplum' kavramı ve ancak bu toplum biçiminin aşılmasıyla komünizme ulaşılacağıdır. Her şeyden önce çerçevesini çok iyi çizmeden, kapitalist toplum (buna köleci, feodal vb modelleri de eklemek gerekir) kavramını genel bir toplumsal hakikatmiş gibi değerlendirmekten vazgeçmek gerekir. Kapitalizmi ölümcül derecede bir toplumsal hastalık, kanser türü bir toplumsal urun büyümesi olarak değerlendirmek en doğrusudur. Köleci ve feodal denilenler de dahil, kapitalizm öncesi tüm toplumlar kapitalizm türü sömürü biçimlerini en büyük ahlaksızlık saymışlar, onu toplumsal yarıklarda kendini gizlemiş ve marjinalleşmiş olarak yaşamak zorunda bırakmışlardır. Bu canavarın toplum üzerindeki hegemonik zaferini daha önceki ciltlerde çözmeye çalıştığımız için sadece dikkat çekmekle yetineceğiz. Gerçeği böyle olan bir toplumsal hastalık parazitinin 'en ileri, zafer kazanmış yeni toplum' olarak lanse edilmesi tüm sosyal bilimleri sakatlamıştır. Onun için diyorum ki, Sümer rahiplerinin kendi istismar rejimlerini tanrısallaştırmalarından bin kat daha istismarcı olan kapitalizme ilişkin zihniyet çalışmaları ideolojik olup, bin kat daha fazla kutsallığa (suni) boyanmış maskesiz tanrılar rejimidir. Bunların hakikat olarak toplumsal bilimle alakası yoktur. Sadece bilimsel kavramların ustaca düzenekler (ekonomi, politika bilimleri) halinde çarpıtılarak bilimmiş gibi sunulması söz konusudur.

Toplum milyonlarca yıllık evriminin sonucu ve daha önceki canlılar aleminin devamı, müthiş bir akıl ve duygu dünyasının ürünü olarak farklı bir doğadır. Böylesi bir bütünlüğe sahiptir. Kendi farkına varmış on beş milyar (evren tarihi) yıllık bir evrendir. Kapitalist istismarın toplum yaratımı, Firavunlar ve Nemrutların tanrı yaratıcılığı gibi bir ideadan öte bir değere sahip değildir. Bu anlamda 'kapitalist toplum' uyduruk, firavuni bir ideadır. Doğru olan, kapitalizmi (finans kapital biçimiyle daha da azıtmış olan) bir toplumsal hastalık olarak kavramsallaştırmaktır. Adeta bir sağlık bilimi geliştirmek ister gibi insanlığı kapitalizmden kurtarmaya çalışan bir sosyalist bilimden söz etmek daha anlaşılır ve ahlaki (öyle olması gerekir) bir yaklaşım olacaktır. Aksi halde son beş yüz yıllık savaşları, atom bombasını, aşırı nüfus artışını ve çevre yıkımını izah edemeyiz. Hem liberal kapitalist modernitenin hem de onun reel sosyalist varyantının geri toplumsal kalıntılar olarak gördüğü klan, kabile, kavim, ümmet ve hatta ulus devlet olmayan ulusal nitelikteki toplumsal varlıklara yüksek değer biçmek gerekir. Toplumun farklılaşmış tüm bu biçimlenişleri değerlidir. Diyalektik gereği en gelişmiş ulusal toplumda bile klan, kabile, aşiret ve halk toplumlarını gelişmiş ve bütünleşmiş halde görmek gerekir. Nasıl ki yüz atomluk bir element atomun ortadan kalktığı anlamına gelmiyor, tersine atomların gelişmiş ve bütünleşmiş hali olarak değerlendiriliyorsa, klan toplumundan sonraki farklılaşmaları da benzer biçimde değerlendirmek daha çok toplumsal hakikate götürür.

Devamı 20'de